

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

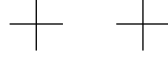
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/05 • 9 Şubat 2007 • 50 YKr

**Tırmanan bölgesel gerici
savaş karşısında güncel
devrimci görevler**

Sayfa 3

**Başkanlar Kurulu kararları
ışığında
DİSK ve 2007**

Sayfa 5

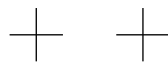
**Çocuk bakımı toplumsal bir
sorumluluktur!..
Ücretsiz, nitelikli kreş
istiyoruz!**

Sayfa 14

**Güçlü politik ve örgütsel
bir hazırlıkla 8 Mart'ı ve
baharı kazanmaya!**

Sayfa 16

**Güçlü politik ve örgütsel
bir hazırlıkla 8 Mart'ı ve
baharı kazanmaya!**

İÇİNDEKİLER

Tırmanan bölgesel gerici savaş karşısında güncel devrimci görevler.....	3
“Derin devlet” tartışmaları neye hizmet ediyor?	4
Başkanlar Kurulu kararları ışığında DİSK ve 2007	5-6
Merkez Bankası Başkanı uyardı, Türk-İş ağalarına peşreve çıkmak şart oldu!.. İhaneti boşa çıkarmak için eylemli bir karşı koyuş!	7
Birleşik Metal-İş ve “ulusal çıkarlar” ..	8
Yine çocuk yuvaları, yine şiddet ve terör... Çocuklarımızı örseleyen devletin elidir!.....	9
İlerici-devrimci güçlerden 8 Mart'a çağrı!	10
İşçi ve emekçi kadınlar! Ulusal, cinsel, sınıfsal baskı ve sömürüye karşı; İsyan hakkınızdır!.....	11
Kadınlara yönelik etkinlikler ve 8 Mart çalışmalarından.....	12-13
Çocuk bakımı toplumsal bir sorumluluktur!.. Ücretsiz, nitelikli kreş istiyoruz!	14
Bir cinayetin düşündürdükleri.....	15
Güçlü politik ve örgütsel bir hazırlıkla 8 Mart'ı ve baharı kazanmaya! (Orta sayfa)	16-17
Afganistan'da kukla rejim rüşvet batağında yüzüyor.....	18
Savaş aygıtı NATO Ortadoğu'ya yerleşme çabalarını arttırıyor.	19
Eğitim-Sen Program Kurultayı başladı 20 Sermayenin kasasında “bilim insanlığı”.	21
Devrim Okulları sona erdi	22-23
Bertold Brecht (10 Şubat 1898- 14 Ağustos 1956): Proleter sanatın çalışkan işçisi.....	24-25
Ekim Gençliği'nden	26-27
Bir cinayet ve ortaya çıkardığı gerçekler.	28
Günlük Kızıl Bayrak sitesi Ocak ayı rakamları: Ziyaretçi sayısında süren artış.....	29
Basından.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/05 ● 9 Şubat 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bölgede kaynatılan cadı kazanının kıyısında görünmesine rağmen, Türkiye'nin, esasta onun tam göbeğinde durduğu, son haftaların gelişmeleriyle bir kez daha açığa çıkmış bulunuyor.

Ortadoğu'ya cadı kazanını kuran, altındaki ateşi sürekli körükleyen, halkları en sonunda birbirine kırdırma aşamasına getiren emperyalizmdir. Elbette o ülkelerde de emperyalizmin uşakları, işbirlikçileri bu suça ortak oluyor. Ancak Türkiye'de bu, nerdeyse tümüyle kurulu düzen ve devlet eliyle gerçekleştirilmektedir. Emperyalizmin yol göstericiliği ve desteği açık olmakla birlikte, asıl sorumluluk ve suç sermaye düzeni ve devletin üzerindedir.

“Bölücü terör” diye tepinenlerin şovenizmi nasıl körüklediği, şovenizmin ise halkları birbirine düşmanlaştırarak gerçek bölücülüğü nasıl üstlendiği ortadadır. Hrant Dink cinayeti ve sonrasındaki gelişmeler devletin bizzat üstlendiği şoven kışkırtmanın meyvelerini tezgaha çıkarmıştır. Ama bu aynı gelişmeler, aynı zamanda, düzen ve devlet eliyle de körüklense, şovenist histeri dalgasının sınırlarına da işaret etmektedir. Bu faşist, bu yıkıcı ve bölücü dalga, Hrant Dink cenazesinde kurulan 'halkların kardeşliği' barikatıyla kırılıp püskürtülmüş durumdadır. Düzen cephesi şimdilerde hasarını onarmakla meşguldür. Düzen medyası sabah akşam milliyetçilik savunusuna soyunmuş durumdadır. Dün, devletin ve düzenin bekası adına üstlendikleri cinayetler yine düzen ve devlet tarafından kutsanan, katilleri şerefli ilan edilen tescilli faşist partiler, bugün, 'milliyetçiler adam öldürmez' demeleri vermek zorunda kalıyor.

Türkiye'deki egemenlerin tek suçu, ülke içinde ettikleri nifak tohumlarını sulayıp gübrelemek de değil. Onlar, emperyalist efendilerinin hizmetinde, komşu halklara yönelik saldırılarda da giderek daha aktif roller üstleniyor, Ortadoğu'da yakılan bölgesel gerici savaş ateşini körüklemekte bir sakınca görmüyorlar. Halkların katili emperyalizmin hizmetinde, NATO şemsiyesi altında, komşu halkların katline hazırlanıyorlar.

Bu ortam, bu ülkede ezilenlerin ezileni konumundaki kesimlerin; kadınların, çocukların özellikle de kimsesiz olanlarının- işçi sınıfının en yoksul kesimlerinin üzerindeki baskı ve terörün katmerlenmesini sağlıyor. Kadınlar giderek artan bir şiddetle, adeta

desteklenen/özendirilen töre cinayetleriyle; kimsesiz çocuklar yurtlarda estirilen terör ve devlet eliyle zorlandıkları fuhuş bataklığıyla; tarım işçileri kamyonla taşınma işkencesiyle kırılıyor, tek tek ve toplu ölümlere mahkum ediliyor.

Yoğunlaşan 8 Mart çalışmalarıyla, devrimci baharın ilk büyük yıldönümünü karşılamaya hazırlanan devrimci hareketin, bu sürecin tüm yıldönümlerini, anti-emperyalist, anti-şovenist, anti-kapitalist dalganın büyüülmesi yönünde ve en etkin biçimde kullanabilmesi gerekiyor. İşçi ve emekçi kitleleri şovenizm zehrinden koruyabilmek için, devrim ve sosyalizm panzehirini daha çok, daha yaygın kullanma zorunluluğu ortada duruyor.

Ekim Gençliği'nin 100. sayısı çıktı!..
Kitapçı ve bayiilerde...

Tırmanan bölgesel gerici savaş karşısında güncel devrimci görevler

Bölge ve ülke olarak karmaşık, belirsizliklerle dolu ve gitgide sertleşen bir çatışma ortamına doğru ilerleyen bir sürecin en kritik günlerini yaşıyoruz. En özlü ifadeyle süreç, giderek halklar arası boğazlaşmaları da tetikleyecek bir biçimde gelişen bir bölgesel savaşa doğru tırmanmaktadır. Bu tırmanışa her bir gerici bölge ülkesinin iç politikasında gericiliği tırmandırması eşlik etmektedir. Bir başka ifadeyle, Ortadoğu’nun her bir ülkesi, bu savaşın dolaysız bir parçası ve tarafı kılınmış bulunmaktadır. Ya Irak’ta olduğu gibi işgal altındadır, ya İran, Suriye, Lübnan gibi hedef tahtasındadır. Ya da savaşta, emperyalistlerin yanında “cephe gerisi”nde bir rol oynamaktadırlar. Her biri bu barbarca saldırılardan ya pay kapma, ya da çıkarlarını koruma ve pekiştirme peşindedir. Bugün saldırılara hedef olan ülkelerdeki gerici sınıfların tek derdi ise, bir şekilde egemenliklerini sürdürmekten ibarettir.

Kıscacası, bölgede olup da tarafsız kalan bir tek ülke bulmak artık mümkün değildir. Söz konusu olan; güç dengeleri, çıkar ilişkileri gereği yalnızca bölge ülkelerinin değil, dünyadaki tüm devletlerin, demek oluyor ki tüm gerici egemen sınıfların, bir şekilde taraf olduğu bir savaştır.

Somut olarak Ortadoğu’da cereyan eden bölgesel çapta bir savaşın tırmanmakta olduğuna işaret ettiğimiz yerde, bir yanda emperyalist haydutlar ve işbirlikçileri, diğer yanda direnen halklar biçiminde beliren bir saflaşmanın gerçekleştiği bir durumda, karmaşıklık ve belirsizlik tanımlaması bir çelişki değil midir? Düz bir mantıkla bakıldığında evet, bu bir çelişki gibi görünür. Oysa, eğer söz konusu savaş, emperyalist haydutlar ile egemenliklerini korumak dışında başka bir şeyin peşinde olmayan bölgenin gerici sınıf iktidarları arasındaki bir çatışma olmaktan çıkarılmaz, ezenlerle ezilenler, sömürülenlerle sömürenler, ezilen halklar ile emperyalistler ve işbirlikçileri arasında bir hesaplaşmaya dönüştürülemediyse, böyle bir devrimci alternatif kanal açılmamışsa, bu durumda tabloda belirsizliklerin olması son derece olağandır. Galibi kim olursa olsun, bu sınırlarda cereyan eden bir savaş, yalnızca yeni belirsizliklerle sonuçlanır. Yeni gerici boğazlaşmalara fırsat, zemin ve mazeret yaratır. Tüm bunlar emperyalist bir saldırı ve işgalin, gerici egemen sınıfların egemenliği ve önderliği altındaki bir direnişle püskürülemeyeceği gerçeği ile birarada değerlendirildiğinde, ne kastettiğimiz daha iyi anlaşılır.

Tüm gericiilere karşı bir bayrak açmanın yakıcı önemi

Halihazırda Ortadoğu’da boy veren çatışmalara yerli ve yabancı egemen sınıf ve klikler arasındaki çıkar ve hesapların damgasını vurması, işçi ve emekçilerin bağımsız siyasal bir güç ve taraf olarak henüz bu çatışmada sınıfsal bir ağırlık koyamaması, emperyalist işgal ve saldırılara karşı sürdürülen mücadelenin içine hapsediği gerici cendereden kurtulamaması, belirsizliklerin gerisindeki başlıca etkindir. Fakat bu belirsizliklere rağmen, önümüzdeki birkaç yılın siyasal gidişatını ve toplumsal atmosferini

belirleyecek olan bu kritik sürecin nasıl seyredeceğini, ortaya çıkacak olası sonuçları kestirmek hiç de çok güç değildir.

Mevcut haliyle sürdüğü koşullarda sözkonusu çatışmaların her halükarda bölge halklarına ve işçilerine yıkımdan başka bir şey getirmeyeceği kesindir. Kapsamlı ve çok yönlü emperyalist saldırılar ya bölgenin işçi ve emekçi halklarının damgasını vuracağı bağımsız ve devrimci bir mücadeleyle püskürtülür ve emperyalistler bölgeden kovularak, gerici iktidarlar devrilerek, böylece toplumsal bir devrime giden yeni bir sürecin önü açılır ya da emperyalist saldırganlar eninde sonunda bir şekilde emellerine ulaşırlar. Uzun vadede ortaya çıkacak olan bu iki olasılığın dışındaki tüm olasılıklar, geçici ve iğreti kalmaya mahkumdur. Örneğin, bu süreç, emperyalistler ile miadını doldurmuş bölgenin gerici rejimleri arasında varılacak bir uzlaşma ve anlaşmayla da sonuçlanabilir pekala. Nitekim bunun en başta bölgemizde olmak üzere pek çok yerde sayısız örneği de var. Ya da bölgenin gerici devletleri emperyalistler arası çelişkilerden, ABD’nin başarısız kalmasından da yararlanıp bir süre daha egemenliklerini de sürdürebilirler. Ama bunlar, asla uzun vadede kalıcı bir çözüm olmayacaktır. Eğer emperyalist haydutlar yenilgiye uğratılacaksa, halklar arasında gerici boğazlaşmaya son verilecekse, bunun yalnızca bir tek koşulu var.

Onca bedele rağmen belirsizliklerden ve emperyalistlerin hazırladığı sondan kurtulmanın yegane yolu, emperyalist işgalcilere, onların yerli işbirlikçi ve uşaklarına, bölgenin gerici iktidarlarına karşı devrimci bir mücadele cephesi açmak, tüm gericiilere karşı bir bayrak yükseltmektir.

Emperyalist haydutlara ve onların işbirlikçi uşaklarına karşı bu bayrağı Türkiye’den yükseltmenin gitgide daha da yakıcı bir ihtiyaç haline geldiği bir süreçten geçiyoruz. Zira, sermaye iktidarı, kendi sefil çıkarları için bu sert çatışmaların cereyan ettiği bölgede yeni serüvenlerin peşinde koşarken, aynı zamanda bu serüvenin önünü döşeyecek gerici bir toplumsal atmosfer yaratma, bunun siyasal koşullarını olgunlaştırma çabası ve arayışına hız vermiş bulunmaktadır. Şimdiye kadar bu yönde atılan adımlardan sonuç alınamaması, esas olarak sermaye iktidarının bu yönelime sahip olmamasından değil, fakat öncelikle en temelde ABD ile yaşanan bir takım pürüzlerin giderilememiş olmasından kaynaklanıyordu. Kürt sorunu etrafında yaşanan bu pürüzlerin giderildiği koşullarda Türkiye, eş başkanlığını yürüttüğü bu kanlı projenin hayata geçirilmesi için bizzat süngüsüyle de üstüne düşeni yapmaktan geri kalmayacaktır.

İşbirlikçi burjuvazinin son üç yıldaki çabaları ve gitgide artan ABD ziyaretleri bu pürüzleri gidermeye yöneliktir. Son dönemde iktidar ve güç odakları tarafından peşpeşe yapılan açıklama ve açıklamalar, buraya varmaktadır. Bu açıklamaların hepsinin, şaşmaz biçimde Türkiye’nin yerel ve “ulusal” sınırlarda kalan savunma eksenli politikalarda ısrar etmekten vazgeçip, bir an önce temel güç odaklarıyla birlikte bölgesel ve emperyal bir politikaya geçiş yapmanın taşıdığı hayati önem noktasında odaklaşması dikkat çekicidir. Bu

görüşü dillendiren yetkili ve etkili ağızlar gelinen yerde bunun çoktan beridir bir tercih olmaktan çıkıp bir zorunluluk haline geldiğini eklemekten de geri durmuyorlar. Bir başka anlatımla, onlar yıllardır klasik yöntemlerle üzerine gittikleri ve çözmeye muktedir olmadıkları köklü toplumsal ve tarihsel sorunların ve bu sorunlar üzerinden boy veren çatışmaların, gelinen yerde kendi boylarını aştığını da itiraf etmiş ediyorlar. Dün “Irak’taki Kürt oluşumu bir realite” diyenler, şimdi “ulusal güvenliğimiz ve ulusal çıkarlarımız için bu savaşa katılmamız kaçınılmaz” diyorlar.

Son dönemlerde yapılan bütün hazırlıklar (Güney sınırına 240 bin askerle yapılan yığınak, İran’a karşı İsrail ile alttan alta yürütülen operasyon hazırlıkları, Lübnan’da üstlenilen rol, NATO’da alınan yeni görevler, AB gündeminin bir anlamda rafa kaldırılması vb.) emperyalizm karşısında bu zorunlu boyun eğiş doğrultusunda atılan pratik adımlardır. Görünen o ki, eğer yürürlüğe girerse, sınırları ve koşulları ABD tarafından belirlenecek bir PKK operasyonu bu yönelişin önündeki önemli bir pürüz giderilmiş olacaktır. ABD sermaye iktidarının işini bir parça kolaylaştırmak için bu kadarını yapmaya hazırdır. Hatta Türkiye’nin Kerkük konusundaki bazı hassasiyetlerini bile gözetebilir. Zira, o, gelinen yerde tüm hesaplarını Türkiye’nin de içinde yer alacağı bir bölgesel savaş üzerinden yapmaktadır. Türkiye’nin, Irak sınırının içlerine doğru tek bir adım bile atması, sınırlı da olsa bir operasyon yapmasının koşulu, ABD’nin hizmetinde İran’a karşı harekete geçmeye hazır olmasıdır. Bir başka ifadeyle Türkiye’nin Irak vizesi, yönünü İran’a dönmekten geçmektedir. Önümüzdeki birkaç ay içinde tüm bu hesaplar iyice netleşecektir.

Tüm bu gelişmeler, egemen sınıfların kirli hesap ve çıkarlarının üstünü örtmeye dönük olarak yürürlüğe koydukları gerici kamplaştırma girişimlerinin fazlasıyla karşılık bulduğu bu kritik süreçte, şovenizme karşı mücadelenin önemini bir kez daha ortaya koymaktadır. Ulusal güvenlik ve çıkarlar edebiyatıyla başlayan, Kürt düşmanlığıyla biten zehirleyici şovenist bir atmosfer yaratılmadan, bu kirli hesaplar çok kolayından tutmayacaktır. Ama bir kez tuttuğu ölçüde, emekçi yığınların bu zehrin sersemletici etkisinden çok kolayından sıyrılamayacağı, başka halklara karşı kullanılacağı ve tüm hesapların bu yönde olduğu ortadadır. Hrant Dink’in cenazesinin kitlesel biçimde sahiplenilmesi de göstermektedir ki sokaklara çıkmadan, eyleme geçmeden şovenist dalganın önüne bir barikat çekilemez.

Bu son olay ve tüm bu gelişmeler, 1 Mayıs’a kadar olan süreci nasıl bir politik eksen üzerinden örgütlememiz gerektiği konusunda bir fikir vermektedir. Çifte sömürü ve baskı altında ezilen emekçi kadınlar, varlığı inkar edilen ve işgal ve savaşlarla yıkıma sürüklenen halklar, ağır çalışma ve yaşam koşullarına mahkum edilen işçi sınıfı ve emekçiler, özünde ve esasında aynı sorundan -sermaye iktidarına tabi olmaktan- kaynaklı farklı görünimleri olan ortak bir kaderi paylaşmaktadırlar. Mücadelelerini ortaklaştırmadan, kaderlerini de değiştiremezler.

“Derin devlet” tartışmaları neye hizmet ediyor?

Hrant Dink cinayetiyle birlikte ve bir kez daha, “derin devlet” tartışmaları düzen gündemine oturdu. Cinayetin hemen ardından, Başbakan’ın, “nereye giderse, ne kadar giderse” türünden mutat açıklamaları, muhaliflerinin - özellikle de CHP ve lideri Baykal’ın- azarlamalarıyla karşılandı ve püskürtüldü.

Düzenin politik arenasında kıyasıya bir “derinlik” yarışı sürdüren düzen muhalefeti, özellikle de “derinlik”te başa giren CHP, şöyle demeye getiriyordu: Sen başbakansın ve dolayısıyla derin devletten yakınamazsın; uluorta konuşup duracağına, varsa öyle bir şey açığa çıkar ve tasfiye et ...

Derinlerden gelen bu ses, hiç kuşku yok ki, söyleyenlerin arzu ve temennisini ifade etmiyor. Sadece hükümeti sıkıştırmaya yönelik basit bir demagojiden ibaret. CIA finaslı-Ordu merkezli bu “çukur” örgütlenmeye, çizme yalayıcılardan bir itiraz gelecek değil elbette. Tersine, her fırsatta onu savunmaya geçen, aklamaya çalışan öncelikle CHP yönetimi ve Baykal oluyor. Özellikle böyle konularda ve özellikle Baykal, adeta TSK’nın ve kontrgerillanın avukatlığına soyunuyor. Kontrgerillanın her kirli-kanlı icraatı ardından, TSK’dan önce ve onun adına Baykal açıklama/savunma yapıyor.

Ama artık başbakan da acemi davranmıyor. Böyle ucuz numaralara prim vermiyor, bu tür boş atışlara adeta gülüp geçiyor. Nitekim Baykal’ın boş yüklenmelerini, “o kadar kolaysa siz açığa çıkarsaydınız” dolu atışıyla savuşturdu. Ancak, vazife icabı da olsa girdiği konunun derinliğini o da fark etti ki tartışmayı alevlendirmeden konuyu değiştirmeyi yeğledi.

Bir zamanlar sadece devrimcilerin, sosyalistlerin, ilericilerin konuşabildiği, devletinse sürekli biçimde inkardan geldiği kontrgerilla pislği, Susurluk’ta açığa çıkmasının ardından, artık düzen politikacıları tarafından bile konuşulup tartışılır hale geldi. Ama bu durum, bu kadar ciddi bir konunun sulandırılmasından başka bir şeye yaramıyor.

Politikacılar, kimi zaman böyle sulandırarak, kimi zaman açıktan savunarak; TSK en nihayet kabul edip yasal zeminlerden bahsederek, kontrgerilla gerçekliğini, olduğu gibi değilse bile bir biçimde kitlelere kabul ettirmeye çalışıyorlar. Benimseyen destekleyerek, karşı çıkan boyun eğerek bu kirli gerçekle “yaşamayı öğrenecek” diyorlar bir bakıma.

Elbette “eylem”ler yine gizli yapılmaya çalışılıyor. Kimi general eskilerinin büyük bir küstahlıkla itiraf ettikleri gibi, Şemdinli’de bombaları biz attırdık, Danıştay’a saldırıyı biz tezgahladık, Cumhuriyet’i de biz bombaladık demiyorlar. Arada bir, Şemdinli bombacısına yaptıkları türden “iyi çocuk” muhabbetine girseler de, esas olarak durumu

inkardan geliyorlar.

Konu bu derece ayağa düşmesine rağmen, aslında tam da bu yüzden, kontrgerillaya ilişkin kitlelerden özenle gizlenmeye çalışılan gerçeklerin, döne döne kitlelerin karşısına dikilmesi gerekiyor. Özenle gizlemeye çalıştıkları gerçeklerin başında ise, bu kirli ve kanlı örgütün, daha başından beri ve halen

Amerikan emperyalizminin ve emperyalist NATO ittifakının hizmetinde olmasıdır. Bu aynı zamanda, ordu merkezli örgütlendiğine göre, TSK’nın ABD ve NATO’nun hizmetinde olması anlamına geliyor. Başka pek çok olgu sürekli biçimde açığa çıkartsa da, bunu, müttefiklerin birliği, küreselleşmenin icabı gibi şallarla örtmeyi başarıyorlar. Ancak kontrgerilla meselesindeki hizmet, doğrudan doğruya bu ülke halkları aleyhine bir hizmet olduğu için, ABD bağlantısından hiç söz edilmemeye çalışılıyor.

Pek çok aydının halen, aradan onyıllar geçmesine rağmen, faili mechul kalmış cinayetlerden tutun da, ‘77 1 Mayıs, Maraş, Sivas, Çorum gibi bir dizi toplu katliama imzasını atan kontrgerilla, tıpkı örgütleyicisi ABD emperyalizmi gibi, halkların katili bir örgüttür. Devrimcilerin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düşmanıdır. Zaten, örgütlenme amacı da, kendi egemenliklerindeki topraklarda devrimci gelişmelere karşı, komplolarla, suikastlerle, her türden kanlı-kirli yöntemle savaşmaktır.

Başbakan bir kez olsun doğru söylemiştir: Kontrgerillanın tasfiyesi, onun hizmetinde görev yapan hükümetlerin harcı değildir. Çünkü onun tasfiyesi için başta TSK’nın tasfiye edilmesi gerekir. Bu ise ancak bir işçi ihtilaliyle, bugünkü düzeni tüm kanlı ve kirli yapısıyla silip süpürecek bir sosyalist devrimle mümkündür.

Yeni deliller döne döne devleti işaret ediyor Hrant’ın katili sermaye devletidir!

Daha cenazesi kalkmadan Dink cinayetini aydınlattık diye böbürlenmeye kalkmışlardı. Bir çocuğu önce teşhir edip, sonra güya hemen yakalayarak işin bittiği, olayın aydınlandığı havası yaratmak istediler. Ama başaramadılar...

Geçen her gün olayın hiç de aydınlanmadığını gösteren yeni deliller çıkarıyor ortaya. En son bilgiler, Ogün Samast’ın belki tetikçi bile olmadığı doğrultusunda. Azmettirici olarak lanse edilen Yasin Hayal’in, cinayet sırasında Samast’ın yanında olduğu, hatta -bir görgü tanığının ifadesine göre- Dink’e kurşun sıkanın da Samast değil Hayal olduğu söyleniyor. Bunun hemen öncesinde de, yakalandığında jandarma ve polislerin Türk bayraklı hatıra fotoğrafı çektirmesi olayı ve fotoğraflar ifşa edilmişti.

Önümüzdeki günlerde olayla ilgili daha ne tür skandalların ortaya çıkacağı bilinmiyor. Bilinen bir şey varsa, ortaya çıkan her yeni ip ucunun, yumağı elinde tutan devleti işaret ettiğidir. Samsun emniyetinden başka, İstanbul emniyetinden bir başka, jandarmadan daha başka açıklamalar/yalanlamalar gelse de, her biri diğerini yalancı çıkardığı oranda, resmi açıklama tümünden inandırıcılığını yitiriyor.

Gerçi Dink cinayetinin arkasında devletin durduğunu bilmek ve söylemek için bu gelişmelerin yaşanması da gerekmiyordu. Daha olay duyulur duyulmaz gazete önüne toplananlar suçluyu ilan etmişti bile: “Katil devlet hesap verecek!..”

Sözde katilin alelacele teşhiri ve yakalanması da, kitlelerin bu yargısını ortadan kaldırma telaşından başka bir anlama gelmiyordu. Sandılar ki, emekçi kitlelerin yargısı da kendi burjuva yargılarına benzer. Satın alınabilir, şu yada bu yolla kolayca değiştirilebilir. Sandılar ki kitleler sürüdür, nereye sürerlerse orada otlar. Oysa, Dink’in cenazesinde hiç de öyle olmadığı görülmüştür. ‘İşte katili yakaladık!’ diye tepinmelerine rağmen, onbinlerce insan bu cinayetten devletin sorumlu ve suçlu olduğunu haykırmaya devam etti. Bu ilk genel yargının ne kadar doğru olduğu ise, her gelen gün ve ortaya çıkan her yeni bilgi ile yeniden kanıtlanıyor.

Zaten Samast’ın öyle çabucak yakalanıvermesi bir ilkti ve devlet geleneğine aykırıydı. Bu tür cinayetlerde bilinen ve beklenen katilin ya da katillerin korunmasıdır. Üzerinden 20-30 yıl geçtiği halde hala pek çok cinayetin tetikçisi yakalanmış değil. Meğerse yakaladık deyip teşhir ettikleri asıl katil değil sadece bir figüranmış. Fakat, şimdi böylesine deşifre olduktan sonra, asıl katil Hayal’miş deyip işin içinden sıyrılmaya çalışsalar ne olacak? Cinayet aydınlanmış mı olacak?

Hiç kuşku yok ki, tetikçinin Hayal mi yoksa Samast mı olduğu zerre kadar önem taşıyor. Bu cinayet vesilesiyle bir kez daha anlaşılmıştır ki; devlet, ihtiyaç duyduğunda kullanmak üzere daha nice Samastlar, Hayaller yetiştirmiştir. Onlar devletin ‘temiz’ ve pek milliyetçi çocukları olarak, devlete hizmete her zaman amade durumdadırlar.

Başkanlar Kurulu kararları ışığında

DİSK ve 2007

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nun 25 Kasım 2006 tarihli toplantısından sonra yayınlanan sonuç bildirgesi şu satırlarla bitiyordu:

“Önümüzde Cumhurbaşkanlığı seçimleri ve genel seçim dönemini de kapsayan bir yıllık sürenin Türkiye’de önemli gelişmelere neden olacağı açıktır. Bu nedenle, önümüzdeki dönemin siyasal gelişmeler yönünden de değerlendirileceği ve bu sürece ilişkin olarak DİSK kararlarının temellendirileceği

Genişletilmiş Başkanlar Kurulu toplantısı Ocak 2007’de yapılacaktır.”

Sözkonusu Genişletilmiş Başkanlar kurulu toplantısı belli bir gecikmenin ardından nihayet 2-3 Şubat tarihlerinde yapılmıştır. DİSK, bu tür toplantıları genelde aynı gün kamuoyuna duyurmaktaydı. Bu kez öyle olmamıştır. 3 Şubat’ta tamamlanan Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nda alınan kararlar, “DİSK GENİŞLETİLMİŞ BAŞKANLAR KURULU (Şubat 2007) KARARLARI” başlığıyla 7 Şubat günü konfederasyonun internet sitesine konularak kamuoyuna açıklanmıştır.

Açıklanan kararlara bir bütün olarak bakacak olursak, DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu bir önceki toplantısında ele aldığı kimi başlıkları daha da ayrıntılandırıp somutlaştırmış, Hrant Dink’in katledilmesi gibi yeni gelişmeler üzerinden de belli görüşler açıklamıştır. Son aylarda AKP hükümetini hedefe koyan DİSK yönetiminin bu kez de alışkanlığını bozmadığı ve pek çok karar maddesinde AKP’yi eleştirdiği görülmektedir. Buna karşılık karar metninde Cumhurbaşkanlığı seçimine hiç değinilmemesi ve milletvekili genel seçimlerinden sadece bir yerde, o da geçerken, söz edilmesi dikkat çekmektedir.

DİSK’in faili belli cinayetler karşısındaki titrek tutumu

DİSK Başkanlar Kurulu’nun karar metninde ilk iki madde, Hrant Dink’in katledilmesi üzerinden “politik cinayetler”e ayrılmıştır. “İçinde bulunduğumuz günlerde ülkemizde yaşananlar; toplumsal barışı tehdit eden bir nitelik kazanmıştır. Yönlendirildiği anlaşılan gelişmeler, olayları kaygı veren bir boyuta taşımaktadır” tespitiyle başlayan 1 numaralı kararda Türkiye’de yıllardan beri “toplumsal muhalefetin susturulması, bastırılması ve etkisizleştirilmesi”ni hedefleyen “politik cinayetler”in işlendiği belirtilmektedir. Bunlardan en önemlisinin de 1 Mayıs 77 katliamı olduğu belirtilmektedir.

“Politik cinayetler” konusunda DİSK’in iki pratik önerisinin olduğu görülmektedir. Birincisi “*Hrant Dink cinayetinin gerisindeki ilişki ağının ortaya çıkarılması, katil ve azmettiricilerinin yargılanmalarının tam bir açıklıkla*” yürütülmesidir. Diğeri ise “başta TCK’nın 301. Maddesi olmak üzere” yasalardaki antidemokratik hükümlerin

kaldırılmasıdır.

DİSK’in karar metninde “politik cinayetler” olarak tanımlanan tüm bu katliamların arkasında sermaye devletinin kanlı karanlık birimlerinin bulunduğunu bugün artık herkes şu ya da bu ölçüde bilmektedir. Gene Hrant Dink’in katledilmesinin de aynı zincirin bir devamı olduğunu gösteren kanıtlar şu günlerde ortalığa dökülmüş durumdadır. Dolayısıyla tıpkı bundan öncekiler gibi Hrant Dink cinayetiyle ilgili soruşturmaların da birkaç tetikçi kurban edilerek kapatılacağı, soruşturmaların bundan öte kayda değer bir sonuç vermeyeceği yaygın ve haklı bir görüştür.

Bütün bunlar ortadayken ve bilinmekteyken DİSK Başkanlar Kurulu’nun bu gerçekleri daha açık bir biçimde dile getirmekten kaçınması, Kemal Türkler’in ve diğerlerinin katillerini “sis perdesi” arkasında araması, bu konuda titrek bir tutum aldığını, bilip de bilmezden geldiğini göstermektedir. Sermaye devletinin eli kanlı odakları karşısında bu türden titrek bir tutum takınan DİSK’in her fırsatta dile getirilen 12 Eylül rejimiyle hesaplaşma iddiası da havada kalmakta, hiçbir inandırıcılık taşımamaktadır. Bu kadarla gene fazla sorun yok. Öte yandan DİSK’in meselenin çözümünü soruşturmaların kararlılıkla yürütülmesine ve birkaç yasal değişikliğe bağlayan tutumu, sermaye devletinin eli kanlı kimliğini gizleyen, onu meşrulaştıran bir işlev de taşımaktadır.

Hükümet eleştirisi mi seçim bildirgesi mi?

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu kararlarının ilk üç maddesinde bir saptama dikkatleri çekecek biçimde tam üç kez yineleniyor. Buna göre yaşanan gelişmelerin “kaygı veren” bir boyut kazanmasında hükümetin önemli bir payı vardır. AKP hükümeti “sorumluluk üstlenmek yerine, olaylardan ve gelişmelerden şikayetçi” olmaktadır. Hükümet “siyasi tercih yapmaktan ve inisiyatif kullanmaktan” kaçınmaktadır. Yapay gündemler ve “iktidarın inisiyatif almaktan kaçınan tutumu, toplumda belirsizlik, kaygı ve korku duygusu”nun yaygınlaşmasına neden olmaktadır.

Bu vurgulardan da anlaşılacağı üzere DİSK, hükümetin siyasi tercih yapmamasından ve inisiyatif almaktan kaçınmasından fena halde şikayetçidir ve bu durumu eleştirmektedir. Tersinden okuyacak olursak, DİSK yönetimi AKP hükümetinin inisiyatifli davrandığı, sorumluluk üstlendiği ve gelişmelere müdahale ettiği takdirde birçok sorunun çözüleceğini, hiç değilse bu ölçüde ağırlaşmayacağını

düşünmektedir.

Fakat 3 numaralı kararın tamamı bütünlüklü olarak ele alındığında, DİSK yönetiminin hiç de AKP hükümetini inisiyatifli davranmaya ve sorumluluk almaya çağırarak gibi bir niyetinin olmadığı görülmektedir. Sözünü ettiğimiz maddede DİSK yönetimi AKP iktidarının hükümet olduğu süreç içinde “İşsizlik, düşük ücret, eğitimde eşit fırsatlardan yoksunluk, yetersiz sağlık hizmeti, güvenli gelecek beklentisi, ülke varlıklarının ve doğal kaynakların hoyratça tüketilmesi” gibi sorunları daha da büyüttüğünü, bütün sorunların “demokrasi, özgürlük, sosyal adaleti gerçekleştirecek doğrultuda çözümlenmesi”nin ise bütün toplumsal kesimlerin beklentisi haline geldiğini vurgulamaktadır. Maddenin devamında yer alan “Önümüzdeki dönem yaşanacak olan seçimlerde sonuçları belirleyecek olan, bizim de talepleri olan bu beklentilerin karşılanması için ortaya konacak çözüm önerileri olacaktır” cümlesiyle de asıl amaç daha belirgin şekilde ortaya konulmaktadır.

DİSK yönetiminin beklentisi olan “çözüm önerileri”ni seçimler döneminde kimlerin program haline getirip savunacağı da artık bir sır değildir. Kısacası DİSK yönetimi genişletilmiş Başkanlar Kurulu kararları içerisine küçük bir seçim programı sıkıştırmıştır. 10 Aralık Hareketi’nin siyaset sahnesine çıkmaya hazırlanmasından bu yana DİSK yönetimi AKP hükümetini bir siyasal rakip olarak algılamakta ve eleştirilerini bu zemin üzerinden yöneltmektedir. Ele aldığımız karar metninin özellikle ilk bölümleri bunun yeni bir halkası durumundadır. Süreç ilerledikçe bu durum daha açık bir biçimde görülecek, kaçınılmaz biçimde de DİSK ve sınıf hareketi içinde bazı tartışmaların ortaya çıkmasına vesile olacaktır.

Sınıf hareketinin gündemi ve DİSK

DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu karar metni dördüncü maddeden onuncu maddeye kadar olan bölümde sınıf hareketinin bazı temel gündem maddelerini ele almaktadır. Konfederasyon yönetimlerinin alışılmış toplantı sonuç bildirimleriyle kıyasla elimizdeki metin bu konuda oldukça kapsamlı ve somut bir içerik taşımaktadır. Şimdi mümkün olduğu kadar özet bir biçimde bu maddelerde neler söylendiğine yakından bakalım.

4. maddede mevcut 2821 ve 2822 sayılı yasaların sendikal hakların önünde engel olduğu belirtilmekte, patronların bu yasalarda yapılacak değişikliğin bedeli olarak kıdem tazminatı hakkının gaspını gündeme getirdiği belirtilerek, bu dayatmanın reddedildiği vurgulanmaktadır. Ayrıca DİSK bundan böyle 2821 ve 2822 sayılı yasalarla getirilen engelleri tanımayacağını, örgütlenme ve sendikal çalışmaların uluslararası sözleşmelerin tanıdığı haklara dayanılarak yürütüleceğini açıklamaktadır.

Ne var ki bu keskin ve kararlı söylemin arkası önemli ölçüde boştur. Çünkü “Sendikal hak ve özgürlükler, uluslararası hukuktan kaynaklanan temel haklardır” dediğiniz yerde sizin sınırlarınızı gene de sermayenin hukuku çiziyor demektir. Oysa sendikal hak ve özgürlükler hiç de uluslararası hukuktan kaynaklanan haklar değildir. Bu hakları işçi sınıfı bedeli hayli ağır uzun mücadeleler sonucunda kazanmıştır ve kapitalizmin “uluslararası” hukuku belli bir noktadan sonra bunları kayda geçirmek ve

tanımak durumunda kalmıştır. Üstelik bu işi bile sözkonusu hakların kullanımını mümkün olduğu ölçüde zorlaştırarak, içini boşaltarak yapmaya özen göstermiştir.

Dolayısıyla şayet DİSK sendikal hak ve özgürlükler noktasında sınıfın karşısına dikilen engelleri çiğnemek istiyorsa ve bu niyetinde birazcık olsun samimiyse sırtını ILO normlarına değil sınıfın mücadelesinin gücüne dayamalı, bu büyük gücü açığa çıkartabilmenin, örgütleyebilmenin derdine düşmelidir.

Beşinci maddede Anayasa Mahkemesi’nden dönen SSGSS yasası ile ilgili görüşler ortaya konulmaktadır. DİSK yönetiminin muhtemelen yaz aylarında gündeme gelecek sosyal yıkım saldırısı ile ilgili bir mücadele ve eylem programı belirlemediği görülmektedir. Bu konuda tek söylenen iptal edilen yasanın sendikalar tarafından dile getirilen talepler dikkate alınarak yeniden düzenlenmesidir. Bu noktada Anayasa Mahkemesi’nin belirlediği sınırlara uyulması konusunun ayrıca vurgulanması ise bir işçi sendikası için fazlasıyla gariptir.

Altıncı maddede geçen yıl hükümet tarafından onaylanan Avrupa Sosyal Şartı’nın onay sürecinin tamamlanması ve konulan çekincelerin kaldırılması talep edilmektedir.

Yedinci maddede tüm çalışanlar için ortak çalışanlar yasası talebi dile getirilmektedir. İçeriği sınıfın ve emekçilerin acil istemlerine ve çıkarlarına dayalı olarak ayrıntılandırılmak koşuluyla ortak çalışanlar yasası talebi olumlu karşılanabilir. Fakat DİSK yönetiminin bu talebi daha çok DİSK ile KESK’in birlikteliği olarak anladığı ve istediği bilinmektedir.

Sekizinci maddede 2007 yılı boyunca DİSK’in 40. kuruluş yıldönümünde etkinlikler yapılacağı belirtilmekte, kutlamaların DİSK geleneğinin ve örgütlenmesinin tanıtılmasına, örgütlenmesinin yükseltilmesine yönelik olacağı vurgulanmaktadır.

Dokuzuncu maddede 1 Mayıs kutlamalarına değinilmektedir. Bugünkü pratik öneminden dolayı tümüyle aktardığımız maddede şunlar söylenmektedir.

“1 MAYIS 2007, siyasal geçmişimizde ve DİSK’in 40 yıllık mücadele tarihinde önemli bir köşe taşı olan 1 Mayıs 1977 katliamının 30. yıldır. Bu tarih, DİSK açısından son derece önemlidir. DİSK, bu yıl 1 Mayıs’ın, “77 Katliamı”nın ardındaki gerçeklerin ortaya çıkarılması ve sanıklarının yargılanması talepleriyle, özüne, geleneklerine ve mücadelesine uygun bir şekilde Taksim’de kutlanması konusunda kararlıdır.”

Hangi niyetle hareket ediyor olursa olsun, DİSK yönetiminin 1 Mayıs 2007 kutlamalarını Taksim’de gerçekleştirmeye dönük olarak ortaya koyduğu bu “kararlı”lığın altı mutlaka çizilmelidir. DİSK Genişletilmiş Başkanlar Kurulu’nun son toplantısında aldığı en önemli ve somut kararlardan biri kesinlikle budur.

Belli bir aşamadan sonra DİSK’in bu konudaki kararını ortada bırakıp bırakmamasının fazla bir önemi de yoktur. Eğer devrimci hareket ve sınıf içerisindeki ilerici devrimci güçler kendi üzerlerine düşen görevleri gerektiği ölçüde yerine getirmeyi başarabilirlerse bu yıl 1 Mayıs’ı daha ilerden kazanmanın önü açılabilir. DİSK’in kararı bu konuda belli bakımlardan uygun bir zemin ve meşruluk yaratabilecek niteliktedir ve mutlaka bu yanıyla ele alınmalıdır.

2007 tercih yılı olacak; “D”İSK mi DİSK mi?

Genişletilmiş Başkanlar Kurulu kararlarının son üç maddesi Irak’ın işgalinin yıldönümü dolayısıyla yapılacak eyleme katılım, Kürt sorunu kapsamında geçtiğimiz ay yapılan *“Türkiye Barışını Arıyor”*

konferansına dair görüşler, F tipi cezaevleri ve küresel ısınma gibi diğer temel gündemlerle ilgili.

Toplamına bakıldığında, DİSK yönetiminin 2007 yılını hem önümüzdeki genel kurullar sürecine dönük bir hazırlık dönemi olarak gördüğü, hem de daha önce vurguladığımız gibi milletvekili genel seçimlerine dair kimi hesaplar yaptığı anlaşılmaktadır.

Konfederasyon ve sendika yönetimlerinin toptan ve bir bütün olarak aynı kaygılarla hareket ettiği iddia edilemez elbette. Fakat Süleyman Çelebi ve onunla aynı sendikal-siyasal anlayışı paylaşan ekip için bu söylenenlerin fazlasıyla geçerli olduğu da ortadadır. Süleyman Çelebi şu son zamanlarda DİSK üyelerini ve genel olarak da bütün işçileri birer oy pusulası olarak görmektedir. Çizilmeye çalışılan kararlı, mücadeleci DİSK yöneticisi portresinin gerisinde bu oy pusulalarına dönük hesapların küçümsenemez bir payı vardır.

Durum öyle gösteriyor ki, konfederasyonlar ve bunların içinde de DİSK, 2007 yılı içerisinde hem

Mensa patronunun pervasızlığı ve sendikanın ihaneti...

“Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışına!”

MENSA patronu Mehmet Ulutaş, kendisini “örnek patron” ilan eden DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi’ye ne kadar iyi bir patron olduğunu gösterircesine, geçtiğimiz yıl işçilerin tüm kazanımlarını gasp etmiş, sendika temsilcileri dahil çalışanların önemli bir kısmını kapı dışarı etmişti.

Bununla da yetinmeyen MENSA patronu Mehmet Ulutaş, bir yandan işten atılmalar konusunda işçileri suçlarken, diğer yandan da evrakta sahtecilik yaparak yargı sürecini etkilemeye çalışmıştı. Tüm bunlar yaşanırken, DİSK yönetimi işçilere sahip çıkmak bir yana, direnişe geçmek gerektiğini düşünen işçileri de “eğer benim inisiyatifim dışında iş yaparsanız sizi sahiplenmem” diyerek tehdit etmişti.

Aradan geçen süreçte patronla oturup yemek yemek ve iltifatlarda bulunmak dışında bir şey yapmayan Süleyman Çelebi’nin aksine işçiler çeşitli eylemler yapmışlar, ancak sendikanın uzlaşmacı çizgisi nedeniyle başarıya ulaşamamışlardı. Buna rağmen yasal yollara başvuran işçilerin mahkemeleri sonuçlanmaya başladı. Gerek Bölge Çalışma İl Müdürlüğü’nün gerekse de mahkemelerin atadığı bilirkişi ve müfettişlerin yaptıkları araştırma ve hazırladıkları raporlar, hükümetle yakın ilişkilerde bulunan patronun evrakta sahtecilik yaptığını da ortaya koyuyor.

İşten atılan işçiler 8 Kasım 2006 tarihinde Bölge Çalışma İl Müdürlüğüne 5 aydır maaşlarını alamadıkları gerekçesiyle şikâyetle bulunmuşlardı. Bölge Çalışma İl Müdürlüğü tarafından yapılan incelemede her bir işçinin 1.120 YTL alacakları olduğu tespit edildi. Oysa işçilerin Haziran-Şubat aylarını kapsayan alacakları da var. Bu da işçi başına 4.5-5 milyar kadar ediyor. Ama bilirkişi ve müfettişler incelemelerinde, işçilere paraları ödendiğine dair sahte imzalarla karşılaştılar. İşçiler Mayıs ayından bu yana kadar hiçbir bordroyu almamışlardı. Buna rağmen bordrolarda işçilerin imzalarının bulunması, patronun evrakta sahtecilik yapacak kadar ileri gittiğinin göstergesiydi.

İşçiler bu durum karşısında önümüzdeki günlerde Bölge Çalışma İl Müdürlüğü’ne itirazlarını yapacaklar ve evrakta sahtecilik gerekçesiyle işveren hakkında Cumhuriyet savcılığına suç duyurusunda bulunacaklar.

MENSA’da şu an 300 civarında işçi çalışıyor. Bunların 120 tanesi almaları gereken maaşları alamadıkları gibi, ücretli izne çıkarılmış durumdalar. İşten atılan 38 işçi için Adana İş Mahkemesi işe iade kararı almış olmasına rağmen, alacakları ödenmediği gibi işe dönüşlerine de izin verilmiyor. 15 Mayıs 2006 tarihinde işten atılan 94 işçiden 43’ü Adana İş Mahkemesi kararıyla işe dönüş hakkı kazandı, karar şu anda Yargıtay’da. Diğer 41 işçinin duruşması ise 9 Şubat’ta gerçekleşecek. 10 Kasım’da çıkarılan 78 işçiden 22’si 28 Aralık’ta işe dönüş hakkı lazandı. Bu işçiler de Yargıtay’ın vereceği kararı bekliyorlar. Diğer 56 işçinin duruşması ise 23 Şubat’ta yapılacak.

Tüm bu süreç boyunca işçilerin yanında yer almayan, patronların masalarında kuracağı yeni parti için destek arayan Süleyman Çelebi, işçilerin harekete geçmesini engellemiş, atılmaların olduğu dönemde işçilerin basıncıyla ortaya konan eylem takviminin uygulanmasının önüne geçmiştir.

Yaşananlar, hükümetin ve sendikal ihanet şebekesinin desteğini arkasına alan MENSA patronunun ne kadar pervasızlaşabildiğini gösteriyor. Bu durum Mehmet Ulutaş’ın bir burjuva olarak kendi sınıfsal konumuna uygun davrandığını, Süleyman Çelebi ve ekibinin ise işçi sınıfına ihanete doğru giden yolda ne kadar mesafe kaydettiğini ortaya koyuyor.

İşçilerin yapması gereken, kendi kaderlerini bu ihanet şebekesine teslim etmemek, mücadele yolunu tutarak kendilerine ait olan sendikaları gerçek bir sınıf örgütü haline getirmektir.

Kızıl Bayrak/Adana

Merkez Bankası Başkanı uyardı, Türk-İş ağalarına peşreve çıkmak şart oldu!..

İhaneti boşa çıkarmak için eylemli bir karşı koyuş!

Merkez Bankası Başkanı Durmuş Yılmaz, geçtiğimiz günlerde 2007'deki enflasyon beklentisine ilişkin bir açıklama yaparken hedeflerin tutturulmasında, kamu çalışanlarına toplu sözleşmelerde verilecek zammın belirleyici olduğunu söyledi. İşte kamuoyunun kamuda toplu sözleşme görüşmelerinin varlığından haberi de bu açıklama ile mümkün oldu. Yoksa kamu TİS'leri, başladığı gibi sessiz ve kimsenin haberi olmadan sonuçlandırılacaktı. Bu açıklama kamu TİS'lerini bir anda tartışılır hale getirdi. Tartışmada taraf olarak çıkan Türk-İş ve Türk-İş'e bağlı sendikaların yöneticileri ard arda açıklamalarda bulunarak Durmuş Yılmaz'a yanıt verdiler.

En net yanıtlardan birini veren Türk Harb-İş Sendikası Başkanı Osman Çimen, Merkez Bankası Başkanı Yılmaz'ın, kamu çalışanlarına yapılacak ücret artışı konusundaki ifadelerini, haddi aşma ve toplu pazarlık hakkına müdahale olarak değerlendirdi ve şöyle devam etti: *"İMF sözcüsü gibi konuşan Merkez Bankası Başkanı Sayın Durmuş Yılmaz'a ülke ekonomisinin geleceğine ilişkin uyarıları, ekonomiyi krize sokan çevrelere yapmasını öneriyoruz."*

Petrol-İş Başkanı da benzer ifadeler kullanmakla birlikte sözünü mücadeleye bağlayarak duruma seyirci kalmayacaklarını söyledi. Türk-İş'in en yetkili ismi olan Salih Kılıç ise, *"Merkez Bankası'nın tüketici beklentisinin de zayıflamasından dolayı, iç talepteki bastırma ile enflasyonun düşürülebileceği ve bununla birlikte ücretin de düşürülebileceği gibi bir yaklaşımı ortaya koymasının yanlış olduğu"*nu söyledi ve ekledi: *"Merkez Bankası'nın önüne gidip pankart açmak istemiyoruz"*.

Salih Kılıç'ın son sözü bu bürokrat takımının sendikal mücadeleden ne denli uzaklaştığının aslında bir itirafı sayılmalıdır. Öyle ki, madem Merkez Bankası gibi bir kurum İMF sözcüsü gibi davranıp TİS sürecine müdahalede bulunmuştur, öyleyse sendikaların yapması gereken elbette eylemli bir yanıt üretmek olmalıdır. Dahası bu eylemin biçiminin "Merkez Bankası'nın önüne gidip pankart açmak" ve kitlesel bir yürüyüş olarak belirlemek de son derece anlamlı ve yararlı olacaktır. Ama sendikacılığın ve sendikal mücadele geleneğinin gereği bu iken, işte Salih Kılıçlar lafı dolandırıp durumu başka türlü göstermek için bin dereden su getiriyor, bundan kaçınıyorlar. Kaçındıkları gibi, üyelerinin haklarını savunmaktan ne denli uzak bir sendikacılık anlayışına sahip olduklarını da ilan ediyorlar. Aslında Salih Kılıç'ın bu tepkisi, Durmuş Yılmaz'ın suyu bulandırmış olmasından dolayıdır. Salih Kılıç, Merkez Bankası Başkanı'na "ne diye sessiz sakin bir şekilde durumu idare ederken suları bulandırıyor, dikkatleri üzerimize çekiyorsun" demeye getirmekte ve "eğer sen böyle davranırsan biz de çıkar bir eylem yaparız o zaman da ortalık iyice karışır" biçiminde serzenişte bulunmaktadır.

Merkez Bankası Başkanı'nı suyu bulandırmaya iten neden ise malumdur. 2007 seçim yılıdır ve hükümetin kendisine oy kazandıracak manevralar yapma gereksinimi duyarak kamuda beklentilerin üzerinde bir zam yapma olasılığı bulunmaktaydı. İşte bu durum, İMF ve dolayısıyla sermaye sınıfının her seçim dönemi başlarken dile getirdikleri kaygılarını

oluşturmaktadır. Bu güçler "popülist politikalar" olarak adlandırdıkları, bu tür göz boyayıcı kırıntıları dahi hoş görmemektedirler. Bundan dolayı seçim deyince, düzenin acımasız politikalarını uygulayacak güçte bir siyasi sonuç elde etmek ihtiyacı yanısıra, "ekonominin hassas dengelerini bozmamak" adı altında katı bir emekçi düşmanı çizginin uygulanmasında esnemeye izin vermemekte ve bu son örnekte olduğu gibi açık müdahalelerde bulunmaktadırlar. Demek ki, Merkez Bankası Başkanı'nın ifade ettiği TİS tehlikesinin nedeni yüksek ücret talebinde bulunan işçi sendikaları değil, seçim hesaplarının bir parçası olarak hedeflenen enflasyonun birkaç puan üzerinde bir ücret zammı yapma ihtimali olan hükümettir.

Belli ki, sendikacılık yapmayı unutmuş olan ve göstermelik olsa dahi hükümetle peşrev tutmaktan kaçınan sendika ağaları, hükümetin seçim hesaplarıyla önlerine atacağı kırıntıları bir sendikacılık başarısı olarak yutturacaklardı işçilere. Fakat sermayenin ve emperyalistlerin Merkez Bankası aracılığıyla yaptığı müdahale onları bu düşerinden uyandırmış oldu. Artık bu noktada en azından bir peşrev gösterisi yapmak zorunda kalacaklardır. Öyle ki, nihayet Türk-İş yönetimi Başkanlar Kurulu'nun toplanarak kamu TİS'leri konusunda taleplerini ve mücadele stratejisini belirleyeceğini duyurmak zorunda kaldı. Fakat yine de bu peşrevin, pankart açıp alanları doldurmak biçiminde olmayacağını söyleyebiliriz. Zira, Türk-İş ağaları uzun süredir, güçlü bir örgütlü işçi basıncını hissetmediklerinden dolayı durumu son derece rahat bir şekilde idare etmektedirler. Satışa satış, sendikal kaynakları yağmalamaksa yağmalamak, sendika ağalıklarını tam bir şekilde icra etmektedirler. Fakat bu karşılığında hiçbir şekilde rahatsız edilmemektedirler. Zira Türk-İş bünyesinde örgütlü işçilerin direncini büyük ölçüde kırmışlardır ve böyle olduğu ölçüde de saltanatlarını keyiflerince sürmektedirler. İşte sendika ağalarının sendikal eylem ufkunu belirleyecek yegane güç olan işçi sınıfının örgütlü basıncı ortada olmadığı

için, Türk-İş ağalarından bunun dışında bir karar vermelerini beklemek tek kelimeyle abes olacaktır.

Türk-İş ağalarının TİS staretejisi büyük ölçüde AKP hükümetini seçim sandığıyla tehdit etmek biçiminde olacaktır. Bunun içine her zaman olduğu gibi eylemli bir süreçten uzak duracak, salt bu minvalde tehdit dolu açıklamalar yapmakla yetineceklerdir. Böyle yapacaklardır çünkü, işçi sınıfının kontrollü bir şekilde eylem alanına çekilmesinden dahi korkmaktadırlar. Zira, işçi sınıfının tüm örgütsüzlüğüne karşın biriktirdiği mücadele enerjisi ve isteğinin farkındadırlar. Bu enerji ve istek ki, sınırlı ve güdük de olsa eylemle buluştuğunda önü alınamaz bir güce dönüşme potansiyellerine sahiptir. İşte bundan dolayı Türk-İş ağaları, bir ölçüde kendi konumlarını güçlendirecek ve düzenden kendileri için kırıntı koparabilmelerini kolaylaştırmak gibi sonuçları olacak bu tür sınırlı eylemlerden dahi özenle kaçınmaktadırlar-kaçınacaklardır.

Bu noktada kamu işçileri payına, özellikle de kamu işçilerinin ileri güçleri payına önemli görevler çıkmaktadır. Nihayet gündeme girmiş bulunan ve sendika ağalarının da mücadele söylevleri çekmek zorunda kaldıkları TİS'in seyrine müdahale etmek bu görevlerin genel çerçevesini oluşturmaktadır. Eğer sınıf güçleri, TİS'in işçilerin yararına ve beklentilerine karşılık verecek düzeyde sonuçlanması uğruna sendika ağalarını harekete geçmek ve eylemli bir karşı duruş örgütlemek yönünde örgütlü bir basınç oluşturabilirlerse, bu müdahale son derece anlamlı olacaktır. Bu uğurda yapılması gereken ise bellidir. Öncelikle ileri sınıf güçlerinin birliği yaratılmalı, beraberinde ise bulunulan her alanda sendika yöneticilerin kapılarına dayanılmalı, onları eyleme zorlamalı ve TİS'in sürecine taraf olunmalıdır. Eğer bu hakkıyla yapılabilirse olası bir ihanet ve satışa dur demek mümkün olacaktır. Aksi halde, emperyalistlerin ve sermaye sınıfının, son olayın ayrıca kanıtladığı gibi, sürece son derece aktif bir biçimde katıldığı bir durumda ihanet ve satış kaçınılmazdır.

İşçi sınıfını temsil etme iddiasında olan bir emek örgütü sermayenin iç çatışmalarında taraf olabilir mi?

Birleşik Metal-İş ve “ulusal çıkarlar”

Genel Temsilciler Kurulu’nu 27 Ocak 2007 tarihinde Kocaeli Derbent’te toplayan Birleşik Metal-İş Sendikası, “gündemdeki konuları” görüşerek kamuoyuna sonuç bildirgesini açıkladı. (*Bkz. BMİS internet sitesi*)

Sonuç bildirgesi farklı yönlerden irdelenebilir kuşkusuz, ancak biz sermayenin iki kesimi arasında sertleşme ihtimali yüksek olan çatışmada taraf olmayı ifade eden birkaç vurgu ve bu vurguların siyasal gündemle bağlantısı üzerinde durmakla yetineceğiz.

Öncelikle sonuç bildirgesinin sitede yayına konulduğu tarihin (30.01.2007), malum merkezler tarafından koordine edilen ırkçı-faşist saldırganlığın gemi aızıya alarak ülkenin gündemine damgasını vurmaya çalıştığı günlere denk düştüğünü hatırlatalım. Bilindiği gibi bu arsız saldırganlık, Hrant Dink cinayetine tepki gösteren onbinlerin ırkçı-faşist zihniyete karşı sesini yükseltme duyarlılığı ve cesareti göstermesiyle tedirgin olan sivil-üniformalı, resmi-gayri resmi tüm ırkçı/şoven/faşist güçler tarafından kışkırtılmaktadır. Bu fütursuzluk, Susurluk benzeri kanlı ilişkiler ağının ortalığa saçılmasına rağmen yapılıyor. Zira artık ırkçı-faşist zihniyetin temsilcileri Nazilere özendiklerini gizleme gereği duymayacak kadar pervasızlaşmış durumdalar.

İrkçı-faşist saldırganlık BMİS yönetimini ilgilendirmiyor mu?

Hal böyleyken, ezilen halkları yanı sıra ilerici-devrimci güçleri, işçi sınıfı ve emekçileri bir bütün olarak hedef alan ırkçı-faşist kudurganlık BMİS’in Genel Temsilciler Kurulu’nun gündemindeki konulara dahil edilmemiştir. En azından yayınlanan sonuç bildirgesinde konuya dair tek bir kelime geçmemektedir. Bu tür bir ihmal kimi zaman dikkatsizlikten de kaynaklanabilir, oysa sonuç bildirgesinin içeriğine dikkatle bakıldığında, bunun hiç de bir tesadüf olmadığı anlaşılmaktadır.

Güncel planda ırkçı-faşist saldırganlık kardeş Ermeni ve Kürt haklarına karşı iğrenç bir düşmanlık kampanyası eşliğinde yürütülmektedir. Buna karşın faşizmin esas hedefi her zaman için işçi sınıfı ve emekçilerdir. Öncelikle de emekçilerin önüne düşerek anti-emperyalist, anti-kapitalist mücadeleyi omuzlayanlardır. Bu böyleyse eğer, emek mücadelesinden söz eden bir kurum, ülkenin atmosferini zehirleyen, giderek işçi sınıfını etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalamayı hedefleyen böyle bir tehlikeyi görmezden gelebilir mi? Emek mücadelesi yürütme iddiasında asgari bir samimiyeti olan hiçbir kişi veya kurumun bu soruya olumlu yanıt vermesi mümkün değildir.

İşçi sınıfı, cumhuriyetin hangi kuruluş ilkesini örnek alacaktır?

“Siyasi iktidarın dış politikayı AB’ye, ekonomiyi de IMF’ye teslim ettiğine işaret eden Kurulumuz; Cumhuriyetin kuruluş ilkeleri ile Cumhuriyetimizin anti-emperyalist niteliğinin ihmal edilmemesi gerektiğini özellikle vurgulamaktadır...”

Sonuç bildirgesinde yer alan bu ifadeler, işçi sınıfı adına konuşanlardan çok, farklı hesaplar peşinde olanların sözlerini çağırıyor. İlkın siyasal iktidarın “dış politikayı AB’ye teslim ettiği” iddiası Türkiye gerçekliğine uymamaktadır. Bunu anlamak için son 60

yıllık süreci bir yana bırakıp sadece güncel gelişmeler bakmak yeterlidir. Örneğin sonuç bildirgesi yayınlandığında, Dışişleri Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül Washington yolundaydı, Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt ise Washington yolcuğunun son hazırlıklarına başlamıştı. Dahası Başbakan öncelikli sorunun AB değil Irak olduğunu ilan etmişti. Bilindiği gibi Irak AB’nin değil fakat ABD emperyalizminin de öncelikli sorunudur. Demek ki, dış politika AB’ye değil, ABD’ye teslim edilmiştir. Buna dair sayısız örnek vermek mümkündür. Peki, BMİS yöneticileri bu gerçeği çarpıtmaya neden ihtiyaç duymuştur? Dahası dış politikayı emperyalistlere teslim eden salt hükümet midir? Yoksa işbirlikçi burjuvazi ve onun sınıfsal çıkarlarını korumakla mükellef olan tüm kurumlarıyla kapitalist devleti mi?

Burjuva bir cumhuriyete “anti-emperyalistlik” payesi biçmek abesle iştigaldır. Kaldı ki Türkiye Cumhuriyeti’nin anti-emperyalist olduğuna dair tek bir veriye bile rastlamak mümkün olmadığı gibi, daha kuruluş sürecinde bile kapitalist/emperyalist sisteme tabi olunacağı konusunda emperyalist güçlere teminat verilmiş, bu söze de sonuna kadar sadık kalınmıştır. Şovenizmin doruklarda seyrettiği bu günlerde, BMİS yönetimi, hangi saiklerle cumhuriyeti emperyalizm karşıtlığıyla taltif etme ihtiyacı duymuştur?

BMİS’in, cumhuriyetin kuruluş ilkeleriyle işçi sınıfının güncel sorun veya talepleri arasında nasıl bir bağ kurduğu da merak konusudur. Sonrası bir yana, daha kuruluş aşamasında iken komünistleri katleden, Koçgiri’de akıllara durgunluk veren katliamlar yapan, Kürt halkını kıyımdan geçiren, sendikaları kapatan, grevleri önce jandarma kurşunuyla bastıran ardından yasaklayan, 50 yıl boyunca 1 Mayıs’ın kutlanmasını engelleyen süreci başlatan... bir cumhuriyetin hangi kuruluş ilkesini savunacak işçi sınıfı?

Sermayenin farklı kesimleri arasındaki çatışmada işçi sınıfı taraf olabilir mi?

“Kurulumuz; 2007 yılında yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçiminde toplumsal bir gerilim yaşanmasına gerek olmadığını, yaklaşan parlamento seçimini de dikkate alarak Genel Seçimlerden sonra yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçiminin ulusal çıkarlarımız ve ülkemizde istikrar açısından daha uygun bulmaktadır...”

BMİS Genel Temsilciler Kurulu’nun sonuç bildirgesinde yukarıdaki ifadeler de yer alıyor.

İçerik olarak bu sözlerin aynısını, AKP’li birinin cumhurbaşkanı olmasını istemeyen laik-şeriat çatışmasını körükleyen sermayenin “laik” kesiminden sık sık duymaktayız. Geçerken belirtelim ki, sermayenin bu kesimi, ırkçı-faşist histerinin de kışkırtıcısı ve koordinatörüdür.

Şeriatçı kesimle bugünlerde ırkçı-faşist histeriyi kışkırtan güçler arasında bir çatışma yaşandığı, cumhurbaşkanlığı mevkisinin bu çatışmada önemli bir sembol olduğu bilinmektedir. Ancak bu çatışmanın nedenine inildiğinde, asıl meselenin işçi sınıfının ürettiği artı-değerin yağmasından daha büyük pay alma kavgası olduğunu görmekte hiç bir zorluk yoktur. Dolayısıyla BMİS’in ifadesi, düpedüz sermaye kesimlerinden birine yedeklenmek anlamına gelmektedir. Böylesi bir tutumun emek mücadelesi ya da işçi sınıfı davasını savunmakla herhangi bir ilgisi olabilir mi?

İktidar dalaşı içinde bulunan burjuvazinin faklı kesimleri gerçekte “tek yumurta ikizleri”dir. Çıkarları gereği kimi olay veya sorunlara politik yaklaşımları arasında elbette fark vardır. Ancak temel meselelerde aralarında öze dair fark görmek mümkün değil. Örneğin, taraflar -AB’den çok- ABD emperyalizmine yaranmak için tam bir yarış içindeler. Zira iktidar dalaşında Washington’dan gelecek desteğin önemini her iki taraf da deneyimleriyle çok iyi bilmektedir. Devrimci-ilerici harekete, işçi sınıfı ve emekçilere düşmanlıkta da yıllardır birbiriyle yarışıyor sermayenin bu faklı kesimleri. Bir diğer önemli ortak noktaları ise, emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu’da izlediği halkları parçalama politikasını ülke koşullarına uyarlamak için yoğun çaba sarf etmeleridir. Biri dinsel inancı istismar ederek emekçileri sersemletme, giderek mücadele dinamiklerini çürütmeye çalışırken, diğeri ırkçı-şoven propaganda ile işçilerin birliğini parçalamaya, halkları birbirine düşman yapmaya çalışıyor. Bu politikalar, emperyalizmin halkları etnik, dinsel, mezhepsel parçalara ayırma taktiklerinin Türkiye’ye uyarlanmış halinden başka bir şey değildir.

Yazık ki sorun bununla da bitmiyor. BMİS yönetimi “ulusal çıkarlarımız”ı keşfederek ipin ucunu büsbütün kaçırmış.

Bilindiği üzere “ulusal çıkarlarımız” söylemi kapitalist sınıflar ve onların tüm paralı uşakları tarafından en sık kullanılan kavramlardır. İşçi sınıfı ve emekçileri şovenizmle sersemletmenin, bilinçlerini dumura uğratmanın, emek-sermaye çelişkinin/çatışmasının üstünü örtmenin ana teması, hemen her zaman “ulusal çıkarlarımız” demagojisinde ifadesini bulur.

“Ulusal çıkarlarımız” söylemi tam bir demagojidir, sınıflar arasında derin uçurumların bulunduğu kapitalist bir toplumda, iki temel sınıfın, işçi sınıfı ile kapitalistlerin çıkarları birbirine zıttır. Birinin çıkarı diğerinin zararınadır. “Ulusal çıkarlarımız” söylemi ise sınıfsal ayrımı yok saydığı için egemen olana, yani sermayeye hizmet eder.

Sınıf sendikacılığı çizgisi izleyeceğini vaadederek başa geçen BMİS yönetimi, “ulusal çıkarların” savunuculuğuna mı soyunuyor?

Bazı istisnalar dışında sendikaların sermaye ajanları tarafından içten ele geçirildiği bir dönemde, BMİS yönetimi kendisini söz konusu anlayışlardan farklı bir yere koyuyor, kendine özgü bir takım çabalar harcıyor. Bu kadarı iyi de, BMİS yönetimi ırkçı-faşist histeriye karşı işçilerin birliğini, halkların kardeşliğini savunacağı yerde, cumhuriyetin “kuruluş ilkeleri”nden, “ulusal çıkarlarımız”dan dem vurarak, ya da sermayenin farklı kesimleri arasında devam eden iktidar dalaşına taraf olarak mı gösteriyor bu farkını?

Sermayenin ekonomik-sosyal kazanımları ortadan kaldırma, demokratik hakları tırpanlama, kapitalizme karşı yükselen her sesi boğma saldırısını ırkçı-faşist histerinin kışkırtılması ve şeriat karanlığının yaygınlaştırılması tamamlamaktadır. Bu çok yönlü kuşatmaya karşı durmak, mücadeleyi işçilerin birliği/halkların kardeşliği ekseninde geliştirmek, bu şiarı her zamankinden daha çok öne çıkarmak günümüzde emek örgütü sıfatı taşımanın da asgari koşuludur.

Yine çocuk yuvaları, yine şiddet ve terör...

Çocuklarımızı örseleyen devletin elidir!

Yine kamyon taşımacılığı, yine facia...

Tarım işçilerinin katili sermaye devleti!

Urfa'da tarım işçilerini taşıyan bir kamyon dereye devrildi. Derenin üzerindeki köprüyü sel suları götürmüştü çünkü. Yağışlarla derinliği 3 metreye ulaştığı bildirilen dere işçilerden bir kısmını yuttu. Diğerleri binbir zorlukla ve en ilkel koşullarda kurtarıldı.

Zaten, kış günü kamyon kasasında işçi taşımacılığı da en ilkel koşulları anlatıyordu. Bu en ilkel koşullarda çalışmaya ve yaşamaya mahkum edilenlerin çoğu kadın ve çocuktur. Erkek de olabilirdi kuşkusuz, daha önce yaşanan pek çok vahşette olduğu gibi. Sadece, yaptıkları iş gereği çoğunluk kadındı. Çocuklarıyla birlikte kamyon kasasında, kışın ayazında işe gidiyorlardı.

Tarım işçilerinin, mevsimlik işçilerin kamyon ve traktör kasalarında, koyun sürüleri gibi istiflenmiş halde taşınması da, sırf bu yüzden sıklıkla uğradıkları kazalarda topluluklar halinde ölmesi de, ne yazık ki yeni bir haber değil. Urfa'daki bu son kazayı diğerlerinden farklı ve önemli kılan, patronun ve katilin dolaysız biçimde devlet olmasıdır. Çoğu kadın ve çocuk bu 40'ı aşkın işçi, bir devlet işletmesinde günde 3 lira yövmiyeyle çalıştırılmakta, bu yetmediği gibi bir de kamyonla taşınmaktadırlar. İlgili bakan henüz çıkıp bir açıklama yapma zahmetine katlanmadı, ki olay başlıbaşına bir istifa nedeni görülmelidir. Açıklama zahmetine girdiğinde ise durumu nasıl açıklayacak belli değil. Çünkü çocuk işçi çalıştırılmasına, kamyonla işçi taşımaya ilişkin belirgin yasakların bulunduğu yasalar, bu aynı devletin yasalarıdır. Yasalarını öncelikle kendisi çiğneyen bir devlettir söz konusu olan. Tarım işçilerine hayvan muamelesi yapan bu düzen ve devlettir. Gerçi bu düzende insan muamelesi gören bir tek işçi yok ama, tarım işçilerinin durumu her açıdan içler acısı. Pamuk, pirinç, tütün, ekin tarlalarında, incir, zeytin, fındık bahçelerinde, ormanlarda en ağır şartlarda çalışmaya, en ilkel koşullarda yaşamaya mahkum edilmiş bu insanlar, bir de böyle ilkel taşıma süreçlerinde toplu katliamlarla kırılıyor.

Bu insanların bu işlere muhtaçlıklarından yararlanıyorlar. Aşırı yoksulluklarından, cehaletlerinden ve hepsinin hem sonucu hem sebebi olan örgütsüzlüklerinden yararlanıyorlar. Tarım sektöründe mevsimlik işçilik, çoğu Kürt, hepsi yoksul insanların akıl almaz boyutlardaki sömürsü üzerinden yürütülmektedir. Bahar geldiğinde, Kürt illerinden ülkenin dört bir yanına kamyonlar sefer etmeye başlıyor.

Kasaları tıklım tıklım işçi dolu. Kadın erkek çoluk çocuk. Ve her bahar geldiğinde, böyle ardı ardına kazalar, ardı ardına ölümlerle gündeme geliyor mevsimlik tarım işçileri.

Kurulu düzen ve devlet bundan zerre kadar etkilenmiyor. Sadece duruma müdahale etmemek anlamında bir etkilenmeme değil ama bu. Sarsılmıyor, zedelenmiyor, hiçbir şey olmamışçasına hüküm sürmeye devam ediyor.

Çünkü işçi sınıfı onun yüzüne suçunu haykıracak, hesap soracak bir bilinç ve örgütlenmeden yoksundur. Tarım işçileri zaten örgütsüzdür. Bu nedenle kendi sorunlarına kendi başlarına çözüm arayıp bulma imkanına da sahip değiller. Tam da bu nedenle, bu tür sorunlar sınıf hareketi tarafından sahiplenilmek durumundadır. Metropollerin örgütlü işçileri, en sefil koşullarda çalıştırılan ve öldürülen bu sınıf kardeşlerine sahip çıkmak, sistemi ve devleti, bu soruna çözüm bulma konusunda sıkıştırmak zorundadır. Tarım işçilerinin bilinçlenmesi ve örgütlenmesinin önü de böyle bir sahiplenmeyle açılacaktır. Sermaye düzeni ve devletin bir kangrene dönüşmüş durumdaki mevsimlik işçilik ve ilkel taşımacılığı sorununa el atması, yani bu sorun yüzünden başının ağrımaya da ancak böyle mümkün olabilir.

Hrant Dink cinayeti gibi açık seçik olaylarda devleti suçlamak marifet değildir.

Asıl başarı, töre cinayetleriyle, kamyon taşımacılığıyla işlenen katliamların sorumluluğunun da kurulu düzen ve devletin üzerinde olduğunu görebilmek, hesap sorabilmek, bu insanlara da sahip çıkabilmektedir. Çünkü düzen ve devlet, bu tür olaylarda bireyleri suçlama konusunda son derece başarılı olabilmekte, kendi sorumluluklarının üzerini kolayca örtebilmektedir. Buna izin verilmemeli, devlet ve düzen olarak sorumluluk ve suçu sistemli biçimde yüzüne vurulmalıdır.

Küçük çocuklara yönelik şiddet görüntüleri günlerce televizyon ekranlarına getirildikten sonra, nihayet ilgili bakanlıktan açıklama geldi: Şiddet uygulayanlar görevden alınmıştı. Yine elbirliğiyle birkaç 'cahil' çalışan suçlu ilan edildi. Vicdandan, insaftan bahsedildi. İşten atıldı ya da daha büyük bir ihtimalle görev yerleri değiştirildi.

İstanbul'daki büyük bir çocuk yuvasında çekildiği belirtilen -fakat nedense yuvanın adı belirtilmeyen- şiddet görüntüleriyle gündeme oturan bu son skandal, kimsesiz çocuklar üzerindeki bu 'devlet terörü'nün, münferit değil sistemli olduğunu bir kez daha kanıtlamış oldu. Bir televizyon kanalının koruyucu anne olarak işe soktuğu çalışanı sayesinde ortaya çıkan bu son skandal da gösteriyor ki, aslında, bu sözde yuvalarla devlet dışında ilgilenen bulursa, ülkenin her yanındaki tüm çocuk yurtlarından yansıyan görüntüler sabahtan akşama ekranları dolduracak, televizyon kanalları korku ve şiddet filmleri için para harcama zahmetinden kurtulacaktır.

Ortada bir insaf, bir vicdan, bir ahlak, bir insanlık sorunu olduğu çok açık. Ancak bu vicdansızlık, insafsızlık, ahlaksızlık 3-5 yurttan afişe olmuş 3-5 çalışanla açıklanamayacak kapsam ve derinlikte bir sorundur. Bu çocuklar, devlet tarafından sözde koruma altına alınmıştır. Bu çalışanlar devletin elemanıdır. Yemekten temizliğe, çocukların bakımından eğitime tüm işlerin yüklendiği son derece sınırlı sayıda ve son derece cahil elemanlarının yaptıklarından da devlet sorumludur. Yeterli ve uzman kadro bulundurmaz, kadro alımında hiçbir kıstas getirmez, çalıştırdığınız kadroları sistemli bir denetim altında tutmazsanız, olacakların tek sorumlusu sizsiniz demektir.

Peki neden bu yurtlarda bu sorunlar yaşanıyor. Neden zavallı, masum, küçücük çocuklar eziyet ve işkence altında tutuluyorlar?..

Ezme ve ezilme üzerine kurulu bir sistemin, ezen sınıfının temsilcisi, koruyucusu, sürdürücüsü olan devlet bu çocukları başına bela görmektedir çünkü. Sermayenin devleti hiçbir sosyal görev yüklenmek istemiyor. Bir zamanlar şartlar gereği ve istemeden yüklendiklerinden kurtulmaya çalışıyor. Sağlık, eğitim, sigorta gibi kimi sosyal hizmetleri devlet olmanın gereği değil bir yük kabul ediyor. Yük gördüğü ve bir an önce sırtından atmak istediği yükümlülüklerden biri de kimsesiz çocuk ve yaşlıların bakımıdır. Kaldı ki, halihazırdaki çocuk ve yaşlı yurtları, bakıma muhtaç durumdaki çocuk ve yaşlıların yarısına bile yeterli değildir. Büyük kentlerin ara sokakları, köprü altları, viranelikleri evsiz, işsiz, aç insanlarla doludur. Yurtlarda açığa çıkan bu devlet terörüne biraz daha göz yumulursa eğer, devlet, sokak çocukları için itlaf ekipleri düşünecek kadar pervasızlaşacaktır.

Çocuklarımız toplumun geleceğidir. Buna, ailesini bir biçimde kaybetmiş, ya bir devlet yurdunda ya da sokakta kalmış çocuklar da dahildir. Kurulu düzen ve devletin bu çocukları asla umursamadığı, umursar görüldüğü yerde ise devlet terörü altında ezdiği, her yeni gelişme ile bir kez daha kanıtlanmaktadır. Öyleyse, kendi geleceğimize kendimiz sahip çıkmak zorundayız. Çocukları, ama bütün çocukları her türlü tehlike ve tehditten koruyacak bir toplumsal düzen kurmak, sorunun tek çözümüdür.

Yurtlardan yansıyan, çürüyen bir düzen ve devletin manzaralarıdır. Sermayenin devleti ve düzeni, toplumumuz için kangrenli bir uzuvdan başka bir şey değildir. Bir an önce kesilip atılmadığı taktirde çürümenin tüm topluma yayılacağı açıktır.

Çocuklarımız, yani geleceğimiz için çok geç olmadan sermaye düzeni ve devletinden kurtulmak zorundayız.

İlerici-devrimci güçlerden 8 Mart’a çağrı!

Devrimci 8 Mart çalışmasına polis saldırısı...

Devrimci faaliyetimiz engellenemez!

Sınıf devrimcileri bu yıl da devrimci 8 Mart çalışmasına haftalar öncesinden başladı. Kapitalizmin çifte sömürünün, baskı ve eşitsizliğin kaynağı olduğunu öne çıkartan çalışmamız birçok aracın birarada kullanımı ile sürüyor. Bu yıl da 8 Mart’ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun örgütlemeyi hedefliyoruz. Aynı zamanda emekçi kadınları bu sürecin içinde özneleştirebilmek için kitle çalışmasına hız verdik.

Baharın mücadele ruhuyla sürdürdüğümüz 8 Mart çalışmasına devletin kolluk güçleri bu yıl da azgınca saldırmaya devam etti. Devlet geçtiğimiz yıllarda da, çalışanlarımızı gözaltına alarak, yargılayarak, sokak ortasında linç etmeye çalışarak, faaliyetimizi engellemeye çalışmıştı. Ancak bu saldırı devrimci direnişçi tutumla geri püskürtülmüştü. İki yıldır Mamak İşçi Kültür Evleri’nin sürdürdüğü 8 Mart faaliyetine yönelik devlet terörüne karşı direnişle yanıt verilmiş, polis saldırısı boşa düşürülmüştü.

Devletin Mamak’ta 8 Mart çalışmamıza yönelik saldırısı bu yıl da devam etti

Faşist saldırganlığın tırmandırıldığı bir süreçte, *“Faşizm ve şovenizme karşı halkların kardeşliği!/BDSP”* ve *“Kapitalizm çifte sömürü, baskı ve eşitsizlik demektir! Eşitlik ve özgürlük için 8 Mart’ta alanlara!/BDSP”* şiarlı afişlerimizi yaygın bir biçimde kullanmaya başladık.

Bu çalışma kapsamında, 7 Şubat günü saat 11:30’da, Şirintepe Mahallesi 1. Cadde üzerinde afiş yapan çalışanlarımız devletin kolluk güçleri tarafından keyfi bir biçimde durdurularak alıkonulmak istendi. Devrimci faaliyetin engellenmesine yönelik bu saldırı karşısından direnen çalışanlarımız, zorla polis arabalarına bindirilerek gözaltına alındılar. Aynı anda afiş çalışması yürüten İdilcan

Kültür Merkezi çalışanı devrimci dostlarımız da devletin saldırgan tutumu ile karşılaştı. İki İdilcan Kültür Merkezi çalışanı tartaklanarak zorla gözaltına alındı. Bu sırada devletin devrimci avına çıktığı ve gözaltı terörü estirdiği haberini alan İdil Can Kültür Merkezi çalışanı diğer dostlarımız da gözaltına alınanlara sahip çıkmak ve gözaltılara izin vermemek için polislere müdahale ettiler. Arkadaşlarımızı sahiplenmeye gelen dostlarımıza polis biber gazı sıkarak saldırdı.

Gözaltına alınan 3 yoldaşımıza ve bir İdilcan Kültür Merkezi çalışanı arkadaşımıza, Tuzluca’yı Karakolu’nda 6 saat tutulduktan sonra “çevreyi kirletmek”ten ve “kimlik göstermemek”ten para cezası verildi ve ardından serbest bırakıldılar. İdilcan Kültür Merkezi çalışanı ise polise mukavemet etme gerekçesi ile savcılığa sevk edildi ve oradan serbest bırakıldı.

Devlet son üç yıldır 8 Mart çalışmamıza saldırıyor! Biz üç yıldır haykırıyoruz: Hiçbir güç devrimci çalışmayı engelleyemez!

Üç yıldır 8 Mart faaliyetimize saldıran devlete yanıtımız hep direniş oldu. Devrimci faaliyetin kitlelerle buluşmasından korkan sermaye devletin saldırılarını artırdığı, ilerici, devrimci güçlere yönelik saldırılarını ise sistematik hale getirdiği bir süreçten geçmekteyiz. Fakat tüm bu çabaları beyhudedir. Sermaye düzeninin bu hesabını bozmak için faaliyetimize kesintisiz bir şekilde devam edeceğiz. Hiçbir kuvvet bizlerin işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle devrimci bir temelde bütünleşmesini engelleyemeyecek. Sermaye düzeninin bu korkusunu gerçekleştirmek için önümüzdeki süreçte günün devrimci sorumluluklarına daha güçlü bir şekilde sarılarak geleceği kazanacağız.

Mamak BDSP

Son iki yıldır biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler, 8 Mart’ın içini boşaltan, tarihsel anlamını yok sayan, sınıfsal özünü karartan reformist ve feminist anlayışların pratik olarak miting alanına yansıyan “erkeksiz” ve “devrimci gruplar”dan arındırılmış 8 Mart dayatmasına karşı müdahalede bulunuyorlar.

Son iki yıldır tarihsel ve sınıfsal özüne uygun 8 Mart’ı örgütleme iradesi gösteren devrimci, ilerici güçler bu yıl da biraraya geldiler. Son iki yılı bir kez daha değerlendirdiler. 2007 8 Mart’ını bir süreç olarak örgütlemeye, tarihsel anlamına, sınıfsal ve devrimci özüne uygun bir şekilde kutlamaya karar verdiler.

Yürütülen tartışmaların ardından bu yılki 8 Mart’ın başlığını şu şekilde belirlediler, “Kadınlar; emperyalizme, şovenizme, ezilmeye, sömürüye karşı birleşik mücadeleye!”

8 Mart’a kadar ulusal, sınıfsal, cinsel baskı ve sömürünün işleneceği, kadınlara mücadele çağrısının yapılacağı bir hat izlemeye karar verdiler. Birleşik, kitlese ve devrimci bir 8 Mart için tüm sendikalara, kitle örgütlerine, partilere, derneklere çağrı yaptılar. Bileşenler, yürütülen ortak çalışmaların ardından Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü 4 Mart günü Kadıköy Meydanı’nda düzenleyecekleri bir mitingle taçlandırmayı hedefliyorlar.

BDSP’nin de içinde yer aldığı bileşenlerin tüm emek güçlerine 8 Mart çağrısı devam etmektedir. Her Pazartesi günü saat 19:00’da TMMOB Makine Mühendisleri Odası’nda gerçekleştirilen toplantılar herkesin katılımına açık bir şekilde devam ediyor.

Ortak çağrı metni:

“Bizler bu seneki 8 Mart’ı kitlese, sınıfsal özüne ve devrimci içeriğine uygun, emekçi kadınların çifte sömürü, baskı, eşitsizlik ve ezilmelerine karşı kadınların kurtuluşunu alanlarda ifade edebilecekleri bir çerçevede kutlanması gerektiğini düşünüyoruz.

Bu yılki 8 Mart’ın emperyalist saldırganlığa, şovenizme, devlet terörüne, sosyal yıkım saldırılarına, kadına yönelik şiddete karşı emekçi kadınları mücadele alanlarına çağırın bir içerikte olması gerektiğini düşünüyoruz. Ulusal, cinsel, sınıfsal baskı ve sömürüye karşı emekçi kadınların yaşadığı sorunları vurgulamayı, taleplerini yükseltmeyi, kadınları mücadeleye çağırmayı hedefliyoruz.

Bir süreç olarak örgütlemeyi hedeflediğimiz Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü 4 Mart günü Kadıköy Meydanı’nda gerçekleştireceğimiz mitingle kutlamak istiyoruz. Süreci ve mitingi birlikte örgütlemek için neler yapabileceğimizi tartışmak üzere gerçekleştireceğimiz toplantılara katılımınızı bekliyoruz.”

Alınteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Kadın Hareketi, Devrimci Hareket, Divriği Kültür Derneği, Emekçi Kadınlar, Emekçi Kadınlar Derneği, Emekçi Hareket Partili Kadınlar, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, HÖC’lü Kadınlar, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Odak, Partizan, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Marmara Şubeleri, Proleter Devrimci Duruş, Tüm Bel-Sen 4 No’lu Şube

4 Mart’ta Kadıköy’deyiz!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü sınıfsal özüne, tarihsel anlamına uygun kutlamak için biraraya gelen devrimci ve ilerici güçler adına oluşturulan tertip komitesi, 7 Şubat günü Valiliğe miting başvurusunda bulundu.

Miting için 4 Mart günü Kadıköy Meydanı’na başvuru yapıldı.

Mitingi örgütleyen güçler adına tertip komitesi 4 Mart mitingine çağrı amacıyla 9 Şubat günü saat 12:00’de Kadıköy İskele Meydanı’nda bir basın açıklaması düzenleyerek tüm kadınları, işçileri, emekçileri, sendikaları, meslek örgütlerini, demokratik kitle örgütlerini, partileri mitinge davet edecek.

İşçi ve emekçi kadınlar!

Ulusal, cinsel, sınıfsal baskı ve sömürüye karşı; İsyan hakkınızdır!

Bugünün Türkiye'sinde kadınlar, toplumsal yaşamın her alanında eşitsizliğe, ayrımcılığa, şiddete, tacize ve sömürüye maruz kalıyorlar.

Kapitalist sistem, patronlar her geçen gün kârlarına kâr katarken, işçi ve emekçilere açlık ve sefaleti dayatıyor. Emekçi kadınlar ise bu açlığın, sefaletin, sömürünün ve işsizliğin bedelini iki kat daha ağır ödüyorlar.

Çalışma yaşamında kurlsızlıklar artıyor! Kadının üzerindeki çifte baskı ve sömürü büyüyor!

Kadınlar işyerlerinde ucuz işçi olarak görülür. Aynı işi yaptığı erkek işçilerden daha düşük ücret alır. Bu nedenle sigortasız çalıştırma kadın işçilerde daha yaygındır. Kriz anlarında ilk işten çıkartılanlar ise genellikle kadın işçiler olur.

Kreş, emzirme odaları vb. haklar bir yana, patronlar gece vardiyalarında dahi kadınları çalıştırmaktan geri kalmazlar. Tüm bu çalışma koşullarının yanısıra evin tüm işlerinin ve çocuk bakımının yükü de kadının omuzuna biner. Zorunlu mesailerden, gece çalışmasından en fazla etkilenen kadınlar olur. Böylece hem işyerinde, hem de evde kadın tüketici bir cendere içine alınmış olur. Bu cendereyi kırmak ise acil istemler uğruna mücadeleyi yükseltmekle başlar.

Tüm emekçi semtlerinde ve işyerlerinde ücretsiz ve nitelikli kreş istiyoruz!

Ev işleri ve çocuk bakımı toplumsal bir sorumluluk olmasına rağmen bu düzen altında hemen tümüyle kadınların omuzlarındadır. Bu durum, üretime katılmak başta olmak üzere kadınların sosyal, kültürel ve siyasal gelişimlerini engeller.

Bu nedenle devlet ve kapitalistler, sigorta ve sosyal güvenlik hakkı gibi temel bir talebimiz olan kreş hakkını da karşılamalıdır. Çocuklarımızın sağlıklı gelişmesi için, kadınların özgürce üretime ve sosyal yaşama katılabilmeleri için, tüm emekçi semtlerinde ve işyerlerinde parasız, nitelikli kreş açılmalıdır.

Tüm ev kadınları sigortalansın, sigorta primleri devlet tarafından ödensin!

Sömürücü kapitalist sistemde ev kadınları, kültürel-sosyal yaşamdan soyutlandıkları gibi, eğitim hakkından da yararlanamazlar. Kapitalist sistem kadının okumasını, bilinçlenmesini istemediği gibi, binbir yolla gerici ve yoz kültürel bombardımana tutarak, onları uyuşturmaya, uyutmaya çalışır. Ev kadınları evin tüm yükünü omuzlarken, sergiledikleri emek hiç görülmez. Oysa bu emek, işgücü maliyetini düşürerek, böylece kapitalistlerin kârını dolaysız olarak çoğaltır.

Ev kadınları, ekonomik-sosyal özgürlüğü olmadığı için geleceğine güvensizdir ve eşine bağımlı yaşamaktadır. Devlet ev kadınlarına herhangi bir güvence sağlamadığı gibi sağlık hizmeti de sunmaz.

Bütün bu nedenlerle tüm ev kadınlarının sigortalanması talebini yükseltmeli, aynı zamanda primlerin devlet tarafından ödenmesini istemeliyiz.

8 Mart yol göstermeye devam ediyor!

Emekçi kadınlar, bugüne kadar tüm haklarını erkek sınıf kardeşleriyle omuz omuza mücadele ederek kazandılar. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü de mücadele ile kazanılan günlerden birisidir.

8 Mart 1857'de 40 bin dokuma işçisi kadın, uzun çalışma saatlerine ve kötü çalışma koşullarına karşı başkaldırdılar. Yine 1886 yılında Amerika'da dokuma işçisi kadınlar, 8 saatlik işgünü, eşit işe eşit ücret, sendikalaşma ve oy hakkı için mücadeleyi yükselttiler. Direniş sırasında polisin çıkardığı yangında 118 kadın işçi yaşamını yitirdi. Onlar ve onların ardılları sınıf kardeşlerimiz can bedeli direnişler ile bu kazanımları bizlere armağan ettiler.

8 Mart, bir büyük mücadele çağrısıdır. Bundan dolayı sermayedarlar ve onların hizmetindekiler, 8 Mart'ı yok saymaya, unutturmaya, içini boşaltmaya çalışıyorlar. Kadınıyla, erkeğiyle, tüm emekçilerin mücadeleyi sahiplenmesini engellemek istiyorlar. Ancak bizler, alanlarda taleplerimizi haykırmak için 8 Mart'ın ücretli izin ve resmi tatil ilan edilmesini istemeliyiz. Acil taleplerimiz uğruna mücadeleyi kararlılıkla yükseltmeliyiz!

Çifte baskıya, ezilmişliğe, sömürüye karşı kadın-erkek örgütlü mücadeleye!

Bugün kadınların yaşadığı tüm ezilmişliklerin, baskının kaynağı, tepeden tırnağa çürümüş olan kapitalist sistemin kendisidir. Kadının toplumsal eşitliğinin ve özgürlüğünün önündeki en büyük engel bugünün sömürü düzenidir. Dolayısıyla kadının gerçek kurtuluşu bu sistemin yıkılması, sömürsüz bir dünyanın adı olan sosyalizmin kurulmasıyla olacaktır. Gerçek kurtuluşumuz için bugünden mücadeleyi yükseltmek, kölelik zincirlerine bugünden darbeler indirmek için adımlarımızı büyütmeliyiz.

Fabrikalarımızdaki sigortasız çalıştırılmaya, çalışma koşullarındaki her türlü kurlsızlığa karşı, Ekmeğimize dahi göz diken kan emicilerin saldırılarına karşı,

Sokağımızdaki çetelere, çocuğumuzu kapmaya çalışan tüccarlara karşı,

Bizleri eve hapseden, gelecek vaatetmeyen yasalara karşı,

Emperyalist barbarların kirli savaşlarına karşı, Kapitalizmin dayattığı kültüre, eğitimsizliğe, güvencesizliğe karşı,

Kadın-erkek omuz omuza, mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği!

Çifte baskı, sömürü ve eşitsizliğe karşı mücadeleye!

Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

Acil istemlerimiz:

- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * 7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!
- * Kesintisiz iki günlük hafta tatili!
- * İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!
- * Herkese parasız sağlık hizmeti.
- * Eşit işe eşit ücret!
- * Zorunlu mesailer yasaklansın!
- * Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasaklansın!
- * Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!
- * Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!

Kadınlara yönelik etkinlikler ve 8 Mart çalışmalarından...

PSA Maltepe

Mamak İKE

Çiğli’de kadın etkinlikleri...

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyonu olarak yaklaşık iki aydır kadınları bilinçlendirmeye yönelik faaliyetler yürütüyoruz. İlk olarak emekçi kadınları yaşadıkları güncel sorunlar hakkında bilgilendirmek amacıyla çeşitli başlıklar altında seminerler planladık. “İş hukuku ve Kadın”, “Kadın ve Medya”, “Kadın ve Şiddet”, “Kadın ve Medeni

Hukuk” konularıyla ilgili seminerler düzenledik.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne güçlü bir hazırlık için de çalışmalara başladık.

18 Şubat’ta “Kadın emeği ve örgütlü mücadele” konulu bir seminer gerçekleştirmeyi, 4 Mart’ta ise 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla geniş katılımlı bir etkinlik gerçekleştirmeyi planladık. Etkinliğe çağrı afişleri ile tanıtım çalışmalarına başladık.

Önümüzdeki günlerde kadın emekçilerin sorunlarını geniş kitlelere anlatabilmek ve taleplerini duyurmak için imza kampanyası başlatacağız. Çiğli’nin merkezi yerlerinde masa açacağız, imzalarımızı emekçi semtlerinden, fabrikalardan toplayacağız. Yanı sıra ev ziyaretleri düzenleyerek hem Kadın Komisyonu’nu tanıtıp çalışmalara destek isteyeceğiz, hem de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliğimize ve İzmir’de yapılacak mitinge davet edeceğiz.

Sömürüye, eşitsizliğe, baskı ve şiddete karşı emekçi kadınları mücadeleye davet etmeye devam edeceğiz!

İşçi Kültür Sanat Evi Kadın Komisyon

8 Mart’ın devrimci-sınıfsal özünü yaşatacağız!

Mamak’ta emekçi kadın çalışması ile 8 Mart çalışmalarına erken bir tarihte başladık. 8 Mart faaliyetimiz baharı kazanma perspektifine uygun bir şekilde planlandı. Bir yandan 8 Mart’ı tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir şekilde örgütlemek, diğer yandan tüm emekçi kadınları sürecin bir parçası haline getirmek için, yaygın ve etkin bir kitle çalışması örgütlemeyi hedefliyoruz. Buna Şubat ayının ilk günlerinde 8 Mart materyallerini kullanarak başlamış bulunuyoruz.

8 Mart’ın devrimci ruhundan duyulan kaygı

Burjuvazinin istediği 8 Mart’ın içini boşaltmak, devrimci sınıfsal özünden arındırmak ve böylece onu sıradan bir “kadınlar günü” havasında geçiştirmektir. 1886’da yanarak yaşamlarını yitiren ve bir direniş meşalesi olan emekçi kadınları hatırladıkça yataklarında rahat uyuyamayanlar,

bugün bu bayrağı taşıyanlara da azgınca saldırıyorlar. Bize yapılan saldırının gerçek anlamı budur. Önceki yıl Beyazıt’ta yaşananlar bunu anlatmaktadır. Geçtiğimiz yıl “sesimizi boğmaya gücünüz yetmez!” diye haykırmıştık. Çünkü bu ses gücünü tarihin

bizlere yüklediği misyondan alıyor. Çünkü bu ses gücünü 8 Martlar’ı yaratanların bizlere bıraktığı devrimci mirastan alıyor. Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçilerin bizlere bıraktığı bu devrimci geleneği onlara hiçbir biçimde teslim etmeyeceğiz. Onlar saldırdıkça 8 Martlar bizim için yeni, daha etkili ve coşkulu kavgaya günlerine dönüşecek.

Ve biz 1886’da meşaleyi yakan işçi kadınlara bir kez daha buradan söz veriyoruz: Hiçbir güç sizlerin yarattığı değerleri teslim alamayacak.

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Mamak BDSP

OSİM-DER’in 8 Mart çalışmaları

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu 8 Mart yaklaşırken çalışmalarını yoğunlaştırarak devam ettiriyor. 8 Mart’ı sınıfsal özüne uygun bir şekilde kutlayabilmek için çeşitli araçlarla emekçi kadınlara sesleniyor.

Çalışma kapsamında düzenlenen imza kampanyası sanayi bölgesinde ve emekçi semtlerinde yoğun olarak sürüyor. Komisyon adına hazırlanan bildirilerle birlikte sabah iş girişlerinde, gün içinde de emekçi semtlerinde kapı kapı imzalar toplanıyor. Ayrıca semtlerde gerçekleştirilen ev toplantıları ve ev ziyaretleri ile etkinliklere ve 8 Mart mitingine çağrı yapılıyor.

Etkinlikler için oluşturulan komiteler teknik ve politik hazırlıkla birlikte yoğun bir kitle çalışması yürütüyorlar. Hafta sonu iki semtte gerçekleştirilecek etkinlikler için imza kampanyası ile birlikte kapı kapı dolaşarak emekçi kadınlar ziyaret ediliyor.

25 Şubat günü dernek binasında gerçekleştirilecek şenliğin hazırlıkları da sürüyor. Programın hazırlanmasından derneğin düzenlenmesine, davetiyelerin işçi ve emekçilere ulaştırılmasına kadar tüm hazırlıklar bugünden yoğunluk kazanmış durumda.

OSİM-DER, 8 Mart’ı sınıfsal özüne uygun bir şekilde kutlamak için hazırlıklarına önümüzdeki günlerde daha da yoğunlaştırarak devam edecek.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Mamak'ta kadın seminerleri

Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu olarak mahalledeki emekçi kadınların yaşadıkları sorunları ele alan bir seminer programı hazırladık. Sosyal sorunlar (kadın ve yozlaşma, anne-çocuk ilişkileri vb.), eğitim, sağlık, ekonomik sorunlar, kadın sorununun tarihsel kökenleri başlıklarından oluşan seminerleri haftalık periyotlarla sürekli hale getirmeyi hedefliyoruz.

Çocuk Tiyatrosu Topluluğu çalışmalarına katılan çocukların annelerinin katıldığı “Anne-çocuk ilişkileri” başlıklı semineri 3 Şubat Cumartesi günü saat 13:00’de gerçekleştirdik. Sosyolog Aslıhan Özden ve Psikolog Şule Akdağ’ın katıldığı seminer aile ve çocuk ilişkileri kapsamında oldukça güçlü bir şekilde sunuldu. Seminerde başarı-başarısızlık, kıyaslama, kişisel güven ve çocuğun yetişkin birey olduğu olguları üzerinde durulurken canlı örnekler verildi. Mevcut toplumsal koşulların aile içi ilişkilerdeki belirleyiciliğine dikkat çekildi. İlk dönem karnelerinin alındığı bugünlerde düzenin eğitim anlayışının oluşturduğu davranış biçimlerinin anne üzerinden çocuğa yansıdığı, bunun çocuğun kişiliğinin gelişiminde olumsuz sonuçlar doğurduğuna dikkat çekildi. Çocukları koruma duygusu ile gösterilen özel hassasiyetin özünde çocuğun kendine olan güven, yanlış-doğruyu kendi algısıyla kavrama gibi özelliklerinin gelişmesinin önünde engel olduğu söylendi. Eğitim sistemine dair yaşanan sorunların bireysel çözümlerle değil mücadele ile giderilebileceği, taleplerimizi kazanmak için mücadele edilmesi gerektiği vurgulandı.

Seminer soru-cevap bölümüyle devam etti.

Seminerin ön çalışması kısa bir zaman diliminde yapıldı. Tek tek evler gezilerek gerçekleştirilen seminer duyurusu sırasında emekçi kadınlara yönelik hazırlanan anketler yapıldı.

Mamak İKE Emekçi Kadın Komisyonu

Maltepe PSA’da kadın paneli

4 Şubat günü Maltepe Pir Sultan Abdal Derneği’nde “Kadının Toplumsal Yaşamda ve Yasalardaki Yeri” konulu bir panel düzenlendi. Avukat Şengül Özdemir’in ve eğitimci Fatma Ünsal’ın katıldığı panel canlı tartışmalara sahne oldu.

İlk sözü alan Fatma Ünsal, kadının kapitalist

toplumda yaşadığı sorunları, toplumsal yaşamdaki yerini anlattı. Ardından Şengül Özdemir söz aldı. Özdemir, yasalarda kadının yeri ve konumuyla ilgili bir sunum yaptı. Kadınların şiddet, taciz, töre cinayetleri vb. saldırılarla karşılaştığında yasal düzenlemelerin ne anlama geldiğini ifade etti. Kadınlara şiddet uygulayanların, töre cinayetlerinde katledenlerin, taciz ve tecavüz edenlerin yasalarda nasıl bir cezai yaptırıma maruz kaldığını anlattı. İş yasalarında kadın işçilere yönelik düzenlemeleri anlattı.

Sorularla devam eden tartışmalarda özellikle hukukun sorunları çözmediği, ancak mücadelenin sonucunda bir takım hakların kullanılabileceği üzerine bir fikir birliği oluştu. Sömürünün, şiddetin ve kadının kadın olmasından kaynaklı sorunlarının kaynağının sömürü düzeni olduğu tartışıldı.

Fatma Ünsal “Yasaları yapanlar bu yasaları bizim için yapmıyorlar. Kendi düzenlerini korumak için yapılıyorlar. Bizler ancak bizlerin oluşturduğu, denetlediği ve yasalarını kendimizin belirlediği bir düzende gerçekten haklarımızı garanti altına alırız” sözleriyle emekçi kadınların izlemesi gereken yolu ifade etti.

Yaklaşık 2 saat süren panele 30 kişi katıldı.

Etkinlik Emekçi Kadın Komisyonu’nun çalışmalarına katılım ve 8 Mart şenliğini birlikte örgütleme çağrısıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Kartal

GOP-DER’de kadın paneli

Emekçi Kadın Komisyonu olarak hem bölgemizdeki emekçi kadınlarla buluşabilmek, hem de yaklaşan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne güçlü bir hazırlık yapabilmek amacıyla eylem ve etkinlik programı oluşturmuştuk. Bu program çerçevesinde, panel, film gösterimi, söyleşi ve basın açıklaması gerçekleştirme kararı aldık. Programımızın ve emekçi kadınlara çağrı yaptığımız bir metnin yer aldığı el ilanları ve afişler hazırladık. El ilanlarını belirlediğimiz fabrika çıkışlarında emekçi kadınlara ulaştırdık. Ayrıca ev toplantıları düzenleyerek Emekçi Kadın Komisyonu’nun tanıtımını gerçekleştirdik.

Programımız çerçevesinde belirlediğimiz “Tarihten bugüne emekçi kadın mücadelesi” başlıklı panelimizi 4 Şubat günü gerçekleştirdik.

Panel “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek” başlıklı sinevizyon gösterimi ile başladı. Kadın Komisyonu adına bir arkadaşımız komisyonun amaçlarını anlatan kısa bir konuşma yaptı. Daha sonra sözü panelist arkadaşımıza verdi. Sunumda tarihsel olarak emekçi kadınların mücadelesi anlatıldı. Ardından sohbete geçildi. Sohbette yaşanan sorunlar ve bu sorunların nasıl aşabileceği üzerine tartıştık.

Panelin ardından belirlediğimiz program çerçevesinde etkinliklerimize devam edeceğiz. Baharı kazanmak için, emekçi kadınlar olarak üzerimize düşen sorumlulukla hareket edeceğiz.

GOP-DER Emekçi Kadın Komisyonu

Program:

Film gösterimi

Demir Çeneli Melekler

Tarih: 18 Şubat (Pazar)

Saat : 15.00

Yer : Gaziosmanpaşa İşçi Derneği

Basın açıklaması

Tarih: 24 Şubat (Cumartesi)

Saat : 16.00

Yer : Gaziosmanpaşa Meydanı

Altınıyıldız’da gözaltı terörü!

Geçmişte mücadele deneyimleri olan Altınıyıldız’da çalışma koşulları oldukça ağır. Sendikanın işbirlikçi tavrı nedeniyle geçen toplu sözleşme sürecinde hak kayıpları yaşanmaya devam etmişti. Geçen sene Teksif Sendikası’nın imzaladığı satış sözleşmesine eski-yeni işçi ayrımı sokulmuş, yılda 4 maaş olan ikramiye hakkı 2,5’a indirilmişti. Fakat o süreçte işçiler refleks bir şekilde de olsa sözleşmeye tepki göstermiş, Teksif Sendikası’ndan hesap sormuştu.

Patron en son olarak çoğunluğu 6 yılı aşkın bir süredir çalışan 60 işçiyi işten attı. ***Tekstil İşçileri Bülteni*** olarak bu gelişme üzerine Altınıyıldız işçilerine “*Atılan işçi arkadaşlar geri alınsın!*” başlıklı bir bildiriyle seslendik, atılan arkadaşlara sahip çıkılması çağrısı yaptık.

Bildirileri 2 Şubat günü 03:00-11:00 vardiyasına dağıttık. 07:00-03:00 vardiyasının

çıkışında dağıtırken kolluk güçleri tarafından engellendik.

Altınıyıldız’ın patronu Cem Boyner bizleri engellemek için kolluk güçlerini devreye sokmuştu. Üç resmi polis otosu fabrikaya geldi. Kolluk güçlerinin engelleme girişimine karşılık vererek meşru, demokratik bir hakkı kullandığımızı ve bu hakkın kullanımını engelleyemeyeceklerini belirttik. Ancak kolluk güçleri tarafından zorla gözaltına alındık. Götürüldüğümüz Yenibosna 75. Yıl Polis Merkezi’nde yaklaşık 5 saat keyfi bir şekilde alıkonulduk. Saat 21:00’de serbest bırakıldık.

Patronlar ve onların uşakları şunu iyi bilmeliler ki, baskılar bizi yıldırılmaz ve hiçbir güç devrimci faaliyetimizi engellemeyemez!

Tekstil İşçileri Bülteni çalışanları

Çocuk bakımı toplumsal bir sorumluluktur!..

Ücretsiz, nitelikli kreş istiyoruz!

Kadın sorunu tarih sahnesine özel mülkiyet ve toplumun sınıflara bölünmesi ile çıktı. Sınıflı toplumlar varolduğu sürece kadının çifte sömürüsü biçim yönünden değişse bile özü bakımından hep aynı kalacaktır.

Kapitalist sistemde de kadın, daha önceki sınıflı toplumlarda olduğu gibi, çifte sömürüye maruz kalır. Yani kadın hem sınıfsal, hem ulusal, hem de cinsel kimliğinden dolayı ezilir. Kadının ikinci sınıf olarak görülmesi toplumsal hayatın tüm alanlarında kendini gösterir. Günümüzde en gelişmiş burjuva demokrasisine sahip ülkelerde bile ailenin reisi tartışmasız biçimde erkektir. Özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla birlikte kadın ikincil konuma itilmiş, çocuk bakımı ve ev işleri kadının görevi olarak biçilmiş, eve hapsolan kadın üretim sürecinden uzaklaştırılmıştır. Sanayi devriminin ardından ise kadın, kapitalizmin ihtiyaçları çerçevesinde, modern üretim alanına ucuz işgücü olarak sürülmüştür. Erkeklerle aynı işi yapıyor olsa dahi ikincil cins konumu devam etmiş, daha az ücretle çalıştırılmış, iş yaşamında vasıfsız eleman olarak konumlandırılmış, beceri ve eğitim gerektirmeyen işlerde sorumluluk verilmiştir. Bugün modern burjuva toplumunda kadın çalışma yaşamına katılmış olsa da, hala kendisine biçilen toplumsal rolden kurtulamamıştır. Bunların başında da çocuk bakımı gelmektedir.

Kadın insanlığın doğurgan cinsidir, insan neslinin çoğalması kadın sayesinde olabilmektedir. Çocuk doğurmak toplumun kendini sürdürebilmesinin olmazsa olmaz koşuludur, dolayısıyla analık toplumsal bir işlemdir. Bunun böyle olduğu koşullarda, çocuğun bakımı ve yetiştirilmesi sadece ailenin, daha özelde ise kadının sorumluluğunda olmamalıdır. Çocukların bakımı toplumsal bir sorumluluk olarak ele alınmalı, toplumsal kurumlaşmalar yoluyla çözülebilmelidir. Oysa modern burjuva toplumda da çocuk bakımı kadının üzerinde ağır bir yüke dönüşür, onu toplumsal yaşama ve üretime gereğince katılmaktan alıkoyar.

Ağır ve uzun süreli bir yük haline gelen çocuk bakımı kadının üretime katılmasının önüne geçmektedir. Kapitalizm koşullarında sınırlı da olsa katılabileceği sosyal ve kültürel etkinlikler de ev işleri ve çocuk bakımı nedeniyle neredeyse imkansız hale gelmektedir. Kadın ev işleri ve çocuk cenderesi arasında sıkışıp kalmıştır ve bu onu hem fiziksel, hem de psikolojik olarak yıpratmaktadır. Sağlık sorunları, sosyal yaşamın ve eğitim süreçlerinin dışında kalması kadının yıpranmışlığını daha da katmerleştirmektedir. Bu durum çocukları da olumsuz yönde etkilemektedir. Çünkü çocukların sosyalleşmesi, paylaşmayı, üretmeyi vb. öğrenebilmesi küçük yaşlarda kazanılması gereken özelliklerdir. Ama zaten birçok yönden ağır koşullara mahkum edilen kadınlar, çocuğun yetişmesi için gerekli olan koşulları evde kendi başına sağlayamaz. Yoksulluk ve sefaletin derinleştiği kapitalist sistemde ağır yaşama ve çalışma koşulları altında ezilen kadınlar çocuklarını kreş ya da bakımevi gibi kurumlara gönderememektedir.

Oysa mahallesinde çocuğuyla ilgilenecek, sosyal ve kültürel açılardan çocukları eğitecek, nitelikli, sağlıklı, ücretsiz kreşlerin olması, hem çocuğun sosyalleşmesi, hem de annenin yükünün azalması bakımından büyük kolaylıklar sağlayacaktır. Böylelikle çocuk bakımının ağır yükünden kurtarılan kadının üretime katılmasının da önü açılacaktır. Bu durum kadının kendine güven kazanmasını sağlayacaktır. Elbette toplumsal alanda bir yığın sorun dururken bir tek sorunun çözümü çok

bir şey ifade etmemektedir. Ama bu talebin kazanılması, eve hapsolmuş kadın için de özgürleşmesinin önündeki engellerin bir nebze olsun hafiflemesi anlamına gelmektedir.

Kapitalist sömürü çarklarında gece gündüz demeden çalışan işçi kadınlar için durum iki kat daha zordur. Zira üretimde yer alan emekçi kadınlar da yine sistemin kadına biçtiği toplumsal rollerini devam ettirmektedirler. Gün içinde ağır çalışma koşullarıyla boğuşurken, akşam eve gittiklerinde de ev işleri ve çocuk bakımıyla uğraşmaktadırlar. Emekçi kadınlar hem patronları tarafından hem de evde onu bekleyen yükler tarafından iki kere ezilmektedirler. Çalışan kadınlar çoğu durumda yine çocuk bakımı yüzünden bir yığın sorunla boğuşmaktadırlar. Çalıştıkları için çocuklarının bakımını üstlenecek birisi gerekmektedir. Eğer evde çocuğuna bakacak birisi yoksa, kreşe ve bakıcıya verecek para da olmayınca kadınlar yine iş yaşamının dışına itilmektedirler.

Bugün tüm işçi sınıfına kölelik dayatan iş yasasında bu soruna ilişkin bazı maddeler bulunmaktadır. İş yasasına göre işyerinde kreş açma zorunluluğu vardır. Ama bu zorunluluk 150'den fazla kadın işçinin çalıştığı yerler için geçerlidir. Patronlar bu “zorunluluğu” kârlarını artırmanın önünde bir engel olarak gördükleri için çoğu zaman kadın işçi sayısını 149'da bile tutabilmektedirler. Bugün birçok fabrikada bırakalım kadın işçi sayısını, toplam işçi sayısı bile bu rakamlara ulaşmıyor. Yani 150'den az kadın çalışan hiçbir işletmede kreş açılmıyor. Çünkü yasa bunu güvence altına alıyor. Böylesi bir durumda çocuğunu bırakacak yeri olmayan kadın, iş yaşamının dışına itilerek gerisin geri eve hapsolmakla yüzyüze kalmaktadır.

150'den az kadın işçi çalıştıran patronları kreş açmaktan muaf tutan iş yasası dahi gözünü kâr hırsı bürümüş kapitalistler için yetmiyor. Son dönemde patronlar her zamanki teranelerini okumaya devam ediyorlar. “İstihdam üzerindeki yüklerin azaltılması” bahanesiyle emzirme odaları ve kreş zorunluluğunun kaldırılması için uğraşıyorlar. Önce emzirme odası ve kreş açılması için sayı zorunluluğu getiriliyor. Sonrasında ise zamanla sayıya bakılmadan bu hak ortadan kaldırılıyor.

Kapitalist sistemin yaşadığı yapısal krizler de ilk olarak kadınları vuruyor. Çünkü ilk işten atılanlar kadın işçiler oluyor. Böylece kadına yüzyıllardır biçilen rol yeniden dayatılıyor. Evine geri dönmesi

söyleniyor, analık ve ev kadınlığı görevi hatırlatılıyor. Kadının yaşamı tekrar bir kıskaç altına alınıyor. Ve bu durum döne döne tekrarlanıyor.

Ev işleri, çocuk bakımı gibi toplumsal iş bölümü ile çözülebilecek sorunlar kadının omuzlarına yıkılıyor. Oysa bugünün kapitalist toplumunda bu koşulların oluşturulmasına yetecek bütün kaynaklar mevcut. Hatta kimi gelişmiş kapitalist ülkelerde bu haklar belli ölçülerde karşılanmaktadır da. Ancak bu haklar kapitalistler tarafından bahşedilmiyor. Çoğu kapitalist ülkede işçi sınıfının uzun yıllar boyu verdiği zorlu mücadelelerin ardından bu haklar kazanılmıştır ve mücadele edildiği ölçüde korunabilmektedir. Çünkü kapitalist sistem bunalım dönemlerinde ve sınıf mücadelesinin gerilediği koşullarda kazanılmış tüm haklara azgınca saldırmakta, adım adım hepsini geri almaktadır.

Bugün yaşadığımız coğrafyada burjuvazinin sorunlarımızı çözebilecek, taleplerimizi karşılayabilecek olanakları elbette var. Emekçi semtlerinde, işyerlerinde istenilen düzeyde kreşleri rahatlıkla açabilirler. Ama bu onlar için “gereksiz bir yük” olacağından bunu tercih etmezler. Üç kişinin yapacağı işi bir kişiye yaptırıp daha az ücret vermek dururken neden durduk yere kadını çalışma yaşamına katsın ve üstelik bir de bunun için kreş açsın? Kapitalist kendi çıkarlarını, kârına daha fazla kâr katmayı düşünecektir.

Ama biz sömürücü asalakların çıkarına göre değil hak ve taleplerimiz doğrultusunda hareket etmeliyiz. Bütün diğer sorunlarda olduğu gibi çocuk bakımında da kısmi de olsa kadının üzerindeki yükün kaldırılabilceğini biliyorsak, bunu talep etmekten uzak durmamalıyız. Talep ettiğimiz koşullarda elbette bize “alın sizin olsun” demeyeceklerdir. Hakları kazanabilmek dişe diş bir mücadelenin sonucunda mümkündür. Bunun için bugünden başlayarak hem işyerlerimizde, hem de mahallelerimizde toplumsal yaşamın tüm alanlarda kadın-erkek eşitliği için, her semtte ve işyerinde ücretsiz, nitelikli, sağlıklı kreş hakkı için mücadele etmeliyiz.

Özel mülkiyet düzeni ortadan kalkmadıkça, kadının yaşadığı sorunların da ortadan kalkması mümkün değildir. Kadın ancak sosyalist bir toplumsal düzen tarafından özgürleştirilebilir. Sosyalist bir toplum mücadelesi ise bugünden haklı ve meşru taleplerimizi elde etme hedefiyle yürüteceğimiz mücadelenin kazanımları ile ilerleyecektir.

Bir cinayetin düşündürdükleri...

19 Ocak günü sermaye iktidarının katliamlar defterine yeni bir sayfa daha eklenmiş oldu. Hrant Dink katledildi. Bir Ermeni olduğu için, bir Ermeni olduğu gibi Ermeni sorunu karşısında açık ve net bir tutumun temsilcisi olduğu için, bu coğrafyada özgürlük ve demokrasi mücadelesi içerisinde yer aldığı, halkların kardeşliğini savunduğu, bütün saldırılar ve tehditler karşısında doğru bildiklerini savunmaktan vazgeçmediği için katledildi Hrant Dink. Bu coğrafyada ne çok Hrant Dink katledildi ve katledilmekte!

Bir insan düşüncelerinden dolayı öldürülünce ölüme ve ölen kişiye yabancılaşılır. Ölen kişinin düşünceleri fiziki varlığının-yokluğunun önüne geçer. Çünkü bilinir ki kurşunlar o kişinin bedenine sıkılmamıştır, o bedenin içinde filizlenmiş, o bedenden dışarıya çıkartılmış düşüncelere sıkılmıştır. Böyle bir yabancılaşma kötü değildir, aksine yüzbinlerin katıldığı bir cenaze töreninin içerisinde buruk bir gülümsemeyle yürüyebilmeyi sağlar. Bir cinayet, “keşke Uğur Kaymaz öldürüldüğünde sokağa çıksaydım” düşüncesini getirir insanın aklına. Bu kendi kendine sorulmuş “Hrant’ın ölümünü nasıl önleyebilirdim?” sorusuna verilmiş bir yanıt gibidir. Sonra Rakel Dink üzerine çıktığı minibüsten daha güçlü bir yanıt üretir ve der ki; “bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz”!

Düşünceyi katleden bir cinayette kullanılan silahın tetiğinde 17 yaşında bir çocuğun parmak izi kalınca, “o yaşıta bir çocuğa, tetiği çekmek için Trabzon’dan İstanbul’a o uzun mesafeyi kat ettiren nedir?” diye düşünülür istemsizce. Katilin devlet olduğu ne kadar bilince çıkartılırsa çıkartılsın, 17 yaşında bir çocuğun hangi saiklerle bu senaryoda yaptığı işten büyük bir gurur duyarak yer aldığı düşünülür. Bayrampaşa’da gerçekleştirilen karşılama töreni, emniyette çekilen posterlik fotoğraflar birer yanıtıdır. Ama yetmez. Sonra eğitim müfredatı, sonra sermaye düzeninin yıllardır sürdüğü düşmanlık politikaları düşünülür ve bu coğrafyada çocuklara insanlıktan önce Türklüğün öğretildiği gerçeği çarpıcı bir biçimde açığa çıkar. Sonra bir bakılır, bir ulusun diğerlerini katletmesi bu ülkede yıllardır meşru bir hak gibi lanse edilmektedir. Bu durumda insan olamadan Türk olmuş bir genci harekete geçiren saikler bir bir açığa çıkmış olur.

Bir cinayet, bu koşullarda işlenmişse eğer ve sermaye iktidarı üstünü örtmekten bile acizse, katil bir devletin vatandaşı olmanın kişiye ne tür sorumluluklar yüklediği sorusunu getirir akla. Vicdan azabı duymanın yeri ve zamanı değildir. Çünkü burjuvazi elbirliği ile katliam karşısında açığa çıkan tepkiyi karalamaya girişmiştir. Daha önce Hrant Dink’i nasıl namlunun hedefine çaktıysa, bu kez de “Hepimiz Hrant’ız, hepimiz Ermeniyiz” diyenleri bir bütün olarak hedef göstermekte, şoven zehrini cenazede yürüyen yüzbinlerin üzerine boşaltmaktadır. Türklük bilinci, ulusal çıkarlar, “vatan millet Sakarya” edebiyatları inceden inceye işlenmeye başlanmış, yeni Hrant Dink cinayetlerinin hazırlıklarına çoktan girişilmiştir. Katilleri kahramanlaştıran, doğruları yanlışlayan, insanı insana kırdıran bu düzen, iktidarının sürekliliği için yıllardır tuğlalarını özenle döşeyerek yarattığı şoven kalkanında tek bir delik açılmasın diye elinden geleni ardına koymamaktadır.

İşte atmosfer buyken kişinin üzerine düşen, karanlığı sorgulamak ama sorgulamakla kalmamaktır. Bu karanlık, karanlığa gizlenmiş kanlı düzen yıkılana, yerine kardeşliğin hüküm sürdüğü, insanın insana kulluk etmediği ve aydınlık bir dünya getirilene kadar mücadele etmektir.

Bir, iki, üç, altın top: 301 ve ne yapmalı?

Yüksel Akkaya

Belleksizlik kötüdür. Ondan daha kötüsü belleksiz olarak bir iş yapmaya kalkmaktır. Bu memlekette, sınıf mücadelesinin eşiklerini, yükseliş ve düşüş dönemlerini görmeden, bunları dikkate almadan yasaları daha “insani”, “demokratik” kılmaya çalışanlar hep olmuştur. Ancak, ceza yasasındaki 301. madde ile ilgili yaşanan körlüğü pek az yaşamış olmalıdır. Yasalar, sınıf mücadelesinin esaslarını belirlemek üzere çıkarılır. Burada belirleyici olan güçlü ve iktidarda olan sınıftır. Kapitalist bir toplumda yasalar mülkiyet hakkını garantiye almaktan başlar ve tüm düzenlemeleri de bu temelde yapıp, yaptırımlara bağlar. Örgütlenme hakkında mücadelesine kadar. Bunları bilmeden, Avrupa Birliği, ona üyelik süreci, demokratikleşme gibi anlamsız olgular üzerinden yasal düzenlemeleri tartışmak, ya tarihin sınıf mücadelelerinden ibaret olduğunu unutmaktır ya da bunu inkardır. Tersî için ise söylenecek hem çok şey var, hem de anlamsız olacağı için hiçbir şey yoktur.

Cumhuriyet’in erken tarihi, sınıf mücadelesinin henüz yeni yeni filizlendiği dönemdir. Bu nedenle sınıf mücadelesinin aktörlerine verilen cezalar da bugün ile kıyaslandığında komik denilecek kadar azdır! Ama, bu yönetenlerin akılsızlığından değil, sınıf mücadelesinde henüz ağır cezayı gerektirecek bir yükselişin yaşanmamasından kaynaklanır. Öyle ki, 1930’lu yılların ortasında Hikmet Kıvılcımlı, TKP’yi bu düşük cezalara rağmen aktif olmamakla, yer yer uygun koşullar olmasına rağmen legal olanakları kullanmamakla itham eder. “Bir broşürün cezası altı ay ise buna katlanmak gerekir” derdi. Haklı idi. Nitekim, sınıf mücadelesinin yükseldiği ya da potansiyel tehlike olarak algılandığı dönemlerde militan işçilere, komünistlere verilen cezalar da artırılmıştır. 1940’lı yıllar ve 1950’li yıllar bunun iyi bir göstergesidir. Ünlü 141 ve 142. maddeleri belki bugün bir tek yaşı 45 ve üstünde olanlar anımsıyordur. 141 ve 142. maddenin cezasının az bulunduğu zamanlarda bir de Anayasa’yı ihlal ve benzeri suçlar uydurulurdu ki sonu ya müebbet hapis ya da idamla sonuçlanırdı. Ama, bu maddelerin en acımasız ve zalim olarak uygulandığı, hukukun çiğnendiği dönemler hep sınıf mücadelesinin keskinleştiği anlar olmuştur.

Bir ülkede sınıf mücadelesinin ulaştığı boyutu görmek için ceza yasalarındaki yaptırımlara ve mahkeme kararlarına bakmak lazım. 1970’lerin ikinci yarısı ve 1980’lerin ilk yarısındaki yaklaşık on yıllık süreç bu mücadelenin ne kadar çetin geçtiğine tanıklıktır. Bu nedenle bugün ceza yasasının 301. maddesini tartışanlar belleklerini tazeleyip, meseleye mutlaka buradan bakmalıdır. Peki, bakılıyor mu?

Bugün, sınıf mücadelesinin ulaştığı uğrakta tartışılması ve gündemde tutularak değiştirilmesi gereken pek çok madde varken, nedense onlardan çok da önemli olmayan 301. maddeye saplanılıp kalınmıştır. Kuşkusuz 301. madde bir utançtır. Elbette düşünce özgürlüğünün önünde bir engeldir. Mutlaka ve mutlaka değiştirilmek yerine toptan kaldırılmalıdır. Ama, asıl önemlisi, 301. maddeden daha zalim maddeler de vardır. Bugün sınıf mücadelesinin pek çok yiğit militanı, önderi, mücadelecisi bu zalim yasa maddeleri ile çok ağır cezalara çarptırılmıştır. Asıl sorun da burada yatmaktadır. Sınıf mücadelesine ağır yaptırımların uygulandığı bir yerde nice 301 ve benzeri maddeler ile de korkutucu olmasa da “ürkütücü” sembolik cezalar verilir. Sınıfın hakkını hukukunu savunmadan, geriye kalanların hakkını hukukunu savunmak imkansızdır. Bu nedenle 301. maddeye yönelik muhalif çalışma yapanlar, bir kez daha belleksiz kalmaktan vazgeçip, meselenin sınıf boyutunu görerek, köklü bir mücadele vermek zorundadır. Yoksa, 141, 142 gider 301 gelir, 301 gider 401 gelir, o gider 501 gelir, tıpkı kot numaraları gibi. Ceza kanunlarında numara bitmez!

Şimdi, Terörle Mücadele Yasası’nı 301 ile birlikte tartışmanın zamanıdır. Şimdi, sendikal örgütlenme ve faaliyetleri için biçilen cezalar ile 301’i birlikte tartışma zamanıdır. Şimdi, sınıfa düşman olan tüm yasa maddelerini 301 ile örtüştürerek, mücadeleyi ve muhalefeti daha köklü ve anlamlı kılmak zamanıdır. Tersî, buza yazılmış yazıdan ibaret kalacaktır ki, bu durumda 301 tek başına değişse ne olur kalksa ne olur; sonuçta yeni bir numara bulunup, değişik bir versiyonda bir daha karşımıza çıkar. Öyleyse, sınıf eksenli bir bakışı mücadelenin ve muhalefetin merkezine oturtmaktan başka çaremiz yok. Başta KESK ve DİSK’e daha sonra TTB ve TMMOB gibi meslek örgütlerine ve devrimci, sosyalist muhaliflere düşen de bundan başka bir şey olmamalı.

Güçlü politik ve örgütlenmiş kadınlar 8 Mart'ı ve bahar

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ön günlerindemiz. Komünistler açısından 8 Mart, 1 Mayıs vb. gündemler bir günle sınırlı “kutlama”lar değildir. Sınıfı ilgilendiren tarihsel mücadele günlerini kutlamak, komünistler açısından, güncel gelişmeler ışığında yoğunlaştırılmış bir çalışma anlamına gelir. Burada amaç ve hedef; böyle bir çalışma ile tarihsel günleri en anlamlı mesajları ile birlikte emekçilerin gündemine taşımak, bunu da bu günlerin anlamı ile dönemin sorunları arasında sağlam köprüler kurarak yapmak, böylece ikisini birarada sınıfın ve emekçi kitlelerin bilincini ve örgütlenmesini ilerletmenin etkili bir dayanağı olarak kullanmaktır.

Gündemdeki 8 Mart'a da bu temelde yaklaşıyoruz, sınıf devrimcileri olarak hazırlıklarımızı bu doğrultuda yapıyoruz.

“Baharı kazanmak”, “baharı devrimciileştirmek” şiarları somut karşılığı; baharın ilk adımı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yoğunlaşmış bir kitle çalışması yürütmekle, 8 Mart'ın gündemlerini ve taleplerini emekçilere taşımakla, özünde siyasal sınıf çalışmasının temposunu yükseltmekle ve elbette bu temelde mücadele alanlarına kitlesele katılım sağlamayı hedeflemekle bulacaktır.

Bu yıl nispeten erken bir tarihte 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hazırlıklarına başlamış bulunuyoruz. Bu hazırlık çerçevesinde karşımızda iki önemli görev durmaktadır.

Birincisi, her geçen gün daha da yetkinleşen siyasal çalışmamızı daha da geliştirmek, faaliyetimizi daha da büyütmek görevidir. Zira emperyalist saldırganlığın tırmandığı, devletin şovenizm zehirini kusmaya devam ettiği, emekçilerin her türlü hak ve özgürlüklerinin elinden alındığı bir süreçten geçiyoruz. Sınıf çelişkilerinin daha da keskinleştiği bu süreçte, işçi ve emekçilerin sermaye düzenine karşı öfke ve tepkisini örgütlemek, acil bir görev olarak duruyor karşımızda. Bir yandan içte ve dışta yaşanan siyasal gelişmeler, diğer yandan sınıfın karşı karşıya kaldığı çok yönlü saldırılar devrimcilerin ve komünistlerin omuzlarına çok yönlü görevler yüklemektedir. İşçi sınıfının mücadelesinde tarihsel öneme sahip 8 Mart'la başlayan süreç, deyim uygunsa, tüm yılı da belirleyecek olan bahar sürecine güçlü bir müdahalenin imkanlarını da taşımaktadır içinde.

İkinci nokta ise daha özeldir ve daha çok bize özgüdür. Bu, bir süredir örgütlü adımlarını attığımız emekçi kadın çalışmasını bu vesileyle geliştirmek ve güçlendirmek, bu amaç ve kaygıyı belirgin bir biçimde gözetken bir bakış açısıyla hareket etmektir. Bu hedef doğrultusunda gündemdeki 8 Mart'ı olanaklı olduğunca etkili bir kaldıraç olarak değerlendirmek gerekmektedir.

Sınıf içerisinde emekçi kadın çalışmasını büyütmek!..

“Bütün kurtuluş hareketlerinin deneyimlerinden biliyoruz ki, bir devrimin başarısı, kadınların ona hangi

ölçüde katıldığına bağlıdır.” “Kadınlar olmaksızın hiçbir gerçek kitle hareketi olamaz.” (Lenin)

Her fırsatta dile getirilen bu temel gerçeğe rağmen, emekçi kadınlara yönelik özgül çalışmamız halen ciddi yetersizlikler taşıyor. Geride kalan son birkaç yıla baktığımızda, siyasal çalışmamızın yürüdüğü bir dizi alanda emekçi kadınlara bir yönelim sağlanmış, kadınların örgütlenmesi doğrultusunda hayli anlamlı adımlar da atılmıştır. Bunun da sağladığı birikim ve deneyimle bugün halen yerel çalışma alanlarımız üzerinden farklı düzeylerde özgün çalışmalar yürütüyoruz ve bu çalışmayı gitgide daha planlı ve örgütlü bir yapıya kavuşturuyoruz.

Yine de bu çalışma henüz kendi içinde yeterli bir bütünlüğe, sistematığa ve ortak politik zemine oturtulabilmiş değildir. Bu, sürmekte olan emekçi kadın çalışmamızın halihazırdaki en temel eksikliğidir.

Dolayısıyla 8 Mart çalışması, emekçi kadınlar içerisinde yürüteceğimiz çalışmanın şekillenmesi, ortak ve bütünsel bir politik hatta ve kendi güçlerine kavuşabilmesi açısından ayrı bir önem taşımaktadır. Bu da kendi içinde yapılacak güçlü politik hazırlık ve pratik çaba ile, halihazırdaki çalışmanın bu yönde daha da güçlendirilmesiyle olanaklı olabilir ancak.

Bugün genel siyasal sınıf çalışmamızın yarattığı, küçümselemeyecek bir kadın ilişki ağıımız var, bunu biliyoruz. Bu güçler, emekçi kadınlara yönelik özgül bir çalışmadan çok genel sınıf çalışmasının ürettiği güçlerdir ve bunun böyle olması bir yerde olağandır da. Fakat ilkin, bunu etkili bir özgül kadın çalışması ile besleyip güçlendirmek; ve ikinci olarak, tam da bu amaç doğrultusunda, mevcut emekçi kadın potansiyelini özgül bir kadın çalışması için örgütlü ve planlı bir biçimde seferber edebilmek gerekmektedir. Bu birikmiş güçleri ilk elden toparlamak, özgül bir kadın çalışmasının ihtiyaçları doğrultusunda hızla eğitmek, geniş ve yaratıcı bir inisiyatifle bu çalışmaya pratik olarak yönelmelerini sağlamak gerekmektedir. Emekçi kadınlara kendi özgül talepleri üzerinden seslenen yoğunlaşmış bir kitle çalışması yürütmek, bu aynı çabanın öteki bir temel önemde yönüdür. Bu yapılmaksızın, bu çizgide planlı bir yönelime girişmeksizin, eldeki güçlerin eğitimi ve seferberliği için de amaca uygun bir zemin yakalanamaz. Bu yapılabildiği ölçüde ise, çalışmanın taşıyıcısı olabilecek güçler hızla çoğalır, yetenek ve deneyimleri gelişir, çalışma alanları bugünkü darlığı kırarak belirgin biçimde genişler.

Bugün halen ağırlıklı olarak işçi kadınlara ve siyasal çalışma yürüttüğümüz emekçi semtlerindeki ev kadınlarına yönelik bir faaliyet yürütüyoruz. Emekçi semtlerindeki ev kadınlarına yönelik faaliyet, hem kadınlara daha rahat ulaşmak ve hem de daha hızlı sonuç almak bakımından kuşkusuz halen daha avantajlıdır. Ancak asıl olarak işçi kadınlara, atölyelere, fabrikalara yönelme noktasında ısrarlı olmayı, sürekli ve sonuç alıcı bir faaliyet yürütmeyi temel almalıyız. İşçi kadınlara yönelik çalışma kuşkusuz kendi içinde bir dizi

zorluğu barındırmaktadır. Ancak işçi kadınların üretim sürecinin bir parçası olması, bunun doğal bir sonucu olarak da bağımsız davranabilme potansiyeli taşıması, siyasal müdahaleye daha açık bir zeminin varlığını gösterir. Ancak işçi kadınlara sürekli ve sistemli bir faaliyeti taşıdığımızda, var olan zincirlerin de kınıldığı görülecek, yılların ezilmişliği ve baskısı karşısında zincirlerini kıran emekçi kadınların da mücadelede konumlanışı çok daha farklı olacaktır.

Bugün, somut gündemlerimiz ve taleplerimizle, her türlü aracı etkin ve yaygın kullanarak 8 Mart'a hazırlanmamız gerekmektedir ve halen bunu yapıyoruz. Ancak asıl önemli olan, emekçi kadın çalışmasında 9 Martlar'a bir birikim ve deneyim bırakabilmektir, çalışmayı bu bakış açısıyla, bu amaca dayalı bir çizgide ilerletebilmektir.

Somit gündemlerimiz ve taleplerimizle sürece yüklenmeliyiz

“Taleplerimiz, burjuva düzeni içinde zayıflar ve hakları ellerinden alınmışlar olarak kadınların yakıcı ihtiyaçlarından ve rezilce alçaltılmalarından çıkardığımız pratik sonuçlardır. Bu sonuçları çıkarmakla, bu ihtiyaçları bildiğimizi, kadının aşagılanmasını ve erkeğin ayrıcalıklı olduğunu hissettiğimizi ispatlıyoruz. İşçi kadını, işçinin karısını, köylü kadını, küçük adamın karısını ve evet mülk sahibi sınıfların kadınlarını bile bazı açılardan ezen ve ıstırap çektiren her şeyden nefret ettiğimizi, evet nefret ettiğimizi ve ortadan kaldırmak istediğimizi ispatlıyoruz. Burjuva toplumundan, kadınlar için talep ettiğimiz haklar ve toplumsal önlemler, kadınların durumunu ve çıkarlarını anladığımızın ve bunları proletarya diktatörlüğü altında hesaba katacağımızın kanıtıdır...” (Lenin'den aktaran Clara Zetkin, Lenin'den Anılar, Kadın Sorunu Üzerine içinde, İnter Yayınları)

Lenin'in sözlerini, kadınlara yönelik özgül çalışmanın ruhunu ve bunun somutlanması olarak da kadınların özgül istemlerine dayalı bir çalışmanın önemini açıklıkla ortaya koyduğu için aktarmış oluyoruz. Emekçi kadınları, kapitalist sömürü, baskı, eşitsizliğe karşı mücadeleye çağırdığımız bu 8 Mart'ta da işçi ve emekçi kadınların özgül ve acil istemlerine gerekli önemi vereceğiz, bunları her yolla ve olanaklı olduğunca güçlü bir biçimde ileri sürüp savunacağız.

Bugün için bu istemlerin başında, işçi kadınların çalışma yaşamının kuralıslılıkları karşısında yaşadığı sorunlar geliyor. Yeni iş yasasının ardından bir dizi başka kural ve uygulamayla birlikte esnek çalışmanın yaygınlaşması, işçiler için tam anlamıyla kölelik koşullarını doğurdu. Bundan elbette emekçi kadınlar da ve üstelik fazlasıyla nasibini aldı. Esnek çalışmanın sayısız uygulaması kadın işçileri erkek sınıf kardeşlerinden daha ağır biçimde etkilemektedir. Bu çerçevede zorunlu mesailer, gece çalışması ve sigortasız çalıştırma kadın emekçilerin yakıcı sorunları olarak karşımıza çıkmaktadır. Zorunlu dayatmaların yanısıra

örgütsel bir hazırlıklarla arı kazanmaya!

düşük ücretlere aranan bir nebzeli çözüm olarak da işçilerin fazla mesailerle nasıl bunaltıldığını biliyoruz. İşçi için gününün büyük bir bölümünü kapitaliste ayırmak anlamına gelen bu köleci uygulamanın kadınları daha ağır biçimde vurduğunu da. Zira erkek işçilerden farklı olarak günümüz toplumunda işçi kadınların iş dışında da ağır “yükümlülükler”i var. Uzun mesailerin ardından ev işleri ve çocuk bakımı, işçi kadınlar için hepten yorucu, yıpratıcı, tüketici bir hal almaktadır. Aynı durum gece çalışması için de geçerlidir. Yine sigortasız çalıştırmanın kadınlar içinde daha yaygın olduğu, bu açıdan büyük çoğunluğunun erkek işçilere nazaran sigortasız çalıştırıldığı da bir gerçektir.

“Zorunlu mesailer kaldırılсын, gece çalışması yasaklansın, sigortasız çalıştırma engellensin!” talepleri elbette kadın-erkek bütün bir işçi sınıfı için yakıcı olan istemlerimizdir. Elbette emeğin korunmasına yönelik olarak sınıfın bu türden acil istemlerini salt kadınlar için ileri sürmüyoruz. Fakat bu istemlerin kadınlar için özellikle önemli olduğunun da bilincindeyiz. Toplumumuzda tüketici ev işleri yükünün ve çocuk bakımı sorumluluğunun halen kadının omuzlarında bulunması gerçeği, söz konusu uygulamaları kadın için daha da ağırlaştırmakta ve dolayısıyla buna yönelik istemleri onlar için daha önemli kılmaktadır.

Çocuk bakımı gerçekte toplumsal bir sorumluluk olmasına rağmen, mevcut düzen ve onun bekçisi olarak devlet, bu yükümlülüğü tümüyle kadının omuzlarına yıkmıştır. Bu, kadının üretime olduğu kadar sosyal, politik ve kültürel yaşama katılmasının da en önemli engellerinden biridir. Bu sorumluluğun bu düzen altında kısmen olsun hafifletilmesini, bunun için de devlet bütçesinden ve kapitalistlerin kasasından buna pay ayrılmasını sağlamak önemli bir görevdir. *“Tüm emekçi semtlerinde ve işyerlerinde ücretsiz, nitelikli kreşler açılсын!”* acil istemi bu amaca yöneliktir ve emekçi kadınlar için önemi büyüktür.

Öte yandan, bugün azımsanmayacak oranda kadın çalışma yaşamının bir parçası olmakla birlikte yine de halen kadınların ezici çoğunluğunu ev kadınları oluşturmaktadır. Görevleri ev işleri ve çocuk bakımı olarak tanımlanan, bu doğrultuda gün boyunca sergilenen emeği ise hiç görülmeyen, beraberinde dört duvar arasında bunaltıcı ve köreltici bir yaşamın içine hapsedilen ev kadınları, ekonomik açıdan eşine bağımlıdırlar. Ev kadınları her türlü gelecek güvencesinden yoksun bir şekilde yaşamlarını sürdürmektedir. *“Tüm ev kadınları sigortalansın, sigorta primleri devlet tarafından ödensin!”* talebi bu gerçeği hesaba katmakta ve dile getirmektedir. Ev kadınları arasında yürüteceğimiz çalışmada öne süreceğimiz istemler arasında bunun ayrı bir yeri olabilmelidir.

Daha da çoğaltılabilecek bu türden taleplere *“8 Mart ücretli izin ve resmi tatil ilan edilsin!”* talebini de eklemek durumundayız. 8 Mart’ı vesile eden bir emekçi kadın çalışması için bu özellikle gereklidir. İşçi sınıfının can bedeli direnişler ile kazandığı bu tarihsel gün resmi

tatil günü olarak kabul edilmemesi anlamında halen yasaklıdır. Dolayısıyla 8 Mart üzerindeki yasağın kalkması, işçi sınıfının mücadelesinde tarihsel bir yere sahip böylesi bir günde kadın işçi ve emekçilerin taleplerini özgürce ifade edebilmeleri için 8 Mart’ın resmi tatil ilan edilmesi talebini yükseltmek gerekmektedir.

Araçların etkin ve yaygın kullanımı

Bu yıl 8 Mart hazırlık çalışmalarında emekçi kitlelere, özellikle de kadın emekçilere bildirilerle, ev ve fabrika toplantılarıyla, panel ve seminerlerle, afişlerle, imza metinleriyle, hazırlıkları halen devam eden 8 Mart bülteniyle seslenecek, çalışmamızı yerelerde gerçekleştireceğimiz kitle etkinlikleriyle birleştireceğiz. Nihayetinde son olarak, 8 Mart’ın tarihsel ve sınıfsal önemine uygun olarak devrimci güçlerle ortak düzenleyeceğimiz miting alanında yerimizi alacağız.

Tüm bu süreç boyunca propaganda araçlarını etkin ve yaygın bir şekilde kullanacağız. Emekçi kitlelerle, özellikle kadın kitleleriyle bire bir bağlar geliştirmek için yoğun çaba harcayacağız.

Tüm propaganda araçlarını ve materyallerimizi etkin ve yaygın bir biçimde kullanabilmeliyiz. Özellikle de imza metinlerinin kullanımına daha fazla ağırlık vermeliyiz. Zira taleplerimizin ifade bulduğu imza metinleri sadece propaganda amacını taşımamaktadır. Bu metinleri somut talepler etrafında faaliyeti örgütleyen ve örgütlenmenin önünü açan bir araç olarak kullanabilmeliyiz. Örneğin, imza metinlerini taşıdığımız herhangi bir işletmede zorunlu mesai uygulaması varsa, zorunlu mesailer yasaklansın talebini ete kemiğe büründürmek doğrultusunda çaba harcamalıyız. Ya da sigortasız çalıştırmanın yaygın olduğu bir alanda sigorta hakkının elde edilmesi doğrultusunda somut kazanımlar elde etmek hedefiyle çalışma yürütmeliyiz. Veya bir emekçi semtinde “kreş istiyoruz” talebinden yola çıkarak mahallede kreş açılması yönünde somut bir faaliyeti başlatabilmeliyiz. Özetle, imza çalışmamızı bu taleplerin desteklenmesinin ötesine geçirebilmeli, bu talepler doğrultusunda somut bir adıma dönüştürebilmenin imkanlarını zorlamalıyız.

Çalışmanın somutlanmasını ve süreklileşmesini sağlayacak bu adımlar, 8 Martlar’dan 9 Martlar’a daha güçlü adımlarla yürümemizi kolaylaştıracaktır.

Örgütleyeceğimiz yerel kitlesel etkinliklerde mesajların güçlü verilmesi, etkin bir ön hazırlık yapılması ve teknik planda azami bir başarıyı sergilenmesine önem verilmelidir.

Zorlanma alanlarımızı aşmak için güçlü bir müdahale kapasitesi

Değerlendirmemizin başında, 8 Mart çalışmamızın, aynı zamanda emekçi kadın çalışmamızı şekillendirmek ve büyütmek amacını taşıdığını söylemiştik. Açıkça ki,

alınan mesafeye rağmen hala da çalışmanın başındayız. Çalışmayı örgütleyecek güçleri geliştirmek başta olmak üzere, emekçi kadınlara seslenme, dünyalarına girebilme, siyasallaştırma, çalışmanın aktif bir parçası yapabilme sorunu ile karşı karşıyayız.

Geniş bir çeper ağından bahsetmemize rağmen etkinliklerden eylemlere katılıma kadar hala da süren belirgin zayıflığını giderebilmek, ancak zayıflıkların üzerine kararlılıkla gitmekle olanaklıdır. 8 Mart’ı örgütleme sürecini bu bakışla ele almalı, emekçi kadın çalışmamızda yetkinleşebilmenin bir imkanı olarak en iyi bir biçimde değerlendirebilmeliyiz.

Bir diğer sorun alanımız ise, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü çalışması ile emekçi kadın çalışmasının erkek yoldaşlarımıza da maledilebilmesidir. Ne kadar ağırlık taşıdığından bağımsız olarak, emekçi kadın çalışmasını kadınların sorumluluğu olarak gören eğilimler gözlenebilmektedir. Emekçi kadınlara yönelmek, örgütlemek, partinin toplam güçlerinin sorumluluğudur. Çalışmanın kendisine ilişkin yapılacak görevlendirme ve işbölümünde kadınların ağırlıklı bir rol üstlenmesi bu gerçeği değiştirmemekte, erkeklerin bu alandaki sorumluluğunu azaltmamaktadır.

Buraya kadar ifade ettiklerimizle bağlantılı olarak işaret etmek istediğimiz bir diğer nokta, çalışmanın örgütleyici güçlerine ilişkindir. Tüm güçlerimiz önümüzdeki süreçte tam bir disiplin, ciddiyet ve sorumlulukla davranabilmek durumundadır. Bahar sürecini güçlü bir şekilde karşılamının yolu, öncelikle politik ve örgütsel hazırlıktan geçmektedir. 8 Mart’ın güçlü bir şekilde örgütlenmesi, peşisıra gelecek süreçler için de belirleyici olacaktır.

8 Mart çalışmalarımız halihazırda emekçi kadın komiteleri ya da komisyonları üzerinden yürümekte, bu çalışmada kendi örgütlü güçlerimiz dışında çevremizdeki emekçi kadınlar da yer almaktadır. Çalışmanın parçası haline getirdiğimiz emekçi kadınların politik düzeyi düşünüldüğünde, kimi zorlanmalar yaşamaları kaçınılmazdır. Bu durumun kendisi daha fazla disiplin, kararlılık ve ısrarı gerektirmektedir. Çalışmaya kattığımız güçlere gerekli esnekliği gösterebilmekle birlikte somut görevlerle sürecin öznesi haline getirme doğrultusunda etkin bir çaba ortaya koyabilmeliyiz.

Baharı kazanmak 8 Mart’ı kazanmaktan geçiyor!

Zorlu bir dönemden geçiyoruz. Tüm bu zorluklara rağmen biriken güç ve imkanlarımız çalışma kapasitemiz her geçen gün büyütüyor. Baharı ve önümüzdeki süreci kazanmanın yolunun biriktirdiğimiz bu güç ve ve olanakları en iyi bir biçimde değerlendirerek 8 Mart’ı kazanmaktan geçtiği bilinciyle hareket etmeli, görev ve sorumluluklarımıza sınıksız sarılmalıyız!

Afganistan’da kukla rejim rüşvet batağında yüzüyor...

Halklara bomba, katillere dolar!

ABD emperyalizmi ile suç ortakları Afganistan’ı Ortaçağ karanlığına sürükleyen yıkım ve savaşlar zincirine yeni bir halka ekleyerek, bu yoksul ülkeyi tahrip etmekte büyük bir başarı gösterdiler. İşgalin ardından CIA fidelğinde yetiştirilen Hamit Karzai başkanlığında bir kukla yönetim kurarak güya “yeniden inşa sürecini” başlattılar. Ancak bombardıman uçaklarıyla kısa sürede Afganistan’ı yakıp yıkan emperyalist işgalciler, aradan geçen yıllara rağmen, bu ülkenin yeniden inşasında bir arpa boyu bile yol almadılar. Salt bu durum bile, yeniden inşa söyleminin kaba bir ikiyüzlülüktен ibaret olduğunu göstermeye yetiyor.

Harabeye çevirdikleri ülkenin vahim durumuyla ilgilenmeyen emperyalist güçler, işgal birliklerinin giderleri, lojistik destek, silah/cephanelik, kısacası Afgan halklarına dünyayı dar etmek için ne gerekiyorsa eksiksiz bir şekilde Afganistan’a taşıyorlar. İşgal birliklerine yapılan harcamaların on milyarlarca doları bulduğu tahmin ediliyor.

ABD ile suç ortakları “yeniden inşa” adı altında Afganistan’a sınırlı da olsa kaynak aktardılar. Ancak sözkonusu kaynağın “yeniden inşa” çalışmalarıyla bir ilgisi yok. Bu kanlı para başta Hamit Karzai olmak üzere işgalcilerle işbirliği

yapan soysuzlara dağıtılan rüşvetten ibaret kaldı. Bu ise “yeniden inşa” söylemini daha da iğrenç kılmaktadır.

Bu durum elbette yıllardan beri biliniyordu. Ancak gelinen yerde bizzat işgalciler de bunu teslim etmek zorunda kalıyorlar. Basına yansıyan haberlerde, Afganistan halkının, ülkeye gönderilen uluslararası yardımlardan da yaygın rüşvet ve yolsuzluk olayları nedeniyle yararlanamadıkları dile getiriliyor. Afganistan’a gönderilen “yardım”ların, hükümet yetkilileri ve savaş ağaları tarafından alındığı artık herkes tarafından biliniyor.

ABD’de yayımlanan *The Sunday Telegraph* gazetesinin verdiği haberde, aşiret ağalarının da gönderilen mallara, inşaat malzemelerine ve petrole el koyup, satarak yolsuzluğa ortak oldukları belirtiliyor. 20 yaşındaki Afganlı durumu, “Askerler buraya geldiler ve malları zenginlere teslim ettiler. Ağalar malları kendilerine aldı. Bize bir şey kalmadı” sözleriyle izah ediyor.

Geçen yaz Afganistan’ı ziyaret eden İngiltere Savunma Sekreteri Liam Fox da konuyla ilgili açıklamasında, “Ülkedeki yolsuzluk, hükümet kademelerini baştan aşağı sarmış. ” ifadelerini kullandı.

Pentagon ise, Afgan polisine “görevde kullanım amaçlı” olarak verilen binlerce aracın da yasadışı bir biçimde satıldığını açıkladı. Bu arada İnsan Hakları İzleme örgütü, ABD askerleriyle işgalin ardından iktidara getirilen Hamid Karzai’nin, yolsuzluğa batmış kişilerle işbirliği yaptığını belirterek, savaş suçları işleyen bu kişileri devlet görevlerine atadığı konusunda uyardı.

Bütün bu ifşaatların ortak özelliği, yolsuzluğa batanların kukla yönetimin mensupları veya destekçilerinden ibaretmiş gibi gösterilmesidir. Bu madalyonun sadece bir yüzüdür. Zira bu işbirlikçi düşkünler takımının yaptığı şey, efendileri, yani ABD ile müttefikleri tarafından önlerine atılan rüşvetleri paylaşmaktan ibarettir. Demek oluyor ki, rüşveti işgal orduları dağıtıyor, Karzai ve soysuz takımı komisyonculuk yapıyor. Bu durumda gelen “yardım”ın savaş suçluları/savaş ağaları gibi zorba güçler arasında pay edilmesi şaşırtıcı değil.

Afganistan’daki halklar emperyalizmin vurucu gücü NATO birlikleri ile geçmişin ABD yetiştirmesi savaş ağaları arasında sıkışıp kalmış durumda. Yazık ki bu halklar, kanla beslenen bu güçlerle hesaplaşma gücünü kendilerinde bulana kadar ağır bedeller ödemekten kurtulamayacaklar.

Mısır’da binlerce tekstil işçisi greve çıktı

Ortadoğu’dan işçi grevlerine dair haberlere pek sık rastlamıyoruz. Bunun bir nedeni yaygın bir sınıf hareketinin olmaması ise, diğeri yapılan grevlerin basına yansıtılmamasıdır. Mısır’da binlerce tekstil işçisinin grev yaptığı haberi, bu kuşatmanın delinmeye başladığını gösteriyor.

Bu engelleri aşan binlerce Mısırlı tekstil işçisinin grev haberini BBC radyosu/internet sitesi verdi. Haber içinde geçen bir ifadeden, yine Mısır’da geçen yılın son günlerinde Mahalla Kobra tekstil fabrikasının 27 bin işçisinin greve çıktığını, bu sayede yıl sonu ikramiyelerini gaspetmeye hazırlanan patronlara geri adım attırdığını öğreniyoruz.

Bu defa Mısır’ın kuzeyindeki Delta ve çevresinde üç büyük tekstil fabrikasında çalışan binlerce işçi, daha iyi ücret ve ikramiye talebiyle grev düzenliyor. Belli ki, 27 bin işçinin başarılı grevi diğer sınıf kardeşlerine örnek olmuştur.

Emek gücünün Türkiye’deki kapitalistlere bile cazip gelecek kadar ucuz olduğu Mısır’da grev halen yasak. Daha önce yaşanan grevler genelde kolluk kuvvetlerinin zorbalığıyla bitirildiği için patronlara geri adım attıran grevler pek alışıldık değildi. Bu örnekler, Mısır işçi sınıfının sessizliği parçalamaya başladığının işaretlerini veriyor. İşçi sınıfının gücünü hissettirmesi kaçınılmazdı. Zira işçi sınıfının yoğun emek sömürsüne sonsuza kadar sessiz kalması eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu arada yabancı sermayenin ucuz işgücünü sömürmek uğruna işletmelerini Mısır’a taşıması, işçi sınıfının saflarına yeni bölükleri katmıştır. Bu gelişmenin sınıfın saflarından daha güçlü seslerin yükselmesine ivme katması kaçınılmazdır.

Arap Birliği ABD-İsrail planları konusunda uyardı

Suudi Arabistan-Mısır-Ürdün rejimleri, Şii-Sünni çatışmasını tüm Ortadoğu’ya yaymak için kirli oyunlar tezgahlayan ABD-İsrail ikilisinin izinden giderken, Arap dünyasında bu planın tehlikeli olduğuna dikkat çeken sesler yükselmeye başladı. Arap Birliği, Arap medyasının bazı tanınmış simaları ile Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri (BAE) gibi Körfez ülkeleri, İran’la çatışmanın değil anlaşmanın gerekli olduğunu dile getirerek, bölgenin geleceğini tehdit eden gidişata dikkat çekiyor.

Açıklamaları üye ülkeleri bağlamamakla birlikte Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa önemli uyarılarda bulundu. Bir süre önce Şark el Avsat gazetesine demec veren, bölgede güvenliğini ancak Arap ülkeleri ve İran arasında varılacak bir anlaşma ile sağlanabileceğini, Arap ülkeleri ve İran arasında görüşmelerin bir an önce yapılması gerektiğini vurgulayan Musa, bu görüşmelerin bölgenin geleceği açısından belirleyici olacağını ifade etmişti. Bölgenin nükleer silahlardan arınması gerektiğini de dile getiren Musa, bir gazetecinin, “İran’ı mı kastediyorsunuz?” şeklindeki sorusunu “Hayır, zira İran’ın nükleer çalışmaları zaten şeffaf ve Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı denetiminde” diye cevaplamış, böylece İsrail’deki nükleer silahlara dikkat çekmişti.

Davos zirvesinde gazetecilerin sorularını yanıtlarken de bölgeyi tehdit eden planlara dikkat çeken Amr Musa, İran’a karşı olası bir askeri saldırının bütün Ortadoğu’yu cehenneme çevireceğini söyledi.

Bu arada İran’a giden Birleşik Arap Emirlikleri Dışişleri Bakanı Şeyh Abdullah, Tahran’da yaptığı açıklamalarda, ABD ile suç ortaklığına girmeyeceklerini, İsrail ve ABD’nin İran’a

muhtemel askeri müdahalesinde komşu ülkelerin hava sahasını kullanmasının ise büyük bir çılgınlık olacağını söyledi. “İran ile Birleşik Arap Emirlikleri sürekli dost olmuştur ve bundan sonra da dost olacaklardır” şeklinde konuştu.

İran’a karşı olası bir askeri hareketi doğru bulmayan Kuveyt yönetimi de bir süre önce bazı Iraklı Sünni çevrelerin Kuveyt’te konferans yapmasına izin vermemiştir.

Kuveyt’in tutumu, İran’la ilişkileri geliştirmek şeklinde ifade edilmiyor, ancak ABD yönetiminin İran ve Suriye ile işbirliğini geliştirmesi gerektiğini savunarak Suudi Arabistan-Mısır-Ürdün üçlüsünden farklı bir tutum sergiliyor.

Emperyalist/siyonist güçlerin bölge halklarını birbirine kırdırma hazırlığı içinde olduğuna dikkat çekerek bu kanlı planı teşhir eden birçok Arap yayın kuruluşu bulunuyor. Mısır’da yayımlanan Arap medyasının en etkili gazetelerinden el-Ahram da bu eğilimi destekliyor. “İran Mısır’ın düşmanı mı?” başlıklı bir değerlendirme yayınlayan gazete, ABD ve İsrail’in Sünnilerle Şiiler arasında mezhep çatışması çıkarmaya çalıştığı belirtilerek, bu hedeflerini gerçekleştirebilmek için İran’ı Arap ülkelerine karşı bir düşman olarak gösterdiği dile getirildi. ABD’nin Arapları İsrail’in değil İran’ın tehdit ettiğine ikna etmeye çalıştığını yazan gazete, “böl ve yönet” silahının sultacı güçlerin her zaman başvurduğu en etkili silah olduğunu vurgulayarak, “bu politika şu an Ortadoğu’da uygulamaya konulmuştur” ifadesine yer verdi.

Bu tepkiler kuşkusuz anti-emperyalist tutumların yansıması değil. Ancak İran’a dönük olası bir ABD-İsrail saldırısının tüm bölgeyi yıkıma sürükleyeceği konusunda bir bilincin oluştuğunu gösteriyor.

Savaş aygıtı NATO Ortadoğu'ya yerleşme çabalarını arttırıyor

Son zirvesinde dünyanın tümünü hedef alan yeni stratejisini açıklayan NATO, emperyalist güçler adına dünya jandarmalığını üstleneceğini ilan etmişti. İlan edilen yeni stratejiye göre, kapitalist/emperyalist düzene karşı gelişen hareketler ya da istenen düzeyde uyum sağlamayan devletler, dünyanın neresinde olursa olsun NATO saldırganlığının hedefi olabilecektir. Bu yönde yapılan ilk hazırlık kara, deniz ve hava birliklerinden oluşan 25 bin askerin “hazır kıta” olarak tahsis edilmesi oldu. Acil Müdahale Gücü diye adlandırılan 25 bin kişilik savaş birliğinde 3 bin Türk askeri de bulunuyor.

Yerküreyi hedefe yerleştiren NATO’nun 25 bin askerle bu işin üstesinden gelemeyeceği açık. Özellikle kapitalist/emperyalist düzenin efendilerinin denetlemek istedikleri Ortadoğu gibi bölgeler söz konusu olduğunda bu gücün kayda değer bir işlev görmesi mümkün değil. 200 bin işgal askerinin bulunduğu Irak’ta başkent Bağdat’ın bile denetim

altına alınamaması, 25 bin askerden oluşan birliğin sınırlarını ortaya koyuyor.

Uzun vadeli hazırlıklar içinde olduğu gözlenen savaş aygıtı NATO’nun Ortadoğu’da kalıcı üsler peşinde olduğu açıklık kazanmıştır. Görüldüğü kadarıyla savaş aygıtının öncelikli hedefi Irak ve Suudi Arabistan’a yerleşmek.

Afganistan işgalinin sorumluluğunu Amerikan savaş makinesinden devralarak “görev alanı” dışına çıkan NATO, ikinci adımı Irak işgaline ortak olarak atmaya hazırlanıyor. Irak işgaline fiilen katılmak için meşru zemin hazırlamaya çalışan aygıtın genel sekreteri Jaap de Hoop Scheffer, ilk mesajını “İslam Dünyası”na verdi.

Birleşik Arap Emirlikleri Haber Ajansı’na demeç veren NATO şefi, İngiliz askerlerinin veya ABD’nin sürpriz bir şekilde Irak’tan çekilmesi ve Irak hükümetinin istemesi halinde Irak’a asker gönderebileceklerini belirtti.

Irak ordusunun eğitiminde ve Irak’taki operasyonlarda NATO’nun dolaylı da olsa rol aldığını belirten Hoop Scheffer, NATO’nun herhangi bir İslam ülkesine veya İslam dünyasına düşman olmadığını söyledi. Bölge halkları nezdinde zerre kadar itibarı kalmayan ABD emperyalizminden NATO’yu farklı yere koymaya çalışan haydut Scheffer, Türkiye’yi örnek göstererek NATO’nun bir “Hristiyan gücü” olmadığını savundu.

NATO şefi cellât suratına melek maskesi takarak “İslam Dünyası”na sahte gülücükler gönderirken, yardımcısı Alessandro Minuto-Rizzo, Suudi Arabistan’dan NATO’yla işbirliği konusunu incelemesini istemek için başkent Riyad’taydı. Kokuşmuş şeriat rejiminin yetkilileriyle görüşükten sonra açıklama yapan Minuto-Rizzo, “şunu özellikle vurgulamak isterim ki NATO, Suudi Arabistan’ın NATO’da bulunmasına büyük değer veriyor” dedi.

Suudi Arabistanlı yetkililerle aşırılıkçılarla nasıl mücadele edilebileceği ve bunun komşu ülkelerin istikrarı üzerindeki etkileri çerçevesinde görüşmeler yaptığını ifade eden Minuto-Rizzo, “Arabistan’ın bu işbirliğinden büyük çıkarları olacağına inanıyorum” dedi.

Amerikancı Suudi rejiminin savaş aygıtına katılma yönünde aldığı sıcak davete nasıl karşılık verdiği henüz bilinmiyor. Zira kamuoyuna konuyla ilgili resmi açıklama yapılmadı. Belli ki, şeriatçı rejim ya atmaya hazırlandığı adımları halka açıklamayı göze alamıyor ya da savaş aygıtına girmek, başka bir ifadeyle NATO’nun Suudi Arabistan topraklarına yerleşmesi için henüz koşulları uygun bulmuyor.

Halkların cellâdı NATO’nun Irak veya Suudi Arabistan’a yerleşmek için görünürde attığı somut bir adım yok henüz. Ancak Riga’da ilan edilen yeni stratejinin uygulanmak isteneceği öncelikli alanın Ortadoğu olduğuna da kuşku yoktur. NATO’nun yerleştiği bölgeler hakkında fikir edinmek için eski Yugoslavya toprakları üzerinde kurulan iğreti “devletçikler”e ya da Afganistan’a bakmak yeterlidir.

Kapitalist/emperyalist düzenin varucu gücü NATO’nun yerleşeceği her toprak parçasına yıkım ve ölüm dışında bir şey götürmesi mümkün değildir. Bundan dolayı bölgedeki tüm devrimci-ilerici güçlerin, işçi-emekçilerin ve ezilen hakların son derece uyanık olması ve bu savaş aygıtının bölgeye yerleşmesini engellemek için kararlı bir mücadeleye hazırlanması ertelenemez bir görevdir.

İsrail “İrkçı duvar”ın alanını genişletiyor

Uluslararası Adalet Divanı, 9 Temmuz 2004’te aldığı bir kararla İsrail’in Filistin topraklarına ördüğü ırkçı duvarı yasa dışı ilan etmiş, derhal yıkılmasını istemişti. Ancak hiçbir kural ve yasa tanımayan siyonist rejim, kararı tanımadığını açıklamıştı.

Bilinen ırkçı fütursuz tutumunu sürdüren İsrail, Adalet Divanı kararına nispet yaparcasına duvar inşaatını hızlandırdı. Elbette bu arsızlığın gerisinde her zaman olduğu gibi ABD emperyalizminin çok yönlü desteği vardı. Söz konusu desteğe ırkçı duvar inşaatı için gerekli finansmanın sağlanması da dahildir. Zira oranı tam bilinmemekle birlikte her yıl 4-5 milyar dolar dolayında geri dönüşü olmayan kaynağın ABD tarafından İsrail’e transfer edildiği tahmin edilmektedir.

700 km uzunluğunda olduğu söylenen duvarın inşaatı bitmek üzereyken güzergâhını değiştirme kararı alan siyonist rejim, ek olarak 20 bin Filistinliyi daha hapsedmeye hazırlanıyor. Konuyla ilgili haberi veren İsrail’de yayınlanan *Haaretz* gazetesi, Batı Şeria’da inşa edilen duvarın bölgenin beş kilometre kadar içinde yer alan iki Yahudi yerleşimini İsrail sınırlarına katacak şekilde genişletileceğini yazdı.

Haberde, “böyle bir güzergâh değişikliği

durumunda 1500 İsraillinin yaşadığı Naaleh ve Nili yerleşimleri İsrail sınırları içinde kalacak. Ancak bu durumda 20 bin Filistinlinin yaşadığı köyler de İsrail sınırları içine hapsedilmiş olacak” bilgisi yer aldı. Yani 1500 İsrailli için 20 bin Filistinlinin hayatı zindan edilecek. Oysa önceki güzergâha göre bu ve benzeri yasadışı Yahudi yerleşimlerinin boşaltılması öngörülüyordu.

Gazete, Başbakan Ehud Olmert’in söz konusu önerilere onay verdiğini belirtirken, siyonist başbakanın bürosundan yapılan açıklamada ise önerinin değerlendirilme aşamasında olduğu söylendi. Ancak biliniyor ki, ırkçı/siyonist rejim Filistin topraklarının gaspıyla ilgili hiçbir öneriyi geri çevirmiyor.

Filistinli yetkililer siyonistlerin pervasızlığına tepki gösterdiler. Konuyla ilgili açıklama yapan Mahmut Abbas’ın sözcüsü Saib Erakat, İsrail’in barış ya da duvar arasında tercih yapmak zorunda olduğunu söyledi.

İsrail rejiminin tepkileri dikkate almayarak ırkçı duvar güzergâhını değiştirme ihtimali yüksektir. Görüldüğü gibi Filistin halkı, ABD, AB ve gericisi Arap rejimlerinin de katkılarıyla vahşi bir abluka altında açlığa mahkûm edilirken, ırkçı-siyonistler toprak gaspına devam ediyor.

Yunanistan’da akademisyenler süresiz grevde

Yunanistan’da hükümetin özel üniversiteler yasasını çıkarmasını istemeyen, eğitime ayrılan bütçenin de yüzde 3,5’ten yüzde 5’e çıkarılmasını isteyen akademisyenler 5 Şubat günü süresiz greve başladı.

Muhafazakar “Yeni Demokrasi” hükümeti, özel üniversitelerin önünü açacak bir reform planını uygulamaya koymaya çalışıyor. Aynı zamanda, eğitim bütçesini düşük tutması nedeniyle de eleştiriliyor. Öğretim elemanları ve öğrencilerse, parasız eğitim hakkını savunuyorlar.

Eğitim Bakanı Marietta Giannakou, cumartesi günü akademisyenlerle yaptıkları toplantıda, üniversitelere ayrılan fonun yükseltileceği sözünü verdi, ama bununla ilgili herhangi bir ayrıntı bildirmedi.

Üniversitelere idari alanda daha fazla özerklik tanınacağını, kendi iç düzenlemelerini yapabileceklerini de söyleyen Giannakou, “Bizim rolümüz kamu üniversitelerini, iyi üniversiteyi desteklemek; bu aynı zamanda gelirin yeniden dağıtılması anlamına da geliyor” dedi. (*BİA/ 5 Şubat 2007*)

Eğitim-Sen Program Kurultayı üzerine notlar...

Eğitim-Sen Program Kurultayı 6-9 Şubat tarihleri arasında gerçekleştiriliyor. Eğitim-Sen Genel Sekreteri'nin ifadesiyle kurultaya 260 delege "çağrıldı", kurultay sürecindeki komisyon çalışmalarına ise 977 Eğitim-Sen üyesi katıldı. Rakamlar tek başlarına bir şey ifade etmiyor. Ama şöylesi bir karşılaştırma belki işimizi kolaylaştıracaktır. 120 bin üyesi olan Eğitim-Sen 977 kişiyle mi program kurultayına hazırlandı? Ne yazık ki buna da evet diyemiyoruz çünkü başlangıç aşamasında oluşturulan komisyonların bir bölümü sadece kağıt üstünde varlığını sürdürmüş, çalışmamış, ya da tebliğlerin sunum tarihi geldiğinde apar topar bir rapor hazırlayıp göndermiştir. Bu apar-topar hazırlanan raporlar da daha çok bireyler üzerinden şekillenmiştir. Kurultaya çağrılı olan delegelerin ise neredeyse yarısı kurultaya katılım göstermiştir.

Bu anlamda program kurultayı hiçbir biçimde örgütün tümüne mal edilmemiştir-edilmek istenmemiştir. Zaten aylar öncesinde il gezileri düzenleyen Eğitim-Sen Genel Başkanı Alattin Dinçer şubelerde "Program kurultayına çok fazla bir anlam biçmeyin" diyebilmiştir.

Program bir örgütün en temel metnidir. Geleceğe hangi bakışla, nasıl ve ne tür araçlarla yön vereceğini

gösteren temel metindir. Bir örgütün varlık nedenini, ne uğruna mücadele ettiğini gösterir. Bundan dolayı tüm üyelerin katılımı, taban inisiyatiflerinin harekete geçirilmesi, gündemlerin derli-toplu ve tabana açık bir biçimde tartışılması olmazsa olmaz koşuldur. Ancak Eğitim-Sen yönetimi kurultayı kendilerini aklama, temize çıkarma, sözde yeni bir başlangıç yapma olanağı olarak görmekte ve buna uygun bir pratik sergilemektedir.

Kurultayın gündemlerinden delege seçimlerine kadar herşey Kurultay'ın anti demokratik olduğunu

göstermektedir.

Kurultayda neler konuşuldu?

Kurultayda, konu başlıklarına paralel olarak küreselleşmeden çevre sorununa kadar bir dizi temel gündem tartışma konusu edildi. Neredeyse bir siyasi partinin programına eş başlıklar çerçevesinde görüşler ilan edildi.

Kurultayın gerekçelendirilmesi (dünyada değişen koşullar, emek süreçlerindeki ve istihdam biçimlerindeki değişim), Ortadoğu'daki son durum ve Türkiye'nin konumlanışı, Kürt sorunu, 301. madde ve demokrasi mücadelesi, küreselleşme, emek süreci ve sendikalar, sendika siyaset ilişkisi, AB'ye bakış, cumhurbaşkanlığı seçimleri ve toplumsal saflaşma eğilimleri (laik-şeriat) hem tebliğlerin hem de delegelerin temel gündem maddeleriydi.

Ancak ilginç olan, neo-liberal politikalar dile getirildiği halde bu saldırılara karşı nasıl bir mücadele hattı izleneceği noktasında suskun kalınmış olunmasıdır. Ülkenin siyasi gündemi, küreselleşme enine boyuna tartışma konusu yapılmış ancak milyonlarca emekçiyi tehdit eden sorunlar karşısında sessiz kalınmıştır. Sosyal güvenliğin tasfiyesi, özelleştirme saldırısı, sağlık hakkına yönelik saldırılar vb.

Kurultayın/tartışmaların örgütleniş biçimi ise Eğitim-Sen ve KESK seçimlerinde gördüğümüz tablonun minyatürü şeklindedir. Tebliğler okunmuş, ardından Eğitim-Sen'e hakim reformist, liberal anlayışlar kürsüye çıkarak her bir konu başlığı üzerinden görüşlerini sıralamışlardır.

Birbirlerini tamamen dışlayan görüşler ise Kurultay'da Eğitim-Sen'in zenginliği olarak sunuldu. Tabii temel olarak devrimci güçlere yönelik bu söylem "birarada yaşamı savunalım" liberal formülasyonunun Eğitim-Sen üzerinden tezahürüydü. Farklılıkların bir arada varolabileceği dillendirildi.

Kurultay bir nevi "büyük" sorunlarla uğraşırken "küçük" sorunların unutulduğu bir zeminde gerçekleşti. Büyük bir olasılıkla bu muğlaklık sonuca da yansacaktır.

Kurultay'ın gündemleri tabanla birlikte oluşturulabilseydi ve işyerleri temelinde tartışılabilseydi, bu hem işyerleriyle bağı güçlendirmenin bir imkanı hem de eğitim emekçileri açısından iyi bir eğitim çalışması olabilirdi. Bu yapılmadığı için kurultay bilinen anlayışların kendilerini tekrar etmesi dışında bir amaca hizmet etmedi.

Evet sorun var, ama neden?

Eğitim-Sen ve genel olarak sendikal hareketin içinde yer aldığı koşulların -sendikal harekette yaşanan erozyonun - dışa dönük nedenleri çokça dillendirilmiş olmasına rağmen, sendika bürokratlarına yüksek sesle eleştiriler yöneltilmedi. "Koşullar değişti, istihdam yapısı değişti, bu sendikal yapıyla biz süreci karşılayamayız" cümlesi çokça söylendi ama, "bu yönetim anlayışıyla, bu sendikal kavrayışla "biz mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayamayız" denilmedi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eğitim-Sen Program Kurultayı başladı

Eğitim-Sen Program Kurultayı 6 Şubat günü başladı. 9 Şubat'a kadar sürecek olan Kurultay'da bağımsızlık, demokratikleşme, AB, Kürt sorunu, kadın sorunu, çevre sorunu, çalışma yaşamında yaşanan değişimler ve sendikalar, sendikal örgütlenmede hedef, strateji ve mücadele biçimleri, sendikal demokrasi, karar alma süreçleri, kurumsallaşma ve seçim sistemi, sendikal örgütlenmede yaşanan sorunlar, örgütlenme modeli, farklı statülerde çalışanların sorunları, eğitim fakülteleri öğrencilerine yönelik çalışmalar başlıklı konular tartışılacak.

İlk gün Eğitim-Sen Genel Sekreteri Emirali Şimşek'in Kurultayı gerekçelendiren konuşmasıyla başladı. Mücadelede yitirilenler anısına saygı duruşuyla devam etti. Sabahki oturumda Eğitim-Sen Genel Başkanı Alattin Dinçer ve konukların konuşmaları yapıldı. Öğleden sonraki oturumda ise bireysel olarak hazırlanmış tebliğlerin sunumları gerçekleşti.

Kurultaya konuk olarak katılan KESK Genel Başkanı İ. Hakkı Tombul, KESK eski Genel Başkanı Sami Evren, Eğitim-Sen kurucularından Yıldırım Kaya, CHP Denizli milletvekili Mustafa Gazalcı konuşma yaptılar.

Alattin Dinçer ve diğer sendikacıların konuşmalarının ana eksenini neden program kurultayına ihtiyaç duyulduğu ve mevcut toplumsal durum, sendikal mücadelenin sorunları oluşturdu.

Konu olarak şu başlıklara değinildi:

- * Emek süreçlerindeki değişim,
- * Emek süreçlerindeki ve istihdam biçimlerindeki değişime paralel olarak sendikal politikaların, örgütlenme biçimlerinin, mücadele tarzlarının yeniden oluşturulması,
- * Yeni emek örgütlerinin yaratılması,
- * Eğitim-Sen'in gündemler üzerinden ortaya koyduğu perspektiflerin tüm örgüte maledilmesi, ortak dil yaratılması.

Türkiye'deki toplumsal gelişmeler bir diğer başlıktı. Ortadoğu'daki durum, Kürt sorunu, Hrant Dink cinayeti ve 301. madde işlendi. Orhan Miroğlu tarafından yapılan bireysel sunum, Kurultay'da sıkça dillendirilen Kürt sorununun "barışçıl çözümü" argümanını destekleyici nitelikteydi.

Sendika-siyaset ilişkisinin kuruluş biçimi, KESK'e biçilen misyon ve sendikalist anlayış da konuşmalarda öne çıktı. Emekten yana siyaset yapan anlayışların sendikal mücadelenin önünü açması gerektiği vurgulandı. KESK'in onların önünü değil, onların KESK'in önünü açması gerektiği özellikle vurgulandı.

Son olarak ele alınan örgütlenme anlayışının koşullara uyarlanması, yeni örgütsel formların oluşturulması tüm konuşmaların temel eksenlerinden biriydi.

Coşkunun zayıf olduğu kurultaya 250 emekçi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sermayenin kasasında “bilim insanlığı”

Onları hiç görmemiş olabilirsiniz. İsimlerini biliyorsunuzdur ama tanışma şerefine erişememişsinizdir. Ama eninde sonunda onları tanıma imkânını dersliklerde, amfilerde değil ama gazete manşetlerinde yakalayabilirsiniz. Gönül ister ki araştırmaları bilimsel bir yayında çıkmış olup, kendilerini makalelerinin üstündeki resimlerden tanısak... Derslere gelmemelerinin nedenleri de bununla ilişkili olarak yoğun olmaları, bilimsel, toplumsal sorunlar için uğraş vermeleri olsa. Ama ne yazık ki, böylesi bir yoğunluk, akademisyenlerimiz, profesörlerimizin yaşamlarının çok dışında. Onlar yoğunlar ama ormanları yağmalayanları aklamak, su havzaları üstüne yapılan inşaatlar için bilirkişi raporları hazırlamak gibi uğraşlarından dolayı yoğunlar.

Son olarak profesörlerimizin adlarını Acarİstanbul tartışmalarında duymuş olduk. Hâlbuki konuya biraz vakıf olanların aklına ilk gelen, genelde bu tür işlerin arkasında arazi mafyasının olduğudur. Ama hayır, binlerce ağacın katledilmesini sağlayan cahil cühela, para hırsından gözü dönmüş mafya değil, üniversitelerimizde bilimsel araştırmalar yürütmesi gereken akademisyenler, profesörler...

Acarİstanbul projesi için ön izni bulunan Acarlar’ın, kesin izin başvurusunun Orman Bakanlığı tarafından reddedilmesinin ardından Beykoz 1. Asliye Hukuk Mahkemesi’nde 11.12.2002’de tespit davası

açılır. Heyette, Türkiye’nin “elit” üniversitelerinin uzmanları yer alır. “İnceleme ve araştırmalarını” detaylı bir rapor haline getiren heyet, mahkemeye 25.12.2002’de ‘yapı ruhsatı verilmesinde yasal açıdan bir sakınca bulunmadığı’ yönündeki raporu sunar. Ve tablo bilindiği gibi; doğal SİT arazisi içinde (Beykoz ormanı) konumlandığı için sınırlı ölçüde (%6) inşaat yapılması öngörülürken, bu sınırın %60’ları bularak “bir miktar” aşılması ve orman arazisinin yok edilerek yapılaşmanın sağlanması olur.

Acarİstanbul sadece bir örnek. Ama bugün üniversitelerden kapı dışarı edilmiş olan bilimin ve böyle bir atmosferde içi boşaltılmış bilim insanı kavramının çarpıcı bir teşhididir. Yoksa orman, tarım alanı ve içme suyu havzası içinde kalan bölgeye F1 pistinin, Rumeli Feneri mevkiindeki devlet ormanı içinde 160 hektarlık alana bahçe duvarı ruhsatı ile Koç Üniversitesi’nin, Ömerli’deki orman ve tarım alanı üzerine sahte planlarla villalar inşa edilmesi için yasal kılıf hazırlayanlar, Bergama’da siyanürlü altın aramanın halkın sağlığını etkilemeyeceğini söyleyenler, İstanbul’un planlamasını yaparak “kentsel dönüşüm” adı altında yeni rant alanları yaratanlar bu ülkenin okumuş yazmışları. Bize çok uzakmış gibi gözükseler de, aslında çok yakın olan, derslerimize giren daha doğrusu kendileri daha “önemli” işlerle meşgul olduklarından asistanlarını gönderen profesörlerimiz...

Üniversiteler toplumda her zaman güven duyulan kurumlar olagelmıştır. “İnsanlık için var olan bir kurum” imajı ciddi temellere oturmuş, toplumların bu kuruma duyduğu güven de üniversiteleri burjuvazinin ideolojik savaşı için etkin bir silah haline getirmiştir. Bu çerçevede, üniversiteleri toplumsal sistemden, sınıf ilişkilerinden bağımsız düşünemeyiz. Kapitalizmde üniversiteler hiçbir zaman özgür biçimde, toplumsal fayda için bilim üreten kurumlar olmadı. Dahası ideolojinin yeniden üretim alanlarından biri olma vasfını üstlendiler. Akademisyenler de farkında olarak ya da olmayarak bu sistemin hegemonyası altında hareket ediyorlar. Özellikle güncel planda eğitimin ticarileşmesinin giderek boyutlandığı, bilimsel araştırmaların yerini sermaye için teknoloji üretiminin aldığı koşullarda, profesörlerimiz de engin bilgilerini öğrencileriyle paylaşmak yerine, burada harcayacakları vakti, bilirkişi raporları düzenleyerek telafi ediyorlar. Tabii ki bu raporlar onlara bir villa, bir cip olarak geri dönüyor.

Bilirkişi, sözlükte “konusunda uzmanlaşmış” ifadesiyle karşımıza çıkabilir. Ama kapitalizmin sözlüğünde bu sözcüğü; “nereden, nasıl çıkar sağlayacağını, işini bilen, akademik birikimini, dolara mı yoksa gayrimenkule mi dönüştüreceğini hesaplayan” olarak tanımlamak daha doğru olur.

T. Ufuk

“Kentsel Dönüşüm Projesi” kapsamındaki Roman mahalleleri için “acele” kamulaştırma telaşı...

İstanbul’da yıkım hazırlıkları!

Geçtiğimiz yıl Güzeltepe’deki yıkımlardan, Zeytinburnu’nda uygulanmak istenen kararlardan, Dubai Kuleleri ve Galataport gibi projelerden adını sıkça duyduğumuz “Kentsel Dönüşüm Projesi” bu defa Romanlar’ın yaşadığı mahalleleri hedef almış durumda.

Fatih’te, Kürkçübaşı, Atıkmustafapaşa, Balat, Karabaş, Tahta Minare ve Sulukule olarak bilinen Neslişah ve Hatice Sultan Mahalleleri’ni “Kentsel Yenileme” alanı olarak belirleyen İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisi’nin Fatih Belediyesi ve TOKİ ile yaptığı protokol çerçevesinde, 86 bin 760 metrekaarelik 355 parseli kaplayan Roman evleri yıkılacak.

Yıkım kararları yeni değil

Geçtiğimiz yıl, ağırlıklı olarak yaz aylarında, Romanlar’ın yoğun olarak yaşadığı, Ankara Çiçin Mahallesi, Bursa Kamberler, Karadeniz Ereğli, İstanbul Kağıthane ve yine İstanbul Gaziosmanpaşa’da 500’den fazla ev yıkılarak yüzlerce aile evsiz bırakılmıştı.

Fatih Belediye Başkanı Mustafa Demir, Sulukule ile ilgili sorulan sorulara “Bu proje

dünyanın en sosyal projesi” derken, Sulukule’de oturan herkesin ev sahibi olabileceğini belirtiyor ve evlerin klasik Osmanlı-Türk mimarisıyla yapılacağını da vurguluyor. Ancak yaşananlar gerçekleri ortaya koyuyor.

Belediyenin asıl amacının Romanları Sulukule’den çıkarmak olduğu, “acele kamulaştırma” kararının Bakanlar Kurulu’nda 13 Aralık 2006 tarihinde kararlaştırıldığı 5366 sayılı kanun ile ortaya çıktı. Bu kararla belediye Romanlar’a evlerini satmak dışında hiçbir yol bırakmıyor.

Son söz Romanlar’ın!

7 Şubat 2007 tarihinde Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi’nde sivil toplum kuruluşları ve meslek örgütleri ile biraraya gelen Sulukule sakinleri, Belediyeler’in kendilerini çağırdıklarını ve yeni yapılacak evlerden alıp almayacaklarını sorduklarını, daha sonra da yeni yapılacak evlerde kalmanın zorluklarından bahsederek, kapıcı parası gibi giderler ile baş edemeyeceklerini söylediklerini ifade ettiler. Belediyenin kendilerine bu haklarını devredip buradan gitmelerinin daha uygun olacağını söylediklerini sözlerine eklediler. Çok zorluk çıkaran olursa “Sen istersen satma, biz paramı yatırır evini yıkarız” dediklerini de vurguladılar.

“Acele kamulaştırma” kararı için idari mahkemeye başvuracak olan mahalle sakinleri, yaşananların basında gösterildiği kadar şenlikli olmadığını şu sözlerle ifade ediyorlar: “Kapılarımıza Almanya’da Naziler’in Yahudiler’e yaptığı gibi çarpı işareti koydular, bizleri yaşadığımız yerden atmaya çalışıyorlar. Dönem ortasında okul yıkıp öğrencileri açıkta bıraktılar. Bizlerin kendi kültürümüzle yaşamamıza izin vermiyorlar.”

Son sözü yıkımlar karşısında mücadele eden Romanlar söyleyecek!

Toplumcu Mühendislik Mimarlık Öğrencileri/YTÜ

İstanbul'da Devrim Okulu tartışmaları

Esenyurt...

Esenyurt Devrim Okulu 2 Şubat günü yeni dönem çalışmamız üzerine tartışmayla sonlandırıldı. Yeni dönemde liseli gençliği bekleyen sorunların tanımlandığı, mücadele dinamiklerinin belirlenmeye çalışıldığı verimli bir tartışma gerçekleştirdik. Devrim Okulu'nun daha önceki günlerinde detaylı bir şekilde tartıştığımız eğitimin sorunları üzerinden yürüteceğimiz mücadele ve omuzlarımızdaki sorumluluklar üzerine konuştuk. İkinci dönem çalışmasına ilişkin ilk belirlemeleri yaptıktan sonra tartışmamıza son verdik.

Esenyurt İLGP

Sefaköy...

Sefaköy Devrim Okulu'nun ikinci günü 2 Şubat'ta başarıyla gerçekleştirildi. İkinci gün "Eğitim nereye?" başlığı altında bir tartışma yürüttük. Eğitim sisteminde ve hayatın diğer alanlarında yansımaları bulan sorunlar tartışıldı. Özellikle eğitim alanında yaşanan dönüşüm okullarımızda, dershanelerimizde karşımıza çıkan örnekleriyle ayrıntılandırıldı. Düzenin gençliği kültürel alanda da kuşatmaya çalıştığı vurgulandı.

Tartışmanın ardından katılan arkadaşlarla devrimci mücadelenin gerekliliği ve mücadelenin genel dinamikleri üzerine sohbet gerçekleştirdik.

3 Şubat günü üçüncüsünü düzenlediğimiz tartışma platformu ile Devrim Okulu'nu sonlandırdık. Son

günkü tartışmanın konu başlığını "Yeni dönem çalışması" olarak belirledik. İLGP'nin ikinci dönemde yürüteceği çalışmanın politik-pratik hedeflerini konuştuk. Tartışmalar oldukça verimli geçti. Tartışmaya katılan arkadaşlar yeni dönemde katkı

sunacaklarını dile getirdiler.

Sefaköy İLGP

Gaziosmanpaşa...

2. gün tartışmaları 31 Ocak tarihinde "Eğitim nereye?" başlığıyla gerçekleştirildi. Bir önceki günün kısa bir bilgilendirmesinin ardından o günün konusuna geçildi. Tartışma "eğitim" kelimesinin anlamı ve bize neyi çağrıştırdığının anlatımı ile başladı. Eğitim alanında yaşadığımız sorunlar, nasıl bir eğitim aldığımız ve "aldığımız eğitime gerçek anlamda bir eğitim diyebilir miyiz?" sorusu tartışmaya açıldı, birlikte yanıtlar arandı.

İlk tartışmanın ardından arkadaşlarımız okullarında yaşadıkları sorunları anlattılar. Bu sorunların temel nedenleri ile çözüm yolları üzerinde duruldu. Sorunların sadece eğitim alanında değil, yaşadığımız her alanda karşımıza çıktığı ve temelinde bir sistem sorunu olduğu vurgulandı.

3. gün ise tartışmaları "Yeni dönem liseli gençlik mücadelesi" başlığı altında sürdü. İlk olarak İLGP'nin yeni dönem çalışmaları anlatıldı ve okullarda kitle çalışmasının nasıl yapılması gerektiği üzerine tartışıldı.

Üç gün süren Devrim Okulları süresince oldukça canlı tartışmalar yaşandı. Tartışmaların oldukça verimli geçmesi ve tartışılan konuların birçok farklı konuya ilgi uyandırması sonucunda "Kapitalizm" başlıklı bir tartışma daha yapılmasına karar verildi ve bunun için yeni gün belirlendi.

Gaziosmanpaşa/İLGP

Anadolu Yakası...

Anadolu Yakası'nda 3 Şubat günü yapılan son oturumla tüm devrim okulları sona erdi. Yeni dönem ve ÖSS başlıkları üzerinden şekillenen tartışmalar oldukça güçlü geçti. 2. dönem yürütülecek çalışmaya dair anlamlı tartışmalar yapıldı. Birçok dostumuzun söz aldığı ve yorum yaptığı tartışma ikinci dönem çalışmasına dair hedeflerin belirlenmesi ile bitti. Devrim okulunda liseli dostlarımızın yan yana gelmesi ve sorunlarımızı tartışması ikinci dönem için umut verici oldu.

İLGP/Anadolu Yakası

Berlin'de göç toplantısı

G-8'in göç politikasına karşı Berlin'de, Ağustos 2006'dan bu yana, konusu G-8 ve göç olan bir birlik oluşturuldu. Bu alanda örgütlenmek için yeterli neden var:

- G-8'lerin politikası yeni sömürge ülkelerde inanılmaz felaketlere yol açıyor. Bu politikanın sonuçları: Ekolojik felaketler, savaşlar, sürgünler, mültecilik ve göçmenlik.
- İşçi göçmenler: İnsanlar, yaşadıkları ülkeler yıkıma uğratıldıkları için başka bir ülkede yaşama mücadelesi vermek zorunda kalıyor.
- Uluslararası göçü engelleme yöntemi, kaçış yolları ve olanakları üzerine korkunç sonuçlar doğuruyor. Bu politika sonucu örülen duvarlar bugüne kadar binlerce insanın yaşamına mal oldu.
- Avrupa'ya ulaşmayı başaran mültecilerin karşı karşıya kaldıkları yaşam gerçeği: Yapısal, kurumsal ve gündelik ırkçılık. Sosyal haklardan ve çalışma hakkından yoksunluk. Yaşamlarına damgasını vuran, sürekli olarak geldikleri ülkede kalıp kalmama belirsizliği. İltica hakkını almış mültecilerin bile hukuki güvencesi yok, çünkü her an bu hakları ellerinden geri alınabilir.

Benzeri noktalardan hareket eden birlik, 2 Şubat tarihinde Berlin'de, konusu Avrupa'nın etrafına örülen duvar politikasının sonuçları olarak değerlendirilebilecek uluslararası göç yöntemi başlığı altında bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıya konuşmacı olarak K. Koop, Pro Asyl Avrupa bölümü uzmanı davet edildi. Konuşmacı sunumunda yaptığı konuşmada, Avrupa Birliği topluluğunun sınır dışı etme ve Avrupa sınırlarını daha iyi koruyarak kimseyi sınırdan geçirmeme politikası üzerine geniş bir bilgi aktarımı yaptı. G-8'lerin bu politikasına karşı ortak bir mücadelenin güçlendirilip büyütülmesi için çağrıda bulundu.

Ardından etkinliği düzenleyen ARI Berlin, BİR-KAR, ADHF, AGİF, Proleter Devrimci Duruş adına yapılan konuşmada G-8'lerin politikasına karşı mücadelenin çerçevesi çizildi. Somut olarak neler yapılabileceği üzerine önerilerde bulunuldu. Sonrasında devam eden tartışma bölümüyle toplantı bitirildi.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlik 2.5 saat sürdü.

Bir-Kar/Berlin

Gözaltılar protesto edildi...

BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman ile EKD üyesi Duriye Sezgin’in gözaltına alınması üzerine 1 Şubat günü protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Agos önünde protesto...

Partizan, EHP, SDP, Odak, Halkevleri, ESP, Tekstil-Sen, EKD, Dayanışma Gazetesi tarafından Agos Gazetesi önünde ortak bir basın açıklaması düzenlendi. Eylemde sık sık “Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın!” ve “Toplumla mücadele yasası iptal edilsin!” sloganları atıldı. *(Kızıl Bayrak/İstanbul)*

İHD’de basın açıklaması...

İHD’de Yeşim Sönmez tarafından okunan basın açıklamasının ardından Atılım Gazetesi Yazı işleri Müdürü Ahmet Yaman, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay, geçtiğimiz günlerde tahliye olan İşçi Köylü Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Memik Horuz, İHD İstanbul eski Şube Başkanı Eren Keskin ve KESK Dönem Sözcüsü Dursun Yıldız konuştu. *(Kızıl Bayrak/İstanbul)*

Bursa: “Baskılar bizi yıldıramaz!”

Gözaltıları protesto etmek için AVP Tiyatrosu önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Devrimci kurumların da destek verdiği eylemde “Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz!”, “Hacı Orman-Duriye Sezgin serbest bırakılsın!” sloganları atıldı. *(Kızıl Bayrak/Bursa)*

İzmir: “Yaşasın devrimci dayanışma!”

İHD, ESP, HÖC, BDSP, DHP, SDP, Partizan, KÖZ, Kaldıraç, Alinteri, EHP, İCİ, Halkevleri, Kurtuluş Partisi bileşenleri tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında “Hacı Orman serbest bırakılsın! Baskılar bizi yıldıramaz!” pankartı açıldı. Eylemde “Hacı Orman serbest bırakılsın!”, “Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. *(Kızıl Bayrak/İzmir)*

Hacı Orman yalnız değildir!

31 Ocak Çarşamba günü Kadıköy’de zorla araçtan indirilerek gözaltına alınan BEKSAV Yönetim Kurulu Başkanı Hacı Orman serbest bırakıldıktan sonra hakkında tekrar yakalama kararı çıkarıldı. 7 Şubat günü Kadıköy’de bulunan BEKSAV binasında konu ile ilgili basın toplantısı düzenledi.

İlk olarak BEKSAV çalışanı Zuhul Yıldırım bir açıklama yaparak, tekrar yakalama kararı çıkarılması nedeniyle Hacı Orman’ın toplantıya katılamayacağını söyledi. Daha sonra Necati Abay söz alarak, Hacı Orman’ın hayatından kaygı duyduğunu, eğer başına bir iş gelirse sorumlusunun İstanbul Emniyet Müdürlüğü olacağını söyledi. Ardından Hacı Orman’ın hazırladığı, gözaltı boyunca yaşadığı süreci anlatan basın açıklaması metni okundu.

Basın açıklamasından sonra avukat Keleş Öztürk söz alarak; Hacı Orman’ın örgüt ile açık alan arasındaki bağı sağladığı iddiasıyla gözaltına alındığını, üzerinde kitap taslağı ve aydınlarla yaptığı görüşmelerden sonra aldığı notlar olduğunu, Hacı Orman’ın savcılık tarafından serbest bırakılmasının ardından Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi tarafından hakkında yeniden yakalama emri çıkarıldığını söyledi.

Daha sonra eşi Songül Özbakır konuştu. Aylardır evlerinin izlendiğini, hırsızlık süsü verilerek evlerine girildiğini ve talan edildiğini dile getirdi. Tekrar konuşan Necati Abay ise, Hacı Orman’ın ciddi bir risk altında olduğunu, can güvenliğinden endişe duyduklarını bir kez daha vurguladı.

Daha sonra Kartal EKD, FHDD, ESP, Limter-İş ve Tekstil-Sen adına konuşmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Emekçinin Gündemi’ni emekçilere ulaştırdık

Bölgemizde farklı sektörlerde konumlanmış yüzlerce büyük, orta, küçük ölçekli fabrika var. Fabrikalarla semtin içiçe geçmiş bir yapısı da mevcut. Bu nedenle tüm alana seslenen bir materyal çıkarma ihtiyacı doğdu. Bu materyalle hem fabrikalara doğrudan seslenmek, hem emekçi semtlerinde kullanabilmek amacıyla yerel bir yayın çıkardık.

Emekçinin Gündemi adlı bültenimizi bölgedeki fabrika ve atölyelere ulaştırmaya başladık. Geçmiş dönemlerde uyguladığımız genel bir dağıtımın yerine satış yöntemini tercih ettik. İlk başta böyle bir yöntemi ilk defa deneme kaygısı oluştursa da satış deneyimlerimiz bu kaygıyı yersiz çıkardı. İşçiler tarafından ilgi ile karşılanan yayımlarımız rahat ve sade dizaynından ötürü çok beğenildi. Bültenimizi oldukça geniş bir alanda kullanacağız.

Emekçinin Gündemi çalışanları

İşçi Kültür Evleri’nden çağrı

İşçi Kültür Evleri, yeni bir dünya, yeni bir kültür hedefiyle uzun bir süredir mücadele etmektedir. İşçi Kültür Evleri büyük bir özveri, emek ve bedelle güçlenerek yoluna devam etmektedir. Yozlaşmanın her geçen gün boyutlandığı, bireyselliğin, bencilliğin, yabancılaştırmanın insanlığı sosyal yıkıma götürdüğü bir dönemde İşçi Kültür Evleri, tüm bu sorunların kaynağı olan sömürücü sisteme karşı kültür-sanat alanında verilen bir yanittir. İşçi Kültür Evleri tüm devrimci enerjisini ve yaratıcılığını sınıfın içinde bulmaktadır. Sınıf mücadelesinden beslenmekte ve mücadeleyi bu zeminde büyötmektedir. Bundan dolayı geçmişin tüm ilerici devrimci kültür mirasının yarınki kuşaklara taşınması sorumluluğunu, görevlerinin bir parçası olarak görmektedir. Diğer yandan yeni bir kültür yaratma misyonu da hareket etmektedir. Bu misyonla müzikten şiire, tiyatrodan resme kadar sanatın tüm alanlarında bu iddiayla çalışmaktadır.

Şu ana kadar ürettiklerimiz, devrimci yazar ve şairlerin ürettiklerini kendimizce yorumlamakla sınırlı kaldı. Üretkenliğimizin ve yaratıcılığımızın sonuçlarını eskiye oranla daha çok almaya başladığımız son süreçte kendimize ait bilgi ve birikimlerimizi yeterince yansıtmadığımızı düşünüyoruz.

Çalışmasını sınıfa yönelik sürdüren İşçi Kültür Evleri olarak, sınıfın devrimci kültürünü yaratmak ve geleceğin devrimci kuşaklarına geliştirebilecekleri anlamlı bir miras bırakmak amacıyla tüm yoldaşlarımızı ve dostlarımızı üretimlerini (yazı, oyun, şiir, beste, karikatür, senaryo, resim vb.), bilgi ve birikimlerini bizlerle paylaşmaya çağırıyoruz.

İşçi Kültür Evleri

“Tecride karşı mücadele sürüyor!”

İzmir’de tecrit karşıtı eylem...

3 Şubat günü İzmir Cezaevi İnisiyatifi tarafından düzenlenen basın açıklamasında F tipi hapishanelerde tecrit işkencesinin sürdüğü, baskı ve yasakların devam ettiği dile getirildi. “Tecrit işkencedir ve insanlığın ortak değerlerine, özgür yarınlara dair özlemlerine açık bir saldırdır. Bu saldırıya karşı gelin hep birlikte sesimizi yükseltelim” denildi. Protesto amacıyla eylemciler eylemlerine bir süre çıplak ayakla devam ettiler. Eylemde “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “İçerde, dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı. *(Kızıl Bayrak/İzmir)*

Adana’da tecrit karşıtı eylem...

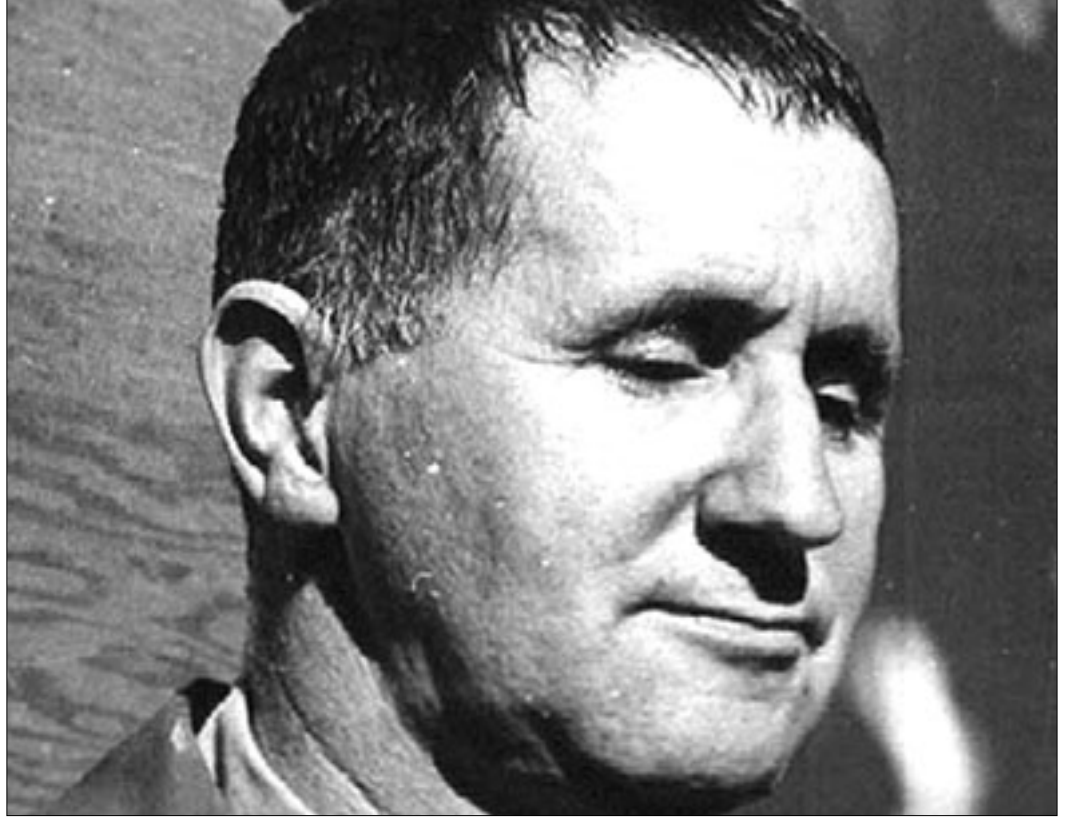
Tecrite Karşı Adana Platformu bileşenleri 3 Şubat Cumartesi günü saat 12:30’da İnönü Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

“Direniş kazandı - Tecride karşı mücadele sürüyor” pankartı ve ölüm orucu direnişinde şehit düşenlerin resimlerinin taşındığı eylemde “Tecriti kaldırın!”, “Tecrite karşı mücadelemiz sürecektir!”, “Tecrite son!” sloganları atıldı. *(Kızıl Bayrak/Adana)*

Bertold Brecht (10 Şubat 1898- 14 Ağustos 1956): Proleter sanatın çalışan işçisi...

Dünyayı değiştirme ve dönüştürme eyleminin sanatçısı

A. Aras

“Savaşta biraz yorulmuş, ama siperinden ayrılmamış bir asker”, devrimci bir sanatçı, materyalist bir sanat kuramcısı...

Sanat sözkonusu olduğunda, kendisini Marksizm’e, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine yakın gören aydın ve sanatçılar, bizzat bu politik kimliği taşıyanlar içinde yüz ağartıcı isimlerin başında gelir Bertold Brecht. Yalnızca yaşamıyla değil, eylemiyle, sanatsal pratiğiyle ve bizzat sanat kuramı alanında Marksizm’e yaptığı katkıyla Brecht, pek çok çağdaşı arasında öne çıkan, kolay aşılamayacak bir düzeyin ve kişiliğin temsilcisidir. Yazık ki, onun marksist sanata yapmaya çalıştığı kuramsal katkı yarım kalmış, yeterince geliştirilememiştir.

Burjuvazi ve burjuva sanatçılar-eleştirmenler tarafından onunki kadar sistemli bir baskıya maruz kalan ve sanatsal çabası kuşatma altına alınan bir sanatçı örneği pek azdır. Öyle ki, Brecht’e, onun sanat anlayışına ve eserlerine dönük burjuva kuşatma ve tahrifat, ölümünden sonra da devam etmiştir ve halen de devam etmektedir. Bu burjuva “ilgi”nin yalnızca onun politik kimliğinden dolayı olduğunu düşünmek son derece yanıltıcı olur. Aksine, yaşadığı dönemde Alman faşizmi onun eserlerine kendisinden daha fazla kin beslemiş, bir süre için sığınmak zorunda kaldığı ABD emperyalizmi diğer sığınmacılara gösterdiği ilgiyi ondan esirgemiş, eserlerinin yayınlanmasına ve sahnelenmesine güçlükler çıkarmıştır. Kuşkusuz diğerleri gibi mülteciliği benimsememiş olmasının da bunda bir payı var. Ancak asıl neden, Brecht’in orada ve o koşullarda da burjuvaziye teslim olmaması, ısrarla yürüttüğü savaşa devam etmesidir. Ve şimdi “yüksek sanat anlayışı”nın temsilcileri tarafından, bu düşmanlık sinsi bir tahrifat biçiminde sürdürülmektedir. Burjuvazi, yıllardır reklamından propagandasına kadar Brecht’in anlayışının devrimci

yanını budayarak kendine mal etme yüzüzlüğünü sürdürmektedir.

Burjuvazinin gösterdiği bu tarihsel ilginin işçi sınıfı ve sosyalistler tarafından gösterildiğini, olduğu kadarıyla sürdürüldüğünü söylemek ise zor. Bu, onun ürünlerinin ya da sanat kuramının ve sanatsal pratiğinin anlaşılmasından kaynaklanmıyor. Aksine, Brecht’in eserleri ve Brechtien sanat anlayışı, yaşadığı dönemde en çok işçiler ve sıradan halk tarafından ilgi görmüş, dahası anlaşılabilmiştir. Çünkü, bir cümlede özetlemek gerekirse Brecht, eylemin sanatını, dünyayı değiştirmenin ve dönüştürmenin sanatını yapmaya çalışmıştır. Kelimenin yalnızca politik anlamıyla değil, sanatsal anlamıyla da o, proleter sanatın çalışan bir işçisidir. Sürekli bir araştırma içerisinde. Yanılmayı da içeren denemelerde bulunmaktan kaçınmaz. Kalıplarla, doğmalarla istediği sonuca ulaşamayacağını bilir. Bu yüzden o, devrimciliği politik angajmanlardan, sanat anlayışını ise burjuva ideolojisinden ödünç alan pek çok sanatçının karşısında gerçek bir devrimcidir, sanatı ise kuramsal arka planı ve sınıfsal özü ile devrimci bir sanattır. Onun eserleri son derece yalın ve halk tarafından kolay anlaşılabilir özelliğiyle dünyanın dört bir yanında ilgiyle karşılanmıştır. Bu aynı zamanda onun eserlerinin evrensel değerine de bir kanıttır.

Brecht, “halkın düzeyine inmek” bahanesinin arkasına gizlenen halk dalkavukluğundan da, “burjuvazinin yüksek sanatı”ndan da nefret eder. Dahası, onun sanatsal ve kuramsal hasımlarından biri (başta geleni) burjuvazi ve burjuva sanatı (tarihsel kökleriyle klasik sanat anlayışı) ise, bir diğeri, çeşitli kılıklara bürünen halk dalkavukluğu, burjuva etkilerden sıyrılmamış sosyalist sanat ve sanatçılarıdır. Evet, Brecht saf proleter sanat olmayacağını da söyler, ama bu asla onun burjuvaziye ve onun toplumsal

yaşamda, kültürde, sanattaki hakimiyetine karşı savaş yürütmesinin, bunları bir bir ayıklamasının önünde engel değildir.

İşte Brecht’in ve Brechtien sanat anlayışının sosyalistler cephesinde hak ettiği ilgiyi yeterince görememesinin bir nedeni de, onun sanat anlayışının ve eserlerinin komünist partilerin resmi güvencesini arkasına alan sözde kuramcılarının ortaya koyduğu sanat anlayışıyla açık ya da örtülü bir çatışma halinde olmasıdır. Hazır kalıplara, klişelere, sözde reçetelere olan uzaklığıdır. Belirtmeliyiz ki, bu çatışma esasında kuramsal alanda sürdürdüğü ve Brecht, savaş sonrasında yalnızca aydın-sanatçı kimliğiyle değil, bir komünist olarak da sorumluluklarını yerine getirmeye çabaladığı için geri döndüğü ülkesinde dışlanmamış, kuramsal alandaki gerilim ilişkilere yansımamış, Berliner Ensemble Tiyatrosu’nu kurup çalışmalarına orada devam edebilmiştir.

Brecht’in kuramsal çabası ve klasik gelenekle savaş

Brecht’i marksist sanat kuramcıları içinde farklı kılan, herşeyden önce, onun sanata, sanat ve kültür alanındaki sınıf egemenliğine tarihsel materyalist yöntemin eleştirel silahıyla yaklaşabilmesidir. Devrimci sanatsal pratiğinde gösterdiği ısrar ve titizliktir. O, bir bakıma Marks’ın iktisat alanında uyguladığı yöntemi, benzer bir biçimde sanat alanında uygulamaya çalışmıştır. Onun için sanatta proletaryadan yana taraf olmanın bilinci ve temel koşulu budur. Ancak bu gözle bakıldığında, sanat alanında sürmekte olan sınıf savaşının ideolojik-politik görevleri, herhangi bir kabalığa, biçimcilğe düşülmeden anlaşılabilir. Brecht, en köklü sanat dalı olan tiyatroyu kendisine örneklem seçerek kuramsal ve

deneyssel çalışmalarına başlar. Fakat şiirde de bunu dener.

Ona göre, burjuva sanatının esası-özü, antik Yunan tiyatrosunun klasik temalarının, figürlerinin ve tarzının bugüne uyarlanmış çağdaş bir versiyonuna dayanmaktadır. Kostümler değişmekte, isimler değişmekte, oyuncular değişmekte, fakat temel amaç ve bu amacın temsilcisi olan tipler-meler-roller aynı kalmaktadır. Hatta içerikte bile çok fazla bir değişim olmamaktadır. Devrimci sanat anlayışını (“Epik tiyatro” olarak ün salsada, aslında “epik”i ve “tiyatro”yu aşmaktadır) buradaki çözümlemeye borçludur.

Çözümlemesini iki kritik kavramla ifade etmek mümkündür: **Özdeşleşme** ve **Katharsis (boşalma-sağaltım)**. Ona göre klasik sanatın bu iki temel ögesi, burjuvazinin sanattaki hegemonyasının da araçlarıdır. Amaç ise, seyirciyi (halkı) sanatta (sahne) yaratılan yanılısamaya ortak ederek onu rahatlatmak ve tiyatrodan (sanatın etki alanından) çıktığında normal hayatına normal işine rahatlamış biçimde devam etmesini sağlamaktır. Bir işçi ya da bir köle olarak gelen izleyici, “doymuş”, duygularını tiyatrodan “boşaltmış” (katharsise olmuş) bir şekilde hayata devam etmesi, kurulu düzenin devamı demektir zira.

Bu **sanat anlayışı** (sahne düzeni ve bizzat oyun yoluyla) daha tiyatrodan seyirciyi dışlar, onu pasif izleyici bir konumda tutar. İzlediği şeyi anlaması ve eleştirmesi değil, onunla (iyi karakterler, kahramanlarla) özdeşleşmesi istenir izleyiciden. **Oyun** (sanat) uyarıcı, bilgilendiren değil, uyuşturan olmalıdır. **Kahramanlar**, “nesne”leştirilmiş birer özdeşleşme “özne”si olarak, herkesin yüce duygularını, bir takım toplumsal ideallerini temsil etmelidir. (Bu idealler, oyunda olduğu gibi gerçek hayatta da egemen sınıfın damgasını taşır, doğal olarak) İzleyici adına, onun duygulanım dünyası içinden yapılması gerekeni yapmalı, oyun olması gereken şekilde bitirilmeli, dışarıda-gerçek hayatta tartışılacak-gerçekleştirilecek hiçbir şey kalmamalıdır. Açıkta hiçbir şey kalmamalıdır, bir tek soru işareti bile! **Sahne** öyle düzenlenmelidir ki, seyirciye bunun içinde bir takım olayların geçtiği gerçek dünyanın bir “temsil”i olduğunu unutturabilsin ve yanılısma katsayısını-oyunun etkisini artırabilsin. Oyuncular da, **rollerini** öylesine sahici oynamalıdır ki, hayattaki herhangi bir gerçek toplumsal karakteri en eksiksiz biçimde verebilsinler. Rollerin, gerçek toplumsal varlıkları (efendiyi oynayan bir “efendi”, köleyi oynayan bir “köle”yi) “temsil” ettikleri anlaşılmasın. Bunun için de oyuncu oynadığı rolle mümkün olduğu ölçüde özdeşleşmelidir. Bu başarılırsa, seyirci de kendisine verilen “seyirci” rolünü daha iyi benimser. Böylece, toplamda, sahne, roller, tema (yani sanatın temsil ettiği gerçekler) gerçeğe, gerçek sınıfsal ilişkilerle yer değiştirmeye hizmet eder. Asıl gerçek tiyatronun dışında bırakılır, oyunun yanılısamalı gerçeği seyirciye dayatılır. Varılan yer, oyunun-rollerin bir temsil olduğunun unutturulması yoluyla, izleyicinin gerçek hayata ve ilişkilere müdahalesini ortadan kaldırmaktır. İşte, Brecht için sanatta burjuva gericiiliği kendisini bu temel üzerinden, kuşkusuz Antikçağ tiyatrosuna eklenmiş bir dizi yenilikleri de katarak üretmektedir.

Biçim ve içerikte ne denli zenginleştirilme yoluna gidilirse gidilsin, üzerinde ne kadar oynanırsa oynansın, bu tarz ve anlayış esasta

gericidir. Devrimci bir anlayış ve niyetle bile olsa, kopya edilmesi değil, savaşılmaması gerekir. Zira, yanılısma yaratmak, kitleleri pasifizme sürüklemek, işçi ve emekçilere egemen anlayışın köhnemiş araçlarıyla seslenmek, bu yolla onların salt duygularına hitap etmek, devrimci sanatın, devrimci sanatçının işi olamaz. Sanatın, üretimden, hayatın kendisinden koparılıp “yüce” hegemonyasının kalıplarını parçalamalı, sahneyi hayatın içinde kurmalıdır. Resimler tuvallere, resim galerilerine değil, geniş duvarlarda da çizilmeli, caddelerde sergilenmelidir. Boyacıyla ressam, taş yontucusuyla heykeltıraş arasındaki yeteneksel ve sınıfsal ayrım, duvarcılar ve taş ustaları lehine bozulmalı, sermayenin büyümesi esasına göre oluşturulan işbölümü ortadan kaldırılmalı, sanat ayrıcalıklı bir işe değil, iş eğlenceli sanatsal ve kollektif bir niteliğe dönüştürülmelidir. Verili üstün yetenekli sanatçı kimliği reddedilmelidir. Sanat bir ayrıcalık, sanatçı ayrıcalıklı bir üst kimlik olmaktan çıkarılmalıdır. Sanat ürünleri ve sanatsal üretim kitlelerin önünde diz çöküp tapınacakları değil, gündelik yaşamda etkileşime girecekleri, dokunacakları, eleştirecekleri, katılacakları, kendilerince yorumlayıp yeniden üretecekleri bir faaliyet haline getirilmeli, buna uygun bir biçim ve içeriğe kavuşturulmalıdır. Sanat, kitlelerin dünyayı dönüştürme pratiğini geliştiriyor, buna hizmet ediyorsa, ezilenlerin elinde gerçek bir silaha dönüşür.

Sonradan bir parça geliştirilmiş biçimiyle bu çerçevede özetlenebilecek Brecht’in sanatsal anlayışının o günkü koşullarda ürettiği kilit kavram **“yabancılaştırma”**dır. Sanatın bir temsil olduğu gerçeğini karartmaya çalışan egemen klasik anlayışın karşısına Brecht, yabancılaştırmayı, yaratılmaya çalışılan yanılısamayı kırıcı-devrimci bir araç olarak çıkarır. Burjuva sanatsal düzeneğe ve yaratılmaya çalışılan ideolojik manipülasyona bir çomak gibi sokulan bu kavram, basit bir tiyatrol teknik düzenleme değil, son derece güçlü bir ideolojik silahtır. İzleyen (seyirci) ve oynayan (oyuncu), oynanan oyun (sanatsal ürün) ve gerçeklik arasına çekilmiş ve yüzyıllardır kanıksanan bir tarihsel duvarı-bir ayrımı parçalayarak, işçi ve emekçileri devrimci teorisinin devrimci sanatının silahlarıyla donatır, onları gerçek yaşamda da seyirci koltuğundan siyasal sahneye çıkarır, sahneyi (sanatı) dünyayı dönüştürmek üzere devrimci müdahalenin bilinciyle ve devrimci eylemin yaratıcılığıyla donatır. Brecht’in eserlerinde bu devrimci tarzın yarattığı etkiyi R. Wintzen, şu coşku dolu kelimelerle ifade ediyor:

“Tiyatro sahnesinde o, ateşli bir tutkuydu sanki, halkın ağzıydı, şiirsel bir şimşek ve yıldırım sesiydi, tatlı bir aşk ezgisiydi.”

Brecht’in sanatsal anlayışı ve eserleri insanları eğlendirmeye, bu dünyayı boş gözlerle izlemeye yönelten değil, kavga meydanına davet eden, onları kıskırtan bir savaş çağrısıdır.

Brecht hem bir anlayış geliştirme hem buna uygun ürünler sunabilme anlamında bir “buz kıran” rolünü hakkıyla yerine getirmiştir. Sanatı mücadelenin ateşinde sınanmış, geriye anlamlı bir miras bırakmıştır. Yarım kalan eserini, eksik kalan çabasını tamamlamak proletaryanın genç neferlerinin görevidir.

(*Kızıl Bayrak*, Sayı: 2000/30, 19 Ağustos 2000)

Birleşik cephe türküsü

1.
***Ve insan insan olduğu için
yemek isteyecektir, buyrun hadi.
Oysa sözcükler ne etin yerini tutar,
ne de doldurur boş mideyi.***

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

***Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.***

2.

***Ve insan insan olduğu için
hoş görmez suratına inecek çizmeyi.
Ne kendi altında köleler ister,
ne de üstünde ister bir efendi.***

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

***Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.***

3.

***Ve işçi işçi olduğu için
ona başkası vermez özgürlüğü.
Onu kurtaracak başkaları değil,
bu iş işçinin kendi işi.***

Haydi sola, bir kii!

Haydi sola, bir kii!

***Yer var, yoldaş, sana da,
al Birleşik Cephe'de yerini,
çünkü bir işçisin sen de.***

Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!

“Komünist bir siyasal örgüt tüm politik ve örgütsel süreçlere kendi siyasal ve sınıfsal misyonu temelinde bakmak, kadrolarının güncel pratik süreçlerde bu misyonun belirleyiciliğinde hareket etmesini sağlamak zorundadır. Bu başarısızlığı koşullarda güncel kazanımların orta ve uzun vadede süreklileşme şansı bulunmamaktadır.”

“Biz genel olarak devrimci değil, fakat komünist devrimcileriz. Bu fark hiç de etikete değil, fakat tümüyle dünya görüşüne, politik kavrayışa ve pratik davranışa dayalıdır. Üzerinde titremenin önemi de buradan gelmektedir. Ayrım çizgilerinin açık seçik olmasına özen göstermek, genel bir devrimci söylem ve pratik içinde kendine özgü kimliğimizin kararmasına izin vermemek, tam da komünist gençliğin gençlik hareketi içinde yerine getirmesi gereken özel önderlik rolüyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. İlkinde ne denli özenli ve tutarlı davranılırsa, mücadele ilişkilerine ve gereklerine ilişkin bu ikinci alanda da o denli başarılı olunabilir. Komünist gençlik kendine özgü konumunu, bunun tüm öteki sol siyasal akımlardan farkını anlamaz, sindirmez ve gerekleri doğrultusunda üzerine düşenleri yerine getirmek için yeterli çabayı ortaya koymazsa eğer, zaten gençlik hareketi içinde herhangi bir özel önderlik rolü de oynayamaz.”

Ekim Gençliği'nin 100. sayısını çıkartmış bulunuyoruz. 100 sayılı bir yayın faaliyeti, 15 yıllık bir gençlik mücadelesi deneyimine denk düşüyor. Yılları bulan gençlik mücadelesi deneyimi içerisinde Ekim Gençliği, her dönem gençlik hareketi içerisinde işçi sınıfı devrimciliğinin temsilcisi olma misyonunun gereklerini yerine getirmiş, taşıdığı kimliğin sorumluluğu ile hareket etmiştir. Bugün 100. sayımızla beraber başlatmış olduğumuz kampanyanın kendisini de bu kimlik ve bu kimliğin yüklediği sorumluluğun gerekliliklerini gözeterek gündemleştirmiş bulunmaktayız.

İlk olarak şu noktayı belirtmeliyiz: “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” şiarıyla başlattığımız kampanya çalışmamız, 100. sayı vesilesiyle girişilmiş bir yayın tanıtım faaliyetinin sınırlarını aşan bir kapsama sahiptir. Elbette yayının tanıtımı ve geniş bir okuyucu kitlesiyle buluşabilmesi de gözetilen hedefler arasındadır. Ancak kampanyanın esas hedefi, bugün dünya ölçeğinde ekilen halklar arası düşmanlık tohumlarının karşısında halkların kardeşliği şiarını yükseltmek ve gençlik alanında bu eksende bir taraflaşma yaratabilmektir.

Yaşasın halkların kardeşliği!

Halkların kardeşliği şiarını yükseltmek, halklar arası kardeşleşme bilincini yaratma mücadelesinin sürükleyicisi olmak bugün hiç olmadığı kadar güncel

bir ihtiyaç olarak karşımızda durmaktadır. Yaşadığımız coğrafya bu ihtiyacın güncelliğini ve yakıcılığını çarpıcı bir biçimde açığa çıkartmaktadır. Sırasıyla Afganistan, Irak ve Lübnan'da yaşananlar, Filistin ve Kürdistan'da biraz önceki tarih dizgisinin bütününe yayılan katliamlar, bütün bu katliam ve kıyımın arka planını oluşturmak, meşrulaştırmak adına sermaye düzenince girişilmiş uluslararası bir yaygınlığa sahip propagandalar ve bu propagandaların yarattığı güçlü etki... Yakın dönemde Hrant Dink'in katledilmesi ve “Hepimiz Ermeniyiz” sloganı üzerine süre giden tartışmalar... Bütün bunlar düşünüldüğü ölçüde, bizi bize kırdırmalarına bir dur demenin, katliamları sonlandıracak gücü açığa çıkartmanın, birlik ve dayanışmayı büyütmenin en temel yolunun güçlü bir kardeşleşme çağrısından, bu uğurda harcanacak çabadan geçtiği açıktır.

Halkların kardeşliği şiarı bir temenninin formüle edilişinden çok ötededir. Bu şiar en dar anlamıyla ezilen ulusların kurtuluşa giden yoldaki kader birliğini ifade eder. Tarih emperyalist-kapitalist sistem karşısında direnen halkların zaferleriyle doludur. Bu direniş ve zaferler 20. yüzyılın başından günümüze kadar uzanan uzun bir zaman dilimi içerisinde yaşanmış ve yaşanmaktadır.

20. yüzyılın başında sömürgeci kölelik koşulları içerisinde yaşayan halklar Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin sağladığı muazzam itilimle her yerde emperyalizme ve sömürgecilğe karşı ayağa kalktılar. Uzun ve zorlu mücadelelere, ödenen ağır bedellere karşın bu süreçte büyük bir zafer kazandılar. Aynı sahne yine 20. yüzyıl içerisinde faşizme karşı halklar cephesinden büyütülen ve anti-faşist zafere bir dizi

halk devriminin de eklendiği mücadele sürecinde de canlandırılmıştır, zafer bir kez daha direnen halkların olmuştur. Yine aynı yüzyıl Büyük Çin Halk Devrimi'nden Vietnam'daki küçük insanların devleştiği direnişe, Cezayir halkının kurtuluş mücadelesinden Güney Afrika'nın kara tenli halkının ırkçılık karşısında yazdığı mücadeleye kadar bir dizi direniş ve zafere sahne olmuştur.

Dönüp bugüne baktığımızda karşımıza çıkan yine koca bir direnişin resmidir. Ortadoğu'da Filistin'in yarım asrı geçkin bir süredir sürdürdüğü direnişe aynı coğrafyada Irak, Afganistan, Lübnan halkı eklenmiş, emperyalist-kapitalist sistemin saldırdığı her alan, bu sisteme karşı mücadele bayrağının dalgalandırıldığı alanlara dönüştürülebilmıştır. Bugün Latin Amerika, bugün Nepal, bugün halklara yoksulluk ve sefaleti dayatan neoliberal politikalar karşısında Avrupa ve Amerika'da emekçiler emperyalist-kapitalist sisteme karşı direnişe geçmektedirler.

Mücadelenin dili birdir!

“Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümünü dünya devrimi ve sosyalizmidir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır.”

Bugün “dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz” demek, dünyanın herhangi bir köşesinde ezilen ve sömürülen halkların mücadelesini yürütüyoruz demektir. Türkiye'de Kürt, Fransa'da Cezayirli, ABD'de kızıl ya da kara derili olmak demektir.

Bugün bu şiarı sahiplenmek demek, tankla tüfekle olsun, kirli pazarlıklarla olsun ama her koşulda masa başında çizilmiş sınırları tanımamak ve halkların enternasyonal birliğini ve kardeşliğini savunmak demektir.

Bugün “dünyanın bütün dillerini konuşmak”, halkları tek bir dil boyunduruğu altına almak yerine özgünlükleri ile özgürlüklerini kazanacakları mücadelenin dilini, gücünü ve kendisini yaratmak demektir. Küresel bir örgütücüye dönüşmüş olan kapitalist barbarlık sisteminin karşısına enternasyonal bir bilinçle, devrim ve sosyalizm hedefiyle çıkabilmektir.

Ekim Gençliği yıllardır gençlik alanı içerisinde, işçi sınıfının partisinden aldığı güç ve birikimle sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesinin bayraktarlığını yapmakta, enternasyonal komünist kimliğin gereklerini yerine getirmeye çalışmaktadır. 100. sayı ile başlattığımız kampanya yıllardır taşıdığımız misyonun pratik mücadeledeki yeni bir yansımından ibaret olacaktır.

Kampanyamız bir çağrı olarak algılanmalıdır. Dünya ölçeğinde halklar arasına çekilmiş olan bütün duvarları yıkma, ezilen halkların ve sömürülen sınıfların özgürlüğünü kazanma, gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünya için enternasyonal bir bilinçle proleter sınıf mücadelesine katılma, bu mücadeleyi büyütme çağrısıdır.

Ekim Gençliği gençliği dünyanın bütün dillerini konuşmaya çağırıyor!

Ekim Gençliği mücadelenin dilini konuşmaya çağırıyor!

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2007 tarihli 100. sayısından alınmıştır...)

Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!

Munther kardeşim,
Filistin sokaklarını arşınlayan adımların benimkiyle aynıdır senin. Kolunu kaldırıp atarken elindeki taşı, benim de yüreğim seninkiyle çarpar, sonra soluk alır verimiz... Sefaletin dünyasıdır Filistin. Yılları bulan işgalin altında düşmanın vahşetinin panzehiri olan direniş, onurlu ve yürekli kanlarla sulanmış topraklarda yeşerir.

Dante ve Ines kardeşler, kardeşim,
Bilirim, dünyanıza yabancılığınızın etiketi pantolonunuzun arka cebinde taşımak zorunda olduğunuz kimlik kâğıdı değil, kara teninizdir. Yıllarca “özgürlük” heykeli gölgesinde katliamlara imza atan ülkeniz, yabancı ilan ettiği sizlere, direngenliğine yabancı oldukları babanız Sacco’ya, yabancılıkları kendi coğrafyalarında hükümsüz olan Iraklılara, Afganistanlılara işkence etmiştir. Sizse hem yabancı ilan edilmenin işkencesini çekmiş, hem de vatandaşı ilan edildiğiniz bu ülkenin katliamlarının vicdan azabını...

Kardeşim Lee,
Çekik gözlerinin ufak bebeklerinde yaşamın, yaşatmanın yansımasını görüyorum. Gözlerinin küçüklüğüne bakınca yadırganıyor pirinç toplamaktan şişmiş ellerin... Senin ülkenin üstüne atomlar yağdırılmış, gaz bulutları sarmış dört bir yanını... Pirinç tarlaları kavrulmuş, sular çekilmiş, buhar olmuş. Senin ülkende atomlar bölünüyor ama şimdi. Ülken senin başka ülkelerdeki kardeşlerin pirinç toplayamasın diye yapıyor bunları. Ama biliyorsun ki kardeşlerinin elleri de seninki gibi... Çalışmaktan perişan, şişmiş, nasırlı o eller, güçlü kuvvetli bilekler, hayatta kalmanın ve yaşatmanın onuru...

Rojan, Ahmet, Agop, Pedalisa...
Coğrafyamın güzel insanları...
Birbirinize düşürmeye çalışıyor sizleri, yaşamlarınızı cehennem koşullarındaki fabrikalara tıkan asalaklar sınıfı. Diliniz farklı diye... Dininiz farklı, renginiz farklı diye. Oysa aynı saatte doluşuyorsunuz fabrikalara. Aynı saatte sabahki enerjinizin bütünü tükemiş bir biçimde fabrika kapısından dışarı taşıyorsunuz. Aynı mavi kapılı kondular, aynı kısık ateşte pişen çorbalar, aynı geçim telaşı, aynı çalışmak için yaşamak çelişkisi bekliyor sizi iş çıkışı...

Ve benim güzel ülkem,
Filistinim, Şilim, Vietnamım, Korem...
Ellerimle gökyüzüne yıldızlar serpiştirmek istiyorum, bugün seni hapsedtikleri karanlığı yarmak için... Kapitalizm denen insanlığın ögütücü düşmanını yenmek için yüreğimi dünyanın dört bir yanına yaymak istiyorum... Kilit vurulmuş kapıları açmak, suları gürül gürül akıtmak, dünyamızda iğreti duran sınırları aşmak, insanın insana kulluğu üzerine kurulmuş sınıfları kaldırmak, bu iğrenç, bu kalles, bu içine tükürülesi düzeni yakıp yıkmak istiyorum!

Cezayirim, Kürdistanım, Nepalim, Irakım...
Dünyanın bütün ezilen halkları, dünyanın bütün ezilen, sömürülen yürekleri, dünyanın bütün işçileri, emekçileri, gençleri... Bir avuç yüreksizdir tepemize çöreklenen! Bu yaşanılasi dünyayı çöle dönüştüren, dostluğa, kardeşliğe tahammülsüzce saldıran, eksilten, unutturan, ezen, yakan, sürükleyen, süründüren, kirleten, yalan söyleyen, arkadan vuran, arkamızdan vuran, arkamızdan gülen, yüzümüze gülen, sefahat içinde olan, sefalet içinde bırakan, üretmeyen, ürettiklerimizin üzerine yatan, üretenleri tüketen, üretilenleri tüketen, ürettiklerimizi bize satan... Bu yaşanılasi dünyayı bizler için çekilmez kılan bir avuç yüreksizdir...

Dünyanın bütün ezilen halkları, dünyanın bütün ezilen, sömürülen yürekleri, dünyanın bütün işçileri, emekçileri, gençleri... Bir avuç yüreksizdir tepemize çöreklenen!

Oysa biz onların küresel sömürülerine inat, enternasyonal bir yürek taşıyoruz. Oysa biz; onların küresel yıkıcılıklarına inat enternasyonal bir bilinç taşıyoruz! Sadece korkunun dilini biliyor onlar. Oysa biz, dünyanın bütün dillerini korkusuzca konuşuyoruz!

Bugün dünyanın her köşesinde insanlık kapitalizmin yarattığı çok yönlü bir çöküş ve tahribatla karşı karşıyadır. İnsanlığın ögütücü düşmanı kapitalizm, emperyalist işgallerle, katliamlarla, sömürüyle, açlık ve sefaletle gerek insanlarda gerekse doğada tedavisi zor hastalıklara yol açmaktadır. Bugün dünyanın dört bir yanında insanlar kapitalist hükümdarlığın acımasız uygulamaları karşısında yaşam mücadelesi vermektedir. Bu yaşam mücadelesinin kendisi ise kapitalistlerin elinde günlük kara dönüştürülmektedir.

Bugün üretenler, insanın dünyada yaşamayı borçlu olduğu üretken eller, beyinler, bedenler açlık ve sefalet koşulları içerisinde yaşamaya mahkum edilmiştir.

Dünyanın dört bir yanında emperyalist işgaller sürmekte ve bu işgallerin gerek fiziki, gerekse sosyal ve iktisadi sonuçlarını bir bütün olarak alt sınıflar ödemektedir.

Küresel ısınma kontrol edilemez bir hal almaya başlamıştır. Dünyanın ömrü her geçen gün kısaltmakta, değişen bitki örtüsü, artan sıcaklıklar, dünyamızda geri dönüşsüz tahribatlar yaratmaktadır.

Özcesi insanlığın yüzyılları bulan kapitalizm esareti, dünyayı yaşanabilir bir yer olmaktan çoktan çıkartmıştır. Sokaklar bölünmüş, okullar, parklar, çarşılar, bütün alanlar iki sınıf arasında bölünmüştür. Bunun sonucunda yaşamlar bölünmüştür. İnsanlar, insanlara ait olan bütün değerlerle beraber pazara sürülmüştür. İnsanlara, kendilerine ait olanlar kat be kat pahalıya satılmıştır. Yaşamın merkezine oturan içi boşaltılmış estetik kaygılar üretimin ve tüketimin ama daha da önemlisi özlemlerin belirleyeni olmuştur. Yani kapitalizm kendi sürekliliğini güvence altına almak adına önüne engel olarak çıkan, çıkabilecek olan ne varsa her birini yakıp yıkmış, kendi lehine göre düzenleyerek pazarlamaktadır. İnsanların değer yargıları, toplumcul olma arzusu, insani nitelikleri, her biri kapitalizmin doğrudan saldırılarına maruz kalmış ve adeta yeniden tanımlanmış sürümleri eğitim kurumlarıyla, medyanın görsel ve yazılı alanlarıyla ince ince piyasaya sürülmüştür. Kapitalizmin yeni dünya düzeni yalnızca bir göz bağından ibarettir.

Kapitalizmin özü ve özeti olan çelişkilerin ölesiye ve öldüresiye derinleştiği günümüzde bu çelişkiler içinde ezilmek-ezilmemek, bu çelişkileri kabullenmek-kabullenmemek temel sorunu oluşturmaktadır. Hem maddi hem manevi temelde insana ve insani olan her şeye karşı süregelen savaşın adı olan kapitalizmin karşısında insanlığın kurtuluşu için sosyalizmden başka çıkar yol görünmemektedir.

Kapitalizm insanlığın biricik düşmanıdır. Bu sömürü ve talan düzeni karşısında devrim kaçınılmaz bir zorunluluk, devrimci mücadele insan olmanın gereği ertelenemez bir sorumluluktur. İşte Ekim Gençliği 10 yılı aşkın bir süredir, yeni Ekimler mücadelesinin gençlik alanındaki temsilcisi olma, gençliği işçi sınıfının sosyalist mücadelesinin bir parçası haline getirme ve bu temelde de gençlik hareketinin devrimci önderlik boşluğunu doldurmayı hedeflemektedir.

Ekim Gençliği; çürüyen düzenin karşısında marksist-leninist dünya görüşü ve işçi sınıfının devrimci programının yol göstericiliğinde mücadele eden komünist bir gençlik hareketidir.

Ekim Gençliği'nin bayrağı sınıfsız, sömürsüz dünyanın, işçi sınıfının kurtuluşunun bayrağı, dili mücadelenin dilidir.

Ekim Gençliği, bugün içinde yaşanan talan ve yağma düzeninin karşısındaki tek bilimsel alternatif olan sosyalizmin gençlik içindeki temsilcisidir.

Ekim Gençliği işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin bir parçası, onun bugüne dek oluşturduğu tarihsel birikimin güvencesi ve sahiplenicisidir. Dünyanın üzerinde yaşamış bütün devrimcilerin, dünya üzerinde kapitalizme karşı verilmiş bütün mücadelelerin taşıyıcısıdır.

Ekim Gençliği; Türkiye devrimci hareketinin bugüne kadar oluşturduğu devrimci mirasın, devrimci gençlik hareketimizin on yıllardır ödediği bedellerin üzerinden yükselmekte, tüm bu mirası ve yaratılan devrimci değerleri geleceğe taşımak için yılmadan mücadele etmektedir. Onun mücadelesi; bu topraklarda devrimin soluğu olmuş Deniz Gezmişler'in, Mahir Çayanlar'ın ve İbrahim Kaypakkayalar'ın mücadelesidir.

Ekim Gençliği; çürüyen düzenin karşısında gençliğin soluğu ve mücadele bayrağıdır. Yayın hayatına ilk başladığı gün ifade ettiği “dönemin devrimci önderlik boşluğunu doldurmak” misyonu bugün Ekim Gençliği'nin 100. sayısını kutladığımız şu günlerde halen genç komünistlerin gençlik içindeki temel hedefini ifade etmektedir. Ve genç komünistler tüm azimleri ile gençlik içindeki bu sorumluluklarını yerine getirmek için mücadele etmektedirler.

‘95 yılında çıkan ilk sayının Çıkarken yazısında belirtildiği gibi, “Ekim Gençliği tümüyle gençlik alanındaki birikimin ve inisiyatifin ürünüdür.”

Genç komünistler, 100 sayıdır ısrarla, bütün zorlukların üstüne giderek, zaman zaman hata yaparak ama asla durmayarak uzun ve çetin olduğunu bildikleri bir yolda koşar adımlarla ilerliyorlar ve bundan sonra da ilerleyecekler!

Biz dünyanın bütün dillerini biliyoruz. Çünkü yüreğimiz dünyanın dört bir yanında çarpıyor. Dünyanın acısını biz çekiyoruz! Dünyanın bütün dillerini biliyoruz. Çünkü bilmek istiyoruz. Somali'deki, Afganistan'daki, İngiltere'deki işçi ve emekçilerin sözlerini anlamak istiyor, yaşamlarını paylaşmak istiyoruz.

Biz dünyanın bütününe dair söz söylüyor ve sesimizi duyuruyoruz. Ama bu bütün dilleri bilmemizden ileri gelmiyor. Mücadelenin dili, çeviri gerektirmiyor!

100. sayımızla bir kez daha vurguluyoruz, mücadelenin soluğu olmaya, mücadelenin dilinde konuşmaya zafere kadar devam edeceğiz!

(Ekim Gençliği'nin Şubat 2007 tarihli 100. sayısından alınmıştır...)

Bir cinayet ve ortaya çıkardığı gerçekler

M. Can Yüce

Bilindiği gibi Hrant Dink hunharca katledildi. Katil zanlısı yakalandı. Katil zanlısı Samsun jandarma ve polis karakollarında “kahraman” gibi karşılandı, bu, fotoğraf ve videoyla kayıt altına alındı. Ancak egemenler cephesinin kendi iç çatışmaları nedeniyle bu fotoğraf ve görüntüler basına sızdırıldı. Bu fotoğraf ve görüntüleri diğer medya organlarına “servis yapan” ve yayınlayan TGRT, Genelkurmay tarafından kara listeye alındı. Yine ortaya çıkan belge ve bilgilerden anlaşıldı ki, cinayetin işleneceği aylar öncesinden biliniyormuş, bu konuyla ilgili sayısız kez kendi muhbirlerinin ihbarları var, ama bu ihbarlar “ciddiye alınmamış”! Katil zanlısı ve ilişkide bulunduğu kişilerin polis ve yargı tarafından nasıl korunup kollandığı birçok boyutuyla yazılıp çizildi.

Hrant Dink cinayeti ile birlikte ortaya çıkan bilgi ve belgeler, bir kez daha “derin devlet” tartışmalarını gündeme getirdi, buna Başbakan’ın kendisi önyak oldu. Bu cinayetin “derin devlet” tarafından işlendiği vurgulandı.

Bununla birlikte Hrant Dink’in cenaze töreninde onbinlerin “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganında dile getirilen enternasyonalist düşüncüyü boşa çıkarmak, bu harekette somutlaşan eğilimi gelişmeden boğmak için “Hepimiz Türk’üz” sloganıyla ırkçı şoven hareket bir kez daha alevlendirilmeye, beyinler ve yürekler teslim alınmaya, zehirlenmeye çalışıldı...

Bu ırkçı şoven atak boşuna değildi. Çünkü yüzbinlerce insan Hrant Dink’in cenaze törenine katıldı, taşıdıkları pankartlarda “Hepimiz Hrant Dink’iz, hepimiz Ermeni’yiz” sloganlarını dile getirdi. Bu, çok önemli bir duruştu ve TC’nin resmi ideolojisi ve egemen politik kültürü açısından “tehlikeli” bir eğilimdi. Doğrusu, ırkçı şoven, soykırımcı bir ideoloji ve politik kültüre karşı yüzbinlerin dile getirdiği bu enternasyonalist düşünce ve duruş devrimci mücadele açısından çok önemli bir eğilime, önemli bir güç potansiyeline işaret ediyordu. Böyle olduğu içindir ki Ertuğrul Özkök gibi ırkçı şoven bir kalem hemen harekete geçti ve sarsılan resmi tabuyu onarma, açılan gedigi kapatma yoluna gitti. Cenaze töreni ve bu cenaze töreninde yüzbinlerin verdiği net mesaj, sergilediği net duruş devlet ve onun her düzeydeki yöneticilerini, açık ve gizli iktidar odaklarını korkuttu. Altlarındaki toprağın ne düzeyde kaydığını ve kayma eğiliminde olduğunu dehşet içinde kalarak izlediler ve gördüler.

Başka noktalara da vurgu yapmakta yarar var: “Derin devlet”, “sığ devlet” tartışmaları yapaydır, gerçeklerin özünü karartmayı amaçlayan, gerçeklerin daha bütünlüklü ve özlü kavranmasını güçleştiren bir tartışmadır! Tartışılması ve sorgulanması gereken bütün kurumları, bütün gizli ve açık unsurlarıyla devletin, yani TC’nin kendisidir! Bu devlet nedir, nasıl kuruldu, kuruluş özü, felsefesi, Osmanlı devletine uzanan damarları, iktidar ilişkileri, halklara, emekçilere, farklılıklara yaklaşımı, temel özellikleri, bunun resmi ideoloji ve politik yapıya yansımaları, kadro ve siyaset etme kültürü gibi unsurları tartışılmalıdır! Ermeni soykırımı, bunun TC’nin ideolojik ve politik çizgisine yansımaları, Türk milliyetçiliği ve Ermeni, Rum, Kürt ve diğer halklara düşmanlık kültürü arasındaki ilişki, linç anlayışı ve bunun devlet tarafından korunmasının nedenleri tartışıldığında daha sağlıklı sonuçlara varmak mümkündür! Devletin kendisi bütün tarihi ve politik yapısıyla tartışıldığında, onun şu veya bu kurumunun, şu veya bu unsurunun anlamı da daha doğru ortaya

çıkar ve yerli yerine oturur.

Devrimcilere, Kürtlere karşı çeşitli yerlerde, Trabzon’da, Ege’de ve daha birçok yerde linç hareketleri gerçekleştiğinde, devletin yönetici organları bu linç hareketini nasıl karşılamıştı? “Halkın anlaşılır tepkisi” biçiminde meşrulaştıran devlet ve resmi ideoloji sözcüleri, aslında devletin özünü dile getiriyorlardı. TC, halkların inkârı, kırımı, bastırılması ve imhası üzerine kuruludur, farklılıkların her türlü yol ve yöntemle bastırılması sistemidir; Kürtlere, Ermenilere, Rumlara, Alevilere, devrimcilere, sosyalistlere düşmanlık aygıtı, bir özel savaş yapılanmasıdır! TC’nin tarihi bu yalın gerçekliğin sayısız kanıtlanması ve doğrulanması değilse nedir? Bunun en son örneğine Hrant Dink cinayetinde tanık olmadık mı? Sadece basına yansıyan, yansıtılan bilgi ve belgeler bu gerçekliğin kanıtı değilse nedir?

TC, bir özel savaş örgütlenmesidir. Bu aygıt, her zaman farklılıkları bastırırken, sindirme hareketini örgütlerken “sivil uzantılar”, sokak güruhlarını geliştirmiş, örgütlemiş ve kullanmıştır. Milliyetçi, İslamcı ideolojiler ve gruplar devletin saldırı sopaları olarak kullanılmıştır. Geçmişte Komünizmle Mücadele Dernekleri, MHP ve Ülkü Ocakları, dinci gruplar, Hizbullah ve diğerleri... Bugün de benzer gruplar, kişiler kullanmaktadır... Bundan dolayı 16-17 yaşındaki çocukları katil olarak yetiştirmesi, örgütlemesi hiç de şaşırtıcı değildir; devletin bekası için her yol ve aracın mübah görüldüğü bir siyaset kültüründen başkasını beklemek safdillik olur!

Hrant Dink cinayetinde ortaya çıkan iki net çizgi, iki karşıt gerçek var.

Bir: Cinayetin gerçek faili devlettir. Cinayetin stratejik hedefi ve vermek istediği uzun vadeli mesajı: “Türkiye Türklerindir! Türkiye’de Türk’ten başkasına yaşam hakkı yok. Türk olmayan unsurları bekleyen gelecek, ölüm, kırım veya tehcidir!” Devlet bütün unsurları ve kurumlarıyla kendisine yönelebilecek kuşkuları ortadan kaldırmak için harekete geçti, cinayet kınandı, faillerin bir an önce yakalanması dilekleri dile getirildi, cenaze törenine sembolik katılımlar gerçekleştirildi. Timsah gözyaşlarını dökmekten geri durmadı. Ancak bu yapay çabalar çok kısa sürede balon gibi söndü. Katil zanlısı yakalandı, bu, bir başarı olarak yansıtıldı, ancak kısa sürede ortaya dökülen ve sızdırılan bilgi ve belgeler, devletin sorumluluğunu net olarak gösterdi.

Anılan bu stratejik bağlamda başka hesapların olduğu da vurgulanmalıdır. Güney Kürdistan, Kerkük sorunu üzerinden koparılan fırtınanın ideolojik, psikolojik arkaplanının daha da güçlendirilmek istenmesi gibi... Güneye askeri müdahale, öncesinde Kerkük konusunda atak bir diplomatik çaba sergilemek gibi...

Bu cinayetin kısa vadeli hedefleri ise bir değil, birkaç tanedir. Egemenler cephesinde giderek kızışma eğiliminde olan iktidar hesaplaşmasında puslu ve dehşet havası yaratılmak isteniyordu. Cumhurbaşkanlığı ve genel seçimler öncesinde bu ve benzeri cinayetlerin egemenler cephesindeki iktidar kapışmasına elverişli bir zemin oluşturacağı biliniyor ve bu, birçok çevre tarafından da dile getiriliyordu. Ortalağa sızdırılan bilgi ve belgeler de bu kapışmanın belli bir yansıması niteliğindedir. Tam da bu dönemde T. Erdoğan’ın “derin devlet” tartışmasını başlatması, bunu devlete sızan kimi kesim ve kişilerin çeteleşmesi olarak tanımlaması boşuna değildir!

İki: Onyıllardır yaratılan ırkçı şoven kültürel zehirlenmeye, resmi tabulara, son yıllarda en üst düzeyde geliştirilen ve derinleştirilen linç kültürüne rağmen bu topraklarda enternasyonalist bir damar da vardır. Bu damarın mayaları Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketleri tarafından atılmıştır. Bugün politik hareket olarak güçsüz olsalar da, gündemi etkileme olanakları sınırlı da olsa, bu damarın köklerinin ne kadar derinlere gittiği ve ne kadar yayıldığı, yüzbinlerin Hrant Dink’in cenaze töreninde dile getirdiği “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganında ortaya çıkmış ve kanıtlanmıştır. Bu net politik bir duruş, net politik bir eğilimdir! ırkçı şoven milliyetçiliğe karşı devrimci enternasyonalist bir duruş, linç kültürüne karşı cesur bir tavır, mevcut inkarcı, halkların düşmanı devlete karşı demokratik bir tavır alıştır. Bu enternasyonalist damar ve eğilim, çok önemli... Daha da önemli olan bunun altını politik bir program ve politik bir hareket ile doldurabilmektir! Ezilen halklar özgürlük, gerçek anlamda eşit ve kardeşçe bir zeminde ortak bir gelecek özlemini dile getiriyor. Bu ortak gelecek özlemi, ancak sömürgeci, soykırımcı, linç kültürü üzerine kurulu düzenin yerle bir edilmesi temelleri üzerinde kurulabileceği gerçeğini içeren bir özlemdir!

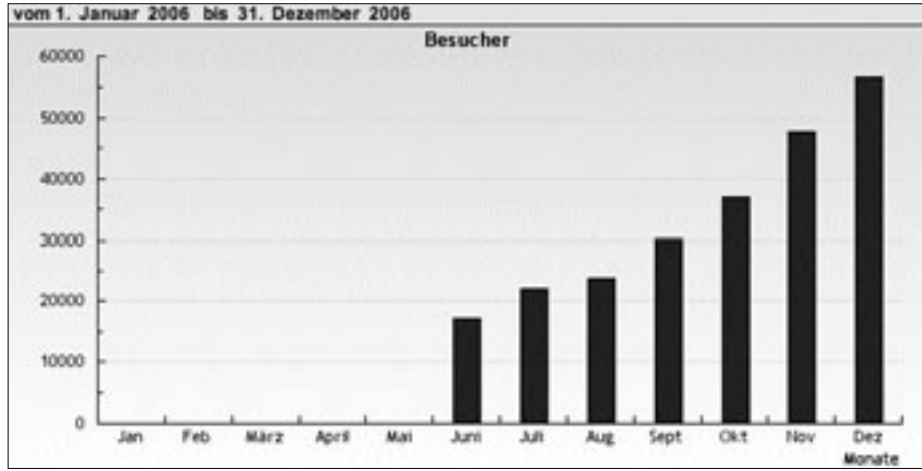
Bu özlem Kürdistan ve Türkiye devrimcilerinin görev ve sorumluluklarının özünü de anlatıyor!

Günlük Kızıl Bayrak sitesi Ocak ayı rakamları:

Ziyaretçi sayısında süren artış...

6 aylık yayın dönemine ilişkin değerlendirmemizde günlük **Kızıl Bayrak** sitesinin (*kizilbayrak.net*) izlenmesine ilişkin rakamları bundan böyle okurlarımızla düzenli biçimde paylaşacağımızı bildirmiştik. Bunu haftalık ya da aylık olarak yapmak mümkündü, biz hiç değilse şimdilik aylık olarak yapmayı tercih etmiş durumdayız. Yayın politikamızın esaslarını ve öteki bazı sorunları nispeten geniş biçimde ele alan sözkonusu değerlendirmede (*Bkz. 6. Ayında Günlük Kızıl Bayrak Sitesi, Kızıl Bayrak, Sayı: 2005/50, 22 Aralık 2006*) Haziran başından Aralık ortasına kadar olan rakamları sunmuştuk (dolayısıyla Aralık rakamlarını eksik olarak vermiştik). Burada şimdilik yeni bir değerlendirme yapmaksızın, Aralık ayına ilişkin tam rakamları içerecek biçimde geride kalan yılın 7 aylık toplu rakamlarını vereceğiz. Ardından buna Ocak ayı rakamlarını ekleyeceğiz.

Öncelikle yayın yaşamımız ilk 7 ayı için toplu sonuçlar (grafik ve sayısal değerler olarak) vermek istiyoruz:

Tabellarische Darstellung			
vom 1. Januar 2006 bis 31. Dezember 2006			
Datum	Monat		Besucher
1.1.2006	1	0	
1.2.2006	2	0	
1.3.2006	3	0	
1.4.2006	4	0	
1.5.2006	5	0	
1.6.2006	6	17.212	
1.7.2006	7	22.011	
1.8.2006	8	23.833	
1.9.2006	9	30.180	
1.10.2006	10	36.969	
1.11.2006	11	47.646	
1.12.2006	12	56.621	
Insgesamt: 234472 Besucher			

Günlük sitemizin ilk 6 ayına ilişkin rakamlar, özellikle günlük ziyaretçi sayısına ilişkin düzenli bir yükseliş tablosu sunuyordu. Aralık ayı rakamları Kasım ayına göre belirgin bir yükseliş göstererek bu eğilimin sürdüğünü ortaya koydu. **Kasım** ayında **47.646** olan **toplam ziyaretçi** sayısı, **Aralık** ayında **56.621** olarak gerçekleşti. Bu **Kasım** ayı için **günlük ortalama** olarak **1.588** ve **Aralık** ayı için **1.827** ziyaretçi demektir. Aynı rakamlar **bakılan sayfa** açısından ise **Kasım** ayı için **621.044** ve **Aralık** ayı için **501.213**'tür. Bu sayılar **günlük ortalama** olarak alındığında, **Kasım** ayı için kabaca **21.000** ve **Aralık** ayı için **16.200**'dür.

Bu, ziyaretçi sayısındaki belirgin artışa karşın bakılan sayfa açısından belirgin bir düşüş anlamına gelmektedir. Doğal olarak biz ilkinin daha çok önemsiyoruz; zira önemli olan ziyaretçi sayısındaki artıştır, bu ziyaretçilerin bazı günlerde daha az sayıda sayfaya bakmak durumunda kalmaları, bizim günlük sunuştaki başarımızda yaşanan dalgalanmalar kadar, dahası bundan da çok, olayların akışıyla ilgilidir. Hareketli dönemlerde sitemize daha çok dikkate değer yazı ve haber akışı olmakta ve bu okurda daha büyük bir sayfa ilgisi yaratmakta, tersi durumlarda ise doğal olarak bu ilgi düşmektedir.

Ziyaretçi sayısı (Ocak 2007):

Tabellarische Darstellung				
vom 1. Januar 2007 bis 31. Januar 2007				
Datum	KW	Tag		Besucher
1.1.2007	1	Montag		1.390
2.1.2007	1	Dienstag		1.883
3.1.2007	1	Mittwoch		1.674
4.1.2007	1	Donnerstag		1.841
5.1.2007	1	Freitag		1.681
6.1.2007	1	Samstag		2.524
7.1.2007	1	Sonntag		1.548
8.1.2007	2	Montag		1.518
9.1.2007	2	Dienstag		2.396
10.1.2007	2	Mittwoch		1.951
11.1.2007	2	Donnerstag		1.983
12.1.2007	2	Freitag		1.752
13.1.2007	2	Samstag		1.634
14.1.2007	2	Sonntag		1.867
15.1.2007	3	Montag		1.735
16.1.2007	3	Dienstag		1.983
17.1.2007	3	Mittwoch		1.782
18.1.2007	3	Donnerstag		1.629
19.1.2007	3	Freitag		2.018
20.1.2007	3	Samstag		2.143
21.1.2007	3	Sonntag		2.576
22.1.2007	4	Montag		2.351
23.1.2007	4	Dienstag		2.268
24.1.2007	4	Mittwoch		2.261
25.1.2007	4	Donnerstag		2.158
26.1.2007	4	Freitag		2.339
27.1.2007	4	Samstag		2.281
28.1.2007	4	Sonntag		2.060
29.1.2007	5	Montag		1.888
30.1.2007	5	Dienstag		2.004
31.1.2007	5	Mittwoch		1.734
Insgesamt: 58700 Besucher				

Bakılan sayfa (Ocak 2007):

Tabellarische Darstellung				
vom 1. Januar 2007 bis 31. Januar 2007				
Datum	KW	Tag		Besucheraufrufe
1.1.2007	1	Montag		13.459
2.1.2007	1	Dienstag		7.277
3.1.2007	1	Mittwoch		14.457
4.1.2007	1	Donnerstag		25.691
5.1.2007	1	Freitag		9.494
6.1.2007	1	Samstag		11.356
7.1.2007	1	Sonntag		8.477
8.1.2007	2	Montag		12.771
9.1.2007	2	Dienstag		12.286
10.1.2007	2	Mittwoch		13.623
11.1.2007	2	Donnerstag		15.436
12.1.2007	2	Freitag		10.161
13.1.2007	2	Samstag		13.000
14.1.2007	2	Sonntag		9.154
15.1.2007	3	Montag		10.988
16.1.2007	3	Dienstag		8.795
17.1.2007	3	Mittwoch		9.345
18.1.2007	3	Donnerstag		9.791
19.1.2007	3	Freitag		14.667
20.1.2007	3	Samstag		11.850
21.1.2007	3	Sonntag		18.407
22.1.2007	4	Montag		24.244
23.1.2007	4	Dienstag		16.786
24.1.2007	4	Mittwoch		10.661
25.1.2007	4	Donnerstag		10.342
26.1.2007	4	Freitag		8.185
27.1.2007	4	Samstag		10.666
28.1.2007	4	Sonntag		10.348
29.1.2007	5	Montag		14.232
30.1.2007	5	Dienstag		17.619
31.1.2007	5	Mittwoch		10.825
Insgesamt: 392066 Seitenaufrufe				

Ziyaretçi sayısındaki artışı aynı şekilde izleyen ayda, yani Ocak ayında da görüyoruz. **Ocak 2007** yılına ilişkin toplam **ziyaretçi** sayısı **58.700**'dür. Bu, **Ocak** ayı **günlük ortalaması** olarak **1.894** ziyaretçi demektir. Tersinden ise, **bakılan sayfa** sayısındaki düşüş Ocak ayında da sürmektedir. **Aralık** ayında **16.200** olan günlük ortalama, belirgin bir düşüşle, **Ocak** ayında **12.650** olmuştur. Yineliyoruz, bu sonuç (siyasal yaşamda neredeyse ilk on günü kapsayan yeni yıl ve bayram rehabetiyle birlikte) olayların seyrindeki durulmayla ilgilidir. Herşeye rağmen başarı olan bu rakama ulaşılmasında Hırant Dink cinayetini izleyen hareketlenmenin özel bir payı olduğunu da eklemek gerekir.

Okura bir karşılaştırma olanağı ve kolaylığı sağlayabilmek için yayın yaşamımıza başlamamızdan bu yana geçen 8 ayın toplu rakamlarını (aylık toplam ve günlük ortalama olarak) aşağıda ayrıca veriyoruz:

8 aylık toplu sonuçlar (Günlük ortalama):

Aylar	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haziran):	750	10.000
Temmuz:	710	8.500
Ağustos:	770	9.500
Eylül:	1.000	12.700
Ekim:	1.200	11.500
Kasım:	1.588	21.000
Aralık:	1.827	16.200
Ocak (2007):	1.894	12.650

8 aylık toplu sonuçlar (aylık toplam):

Aylar	Ziyaretçi	Bakılan sayfa
Haziran (7-30 Haziran):	17.212	227.306
Temmuz:	22.011	262.039
Ağustos:	23.833	294.869
Eylül:	30.180	380.248
Ekim:	36.969	356.804
Kasım:	47.646	621.044
Aralık:	56.621	501.213
Ocak (2007):	58.700	392.066

Kan sesi...

Hiçbir şeye bu kadar çok heveslenmediler.

Ancak “Ogün Samast” olmaya heveslendiler. Maçlarda binlercesi “Hepimiz Ogün Samast’ız” diye bağıryorlar.

Demokrasi mücadelelerini sevmедiler.

Gericiliğe ve irticaya karşı tepki göstermeyi sevmедiler.

Temiz toplum istemeyi sevmедiler.

Soygunlarla-hırsızlıkla kavga etmeyi sevmедiler.

Bir tek gün olsun yoksulluk için, açlık için ağızlarını açmadılar, güçsüz yoksullar adına haykırmayı sevmедiler.

Ama **“bırer Ogün Samast olmaya”** bayıldılar.

Hafta sonları tribünlerde **“Hepimiz Ogün Samast’ız”** diye bağıryorlar avaz avaz.

Ogün Samast; katil... “Hepimiz Ogün Samast’ız” diyorlar.

Ve ne kadar da çoklar.

Bin, iki bin, üç bin, on bin, yüz bin...

* Biz geri zekalılar da **“derin devlet”i, “katil kim”i, “dış mihraklar”ı, “gizli örgütler”i, “cinayetin arkasındaki sır”ı** tartışıyoruz.

Oysa gerçek orada bağıryor: **“Hepimiz Ogün Samast’ız...”**

Kimisi katilin beyaz beresinden bulup kafasına dahi geçiriyor, daha da iyi benzemek ve daha da onun gibi olmak için...

Her taraf onlarla dolu, etrafınıza bakın.

Ben kimi zaman onlarla karşılaştığımda **“bırazdan bağıracak”** diye beklerim. Zaten o da **“bağırsam mı?”** diye etrafına bakınır, anlarım.

Bu tribünlerde gördükleriniz bağıрма olanağı bulanlar.

Bırer **“Ogün Samast”** olduklarını haykıryorlar.

Ogün Samast; katil... Donanımlı, kültürlü, akıllı, bilinçli, bırer iyi vatandaş olmak... Ülkelerinin ve ailelerinin gurur duyacağı bırer kimlik sahibi olmak için hiçbir zaman tepkileri yok.

Adam olmak için bırer gün olsun bağırmış değiller...

İnsan olmak umurlarında değıl... **“Ogün Samast olmak”** istiyorlar.

Ve bağıryorlar hep birlikte: **“Hepimiz Ogün Samast’ız...”** İyi haltsınız...

Bu ülkeye barışın, sevginin hiçbir zaman gelmeyeceğinin gür sesidir o, dinleysin...

Kan sesi...

Bekir Coşkun
(Hürriyet, 6 Şubat 07)

Afyon’da maçta, bırer kısım seyirci, **“Hepimiz Türk’üz”** diyebilmek için, önüne “Hepimiz Ogün’üz”ü de koymuşlar.

Koymuşlar ki, hem kafiye, hem mana tutsun.

“Türk olmayı” ister ırk, ister milliyet, ister vatandaşlık olarak kavrayın; “Hepimiz Türk’üz” ile “hepimiz Ogün’üz” arasında kurulan “yakın bağ”a bırer itirazınız var mı, yok mu, kendinizi az yoklayın.

Kahpe bırer cinayetle, daha çocuk sayılan bırer genci”**suikast aktörü, katil sanığı”** yapan bırer süreçle, onu muhakemeden ve vicdandan azade kılıp kalleşliğe sürükleyen bırer zihniyetle nasıl akrabalık, nasıl ırkdaşlık, milliyet, vatandaşlık, ortaklık bağı kurulabilir; bırer düşünün.

Kimliğimin o doğal ve önemli parçasıyla bu bağı kurmayı reddediyorum.

Çünkü bırer mağdurla, bırer maktulle kurulan **“empati”** filan değıl; kahpeliğe, kalleşliğe, adiliğe, vahşete, faşizme övgüdür.

Onunla özdeşleşmek; o rolü üstlenmek, bırer de bunu ırkının, milliyetinin, vatandaşlığının parçası yapmaktır.

Hepimiz delirmişsek!

Bildiğim kadarıyla ilk kez, en azından yıllardan beri ilk kez, Lig’de üç takımı birden bulunan Sicilya’da ölümcül **“Futbol şiddeti”**, İtalya’da maçların durdurulmasına yol açtı.

Çünkü fazlasıyla kitlesel, lakin ziyadesiyle şoven, aşırı saldırgan, epeyce nefret dolu kafa ve bedenlere de yataklık yapabılen güzelim futbol, onlara terk edilemeyecek kadar

“Hepimiz”ın.

Bağıran ama pek düşünemeyen arkadaşlar, bu ülkenin,

“Milli Takım”ın gelmiş geçmiş en büyük 11 futbolcusundan birinin, **Kaptan Lefter** olduğunu da bilir mı?

40 yaşında dahi, onca Fenerbahçe zirvesinden sonra hala 2. Lig’de, Bolu’da forma giydiğini, asla terk etmediğini bilir mı?

Ama kendileri gibi birileri, bırer gün sevgili adasında, **“Rum diye”** onu dahi dövebilmişti.

Ne demeliydik: “Hepimiz Türk’üz; Lefter’i de döveriz”

Bırer başka Ogün; 10 Kasım 1938 doğumlu, Karşıyaka ve Fenerbahçe “milli” forveti Ogün Altıparmak onlara anlatır belki, Ogün olmayı da, Lefter olmayı da, Lefter’le omuz omuza oynamayı ve yaşamayı da!

(...)

Umur Talu
(Sabah, 6 Şubat ’07)

Yeni hayaller lazım

Bırer arkadaşım anlattı:

Hrant Dink’in cenazesinde 100 bin kişi “Hepimiz Ermeniyiz” diye yürüdü ya...

Gösteride görevli bırer polis memuru, yanındakinin kulağına eğilip hayretle şöyle demiş:

“Amma da çok Ermeni varmış Türkiye’de...”

Önceki gün Afyonkarahisar Atatürk Stadı’nda, tribünler Hrant’ın katilini destekleyen sloganlarla “Hepimiz Ogün’üz” diye bağırınca, bazıları ona özenip beyaz bere takınca, benim zihnimde de benzer bırer hayret nidası belirdi:

“Amma da çok katil varmış Türkiye’de...”

Her ülkede siyasi cinayetler olabilir.

En uygar toplumlarda bile aydınlar, gazeteciler, siyasetçiler öldürülebilir.

Dink cinayeti bizi dehşete düşürdüyse de hayrete düşürmedi; bırer mukadderat gibi biliyoruz Türkiye’de muhalif olmanın bedelini...

Sistemin serseri mayınlarını, polisin koruma kalkanlarını, jandarma-polis kavgalarını, istihbarat kirliliğiyle hava bulandırma çabalarını da maziden tanıyoruz.

Burada belki bilmediğimiz; bilsek de kabullenemediğimiz şey, insanlık dışı bırer barbarlığın, tribünler dolusu insanın alkışına mazhar olabilmesi...

Bırer hain cinayetin topyekûn üstlenilmesi...

Bu vicdansızlığı -tahlil etmek mümkünse de- hazmetmek zor.

Yara, asıl orada kanıyor...

10 yılda 15 milyon işsiz yarattık her yaştan...

Kazara bırer işi olsa da mesleği olmayan, yarın umudu

taşımayan, yılgın, umutsuz, çaresiz, öfkeli, bağınaz kalabalıklar...

Yaşadığı kuşatılmışlığın hıncını kendisini kuşatan sisteme değıl, o sistemin diğér kurbanlarına yönelten çaresizler...

Celladına âşık cellat adayları...

Nasıl olup da böyle “katilsever”lere dönüşebildiler?

Başta “bütün dünyanın saydığı bırer başkumandan” olmadığından mı? _Siyasal bilinç, apolitik gözbağları sayesinde nicedir yerini kör inanca bıraktığından mı?

Katillerin, televizyon dizisinde, siyaset sahnesinde, sokakta, mahkemede, üniversitede kahraman muamelesiyle itibar görmesinden mı?

(...)

Can Dündar
(Milliyet, 6 Şubat 07)

Mücadele Postası

TAYAD'dan mezar anması

TAYAD'lı Aileler 4 Şubat günü Gaziosmanpaşa Cebeci Mezarlığı'nda bir anma gerçekleştirdi. Mezarlık girişinde Zeybek oynanmasından sonra saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından Ahmet Kulaksız bir konuşma yaptı. Grup Kıvılcım'ın verdiği müzik dinletisinden sonra TAYAD adına açıklama okundu.

Açıklamada şunlar söylendi: “... Ödediğimiz-ödediğiniz ağır bedeller sonucu bugün yedi yıldır süren ölüm orucu eylemimizi zafere ulaştırdık. Umutlarınız-umutlarımız, hayalleriniz- hayallerimiz, idealleriniz-ideallerimiz olacak, söz size! Bu zafer sizin zaferinizdir. Bu zaferi bugün biz ailelerinize, yoldaşlarınıza, dostlarınıza yaşattırdığınız için sizin önünüzde bir kez daha saygı ile eğiliyoruz.” Açıklamanın ardından Grup Kıvılcım bir dinleti daha sundu. Şiirlerin okunmasının ardından mezarlara çiçekler bırakıldı. Anmaya yaklaşık 600 kişi katıldı.

GOP/Kızıl Bayrak

EKD'den 8 Mart'a çağrı...

EKD 7 Şubat'ta Kadıköy İskele Meydanı'nda gerçekleştirdiği basın açıklaması ile 8 Mart'ta mücadele çağrısı yaptı. Saat 12.00'de biraraya gelen EKD'liler “Kadına şiddete, yoksulluğa, yozlaşmaya, şovenizme karşı 8 Mart'ta alanlara!” yazılı pankart açtılar. “Kadınız, haklıyız EKD'de güçlüyüz!”, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Kadına yönelik şiddete karşı 8 Mart'ta alanlara!”, “Yaşasın Kürt, Ermeni, Türk halklarının kadeşliği!” yazılı dövizler açtılar.

Eylem boyunca sık sık “ 4 Mart'ta Kadıköy'deyiz!”, “Yaşasın 8 Mart, yaşasın mücadelelerimiz!”, “ Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Yaşasın kadın dayanışması!”, “EKD susmadı, susmayacak!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BES yargı çalışanlarının haklarını arıyor

BES, Adalet Bakanlığı ve yargı kurumlarında yaşanan sorunlarla ilgili girişimlerde bulunmaya devam ediyor. Çalışanların sorunları arasında yeralan gündemlerle ilgili Adalet Bakanı ile görüşmek isteyen BES yönetimi, bakanın yoğun olmasından dolayı bakanlık müsteşarı Fahri Kasırga ile görüştü.

* Suçüstü nöbetlerinin kaldırılması ile birlikte bu nöbete kalan personelin mağduriyetinin giderilmesi hususundaki bir yasal düzenlemenin yeniden yapılması.

* Adli yargı komisyonlarının demokratikleştirilmesi ve sendika temsiliyetinin sağlanması hususundaki düzenlemenin yapılması.

* 1 Ocak 2006 tarihinde yürürlüğe giren denge tazminatının (40+40) yargı çalışanlarını ödemesi konusunda bir düzenlemenin yapılması.

* Havuz paraları ve yargı tazminatının günün koşullarına göre yeniden düzenlenerek, her yargı çalışanına eşit dağıtımı konusunda düzenleme yapılması.

* KİK sonuçlarının yerine getirilmesi ile bu kararların merkez ve taşra birimlerine duyurulması ve son süreçte üye ve temsilcilere yönelik sürgün işlemlerinin durdurulması gündemleri ile bakanlıkla görüşen BES, bakanlığa iletilen taleplerin takipçisi ve ısrarcısı olmaya devam edeceğini ifade etti.

Partizan “Parti ve Devrim Şehitleri”ni andı

Partizan 4 Şubat günü Ankara'da “Parti ve Devrim Şehitleri”ni anma etkinliği gerçekleştirdi. Saat 16:00'da Mamak İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirilen anma etkinliği devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı.

Saygı duruşunun ardından Partizan temsilcisi kısa bir konuşma yaptı. Devrim şehitleri şahsında devrimci iradeye ve mücadele kararlılığına vurgu yapan konuşmanın ardından “Umudun Ateş Toplarına-3” isimli belgesel gösterildi. Şiir dinletisinden sonra etkinliğe ara verildi. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Yaşasın halkların kardeşliği!

Hrant Dink'in katledilmesinin ardından bölgemizde BDSP imzalsıyla hazırlanan “Faşizme ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!” şiarlı afişleri yaygın bir şekilde kullandık.

Öncelikle cenaze öncesinde çıkardığımız el ilanlarını bir gün öncesinde kahvelerde ajitasyon konuşmaları eşliğinde dağıttık. Daha sonra afişlerimizi E-5 üzerinde Merter'den Küçükçekmece'ye kadar olan güzergahta kullandık. Sefaköy'ün merkezine kadar afiş yaptıktan sonra Şahintepe'de kolluk güçleri tarafından engellendik.

BDSP Küçükçekmece

GÜCÜMÜZ BİRLİĞİMİZDİR!

Tersane İşçileri Birliği Derneği 1.Olağan Genel Kurulunda Buluşalım!

Tarih: 18 Şubat Pazar Saat:13.00
Yer: Tersane İşçileri Birliği Derneği Toplantı Salonu

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İYİLİK NEYE YARAR?

1.

İyilik neye yarar,
Öldürülürse iyiler çarçabuk,
ya da iyilik görenler?

Özgürlük neye yarar,
yaşarsa bir arada
özgürlerle tutsaklar?

Akılsız olmak madem ekmek
sağlar herkese,
akıl neye yarar?

2.

İyi insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki
dünyayı,
iyilik beklenmesin!

Özgür insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki
dünyayı,
kavuşsun özgürlüğe herkes,
özgürlük sevgisi geçersiz
olsun!

Akıllı insan olacağınıza,
öyle bir yere götürün ki
dünyayı,
akılsızlık zararlı olsun!

Bertold Brecht

**Proletaryanın
büyük ozanı
Bertold
Brecht
109 yaşında!**